

உலகத்தமிழ்

ஆசிரியர் : முனைவர் கா.மு.சேகர்

மலர் : 1

ஆதழ் : 2

தீருவள்ளுவராண்டு 2049

விளம்பி, ஐப்பசி

காலாண்டிதழ்

வெளியீடு

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

ஆலோசனை மற்றும் ஆசிரியர் குழு

தலைமை ஆசிரியர்

கா.மு.சேகர்

இயக்குநர், உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

தொலைபேசி : 0452-2530799

நிகர் : 0452 2530799

மின்னஞ்சல் : director@utsmdu.org

ஆசிரியர் குழு (இந்தியா)

முனைவர் கோ. பாலசுப்ரமணியன்

துணை வேந்தர்

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்

மின்னஞ்சல் : tamilunivc@gmail.com

முனைவர் அரங்க. பாரி

பேராசிரியர், தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சீதம்பரம்

மின்னஞ்சல் : arangapari@gmail.com

முனைவர் வை. ராமராஜபாண்டியன்

தமிழ்த்துறைத்தலைவர்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை

மின்னஞ்சல் : dramarajapandian@gmail.com

முனைவர் கோ. விசயராகவன்

இயக்குநர் (பொ)

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை

மின்னஞ்சல் : iits@tn.nic.in

முனைவர் கோ. ராஜகோபால்

நவீன இந்திய மொழிகள் மற்றும் இலக்கிய

ஆய்வுகள் துறை

டெல்லி பல்கலைக்கழகம், டெல்லி

மின்னஞ்சல் : grajagopaldu@gmail.com

ஆசிரியர் குழு (அயலகம்)

செயராமசர்மா

விக்டோரியா இந்துக்கல்வி மையத்தின் ஆலோசகர்

'அக்கினிக்குஞ்சி' மின்னிதழ் இலக்கிய ஆலோசகர்

'தடாகம்' தமிழ் இலக்கிய வட்டத்தின் பண்பாட்டு

இலக்கிய ஆலோசகர், ஆசுதிரேலியா.

மின்னஞ்சல் : jayaramiyer@yahoo.com.au

வி. ஜீவகுமாரன்

அரச நூலகத்தில் தமிழ்ப் பகுதியில்

பொறுப்பாளர், ஆலோசகர்

நகரசபையின் புவியியல் சார்ந்த தொழில்நுட்பப்

பிரிவின் பொறுப்பாளர், டென்மார்க்.

மின்னஞ்சல் : jeevakumaran5@gmail.com

முனைவர் திரு. இளங்குமரன்

விரிவுரையாளர், தமிழ்ப்பிரிவு, தற்காலமொழிகள்துறை

மொழிகள் மற்றும் தகவல் தொடர்பியல்புலம் சல்

தான் இட்ரீஸ் பல்கலைக்கழகம்

தாஞ்சோங்மாலிம், பேராக், மலேசியா.

மின்னஞ்சல் : s.ilangkumaran@gmail.com,

ilangkumaran@fbk.upsi.edu.my

முனைவர் ஆ. ரா. சீவகுமாரன்

இணைப் பேராசிரியர்,

தேசியக் கல்விக்கழகம், நன்யாங் தொழில்நுட்ப

பப் பல்கலைக்கழகம், சிங்கப்பூர்.

மின்னஞ்சல் : sivakumaran.r@nie.edu.sg

முனைவர் இர. பிரபாகரன்

கணினித் தொழில்நுட்ப வல்லுநர்

பல்வேறு தமிழ்ச் சங்கங்களில் பதவி வகித்தவர்,

அமெரிக்கா.

மின்னஞ்சல் : prabu0111@gmail.com

உலகத்தமிழ்

2

அக்டோபர்

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

மலர்: 1

இதழ்: 2

திருவள்ளூர்வராண்டு 2049/ விளம்பி, ஜப்பசி

ஆசிரியர் & வெளியிடுபவர்:

முனைவர் கா. மு. சேகர்

இயக்குநர்,

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம்,

அரசு சட்டக் கல்லூரி அருகில்,

டாக்டர் தங்கராஜ் சாலை,

மதுரை - 625020.

தமிழ்நாடு, இந்தியா.

தொலைபேசி: 0452- 2530799.

மின்னஞ்சல்:

utsmdu2@gmail.com

Editor & Publisher

Dr. K. M. Shekar

Director,

World Tamil Sangam,

Near, Govt Law College

Dr. Thangaraj Salai,

Madurai - 625020.

Tamilnadu, India.

Telephone: 0452- 2530799

E.Mail:

utsmdu2@gmail.com

வரவேற்கப்படுகின்றன..!

தமிழ்நாடு அரசு நிறுவனமான உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், உலகளாவிய தமிழ் அமைப்புகளுக்குத் தமிழ்ப் பணி தொடர்பான செய்திகளை எடுத்துச் செல்வதற்காக 'உலகத்தமிழ்' எனும் மின்னிதழினையும் தொடங்கியிருக்கிறது. உலக நாடுகளில் இயங்கி வரும் அனைத்துத் தமிழ்ச்சங்கங்கள், தமிழ் அமைப்புகள், நிறுவனங்கள், தமிழ் ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளும் நிறுவனங்கள் ஆகியவை பற்றிய விவரங்களைத் தொகுத்தல், உலகமெங்கும் இயங்கிவரும் இவ்வமைப்புகளை ஒரு குடையின்கீழ் பதிவு செய்து ஒருங்கிணைத்துக் கூட்டமைப்பு உருவாக்குதல் என்பது நோக்கமாகும். மேலும், தமிழறிஞர்கள், கலைஞர்களை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பித் தமிழ்மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு முதலியவற்றைப் பரப்பதல், தமிழர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் வாழும் அயல் நாடுகளுக்கு ஆய்வாளர்களை அனுப்பித் தமிழர் நிலையினை ஆய்தல், அந்நாட்டு ஆய்வாளர்களைத் தமிழகத்திற்கு வரவழைத்துக் கருத்துப் பரிமாறுதல், பிறநாட்டுத் தமிழர் களஞ்சியம் தயாரித்தல், தமிழ் மொழியிலுள்ள சங்க கால நூல்கள், இலக்கியங்கள் முதலியவற்றை அயல்நாடுகளில் உள்ள தமிழர்கள் அறிந்து தெளிய வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்துதல் மட்டுமல்லாமல் தமிழாராய்ச்சியை வளப்படுத்தும் நிலையில் உலக நாடுகளில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்மொழி பற்றிய ஆராய்ச்சி மையம் அமைக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்தல், உலக நாடுகளில் தமிழர்கள் வாழும் இரு நாடுகளைத் தேர்வு செய்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆய்வரங்கங்கள், கருத்தரங்கங்கள் நடத்துதல், கலைநுட்பம் வாய்ந்த சிற்பங்கள், நாட்டுப்புறப்பாடல்கள், கலை நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றை அயல்நாடுகளில் வாழும் தமிழர்கள் கண்டு, பாராட்ட வாய்ப்பு ஏற்படுத்துதல் இன்றைய தேவையாகும். தமிழ்க்கால களைப்பேணி காக்கும் பொருட்டு உலக நாடுகளின் அருங்காட்சியகங்களில் இடம் பெற்றுள்ள தமிழ் தொடர்பான ஓலைச்சுவடிகள், அரிய கையெழுத்துச்சுவடிகள், அரிய கலைப் பொருட்கள் முதலிய தரவுகளைத் திரட்டுதல் போன்ற பணிகளைச் செய்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த மின்னிதழினை மேம்படுத்திடத் தகுந்த ஆலோசனைகள், தமிழ் மற்றும் தமிழர் தொடர்புடைய செய்திகள், தமிழாய்வுக் கட்டுரைகள் போன்றவை வரவேற்கப்படுகின்றன.

முனைவர் கா. மு. சேகர்
ஆசிரியர், உலகத்தமிழ் மின்னிதழ்

மலரின் உள்ளே...

வ. எண்	தலைப்பு	ஆசிரியர் பெயர்	பக்
கட்டுரைகள்			
1.	தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் அடிகளாரும் ஆறுமுகநாவலர் பெருமானும்	எம்.ஜெயராமசர்மா, அவுஸ்திரேலியா	03
2.	தமிழறிவோம்!	புலவர் வெற்றியழகன்	11
3.	வாழ்க்கையை எதிர் நோக்கும் திருக்குறள்	முனைவர் கா.மு.சேகர்	15
4.	சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையர் உரையும் வேற்றுமையியலும்	முனைவர் சே. கல்பனா	18
5.	உளவியல் நோக்கில் தொல்காப்பியத்தின் பிரிவுக்கால மெய்ப்பாடுகள்	பேரா.பீ. பெரியசாமி	25
6.	தமிழ் ஹைக்கூ : ஒரு நூற்றாண்டின் பாதையும் பயணமும்	புதுகை மு.முருகேஷ்	30
7.	குடிமக்கள் காப்பியத்தில் அரசரும் மக்களும்	திரு. ச. ஏழுமலை	35
8.	ஆரியவரசன் பிரக(ம)தத்தன் எனும் ஆன்றோர்: முல்லைநில கையாள்கையும் ஆரியக் கலப்பும்	முனைவர் கா. அய்யப்பன்	42
9.	கலிங்கத்துப் பரணியில் சோழர் வரலாறு	முனைவர் அரங்க. மணிமாறன்	48
10.	இனக்குழு அடையாளமும் ஆக்கமும்	க.கருப்பசாமி	51
11.	ஆற்றுப்படை நூல்களில் யாழ்	முனைவர் த.தட்சணாமூர்த்தி	57
12.	நான்மணிக்கடிகையில் இசை	முனைவர்.வா.வெ.கோவிந்தம்மாள்	60
13.	நற்றிணையில் வரலாற்றுச் செய்திகள்	சு.ரமேஷ்	64
கவிதைகள்			
1.	தனிமையில் ஒரு தேடல்	இலங்காதிலகம், டென்மார்க்	68
2.	உ. வே. சா. எனும் தமிழ்த்தாத்தா	கவிஞர் சு. கோபலகிருஷ்ணன்	69
3.	எழுக எம் தமிழ்க்குடியே!	இல.பிரகாசம்	70
சிறுகதைகள்			
1.	ராணி பாட்டி	செல்வராணி ராஜலிங்கம், யாழ்ப்பாணம்	71
2.	நான் சொன்னா மட்டும் கேட்பாங்களா!	நாகை ஆசைத்தம்பி	74

தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் அடிகளாரும் ஆறுமுகநாவலர் பெருமானும்

எம்.ஜெயராமசர்மா

தமிழ்மொழிக் கல்வி இயக்குநர், விக்டோரியா இந்துக்கல்வி மையத்தின் ஆலோசகர்,
மெல்பேன், அவுஸ்திரேலியா.

வைரமும், முத்தும் வாய்த்துவிட்டால் வாழ்வில் பெருமகிழ்ச்சி அல்லவா! வடக்கில் வைரமாய் நாவலர் பெருமானும், கிழக்கில் முத்தென சுவாமி விபுலானந்த அடிகளாரும் தமிழுலகில் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்தார்கள். ஈழத்தில் இவர்கள் பிறந்தாலும் இன்பத்தமிழை இன்னுயிராய் எண்ணி தமது வாழ்வினையே அர்ப்பணித்தார்கள் என்பதால்தான் அன்று தொடக்கம், இன்றுவரை ஏற்றிப் போற்றப்படுகிறார்கள் எனலாம். தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் இருவர் வாழ்ந்த காலங்களும் வேறுபட்ட காலமாக இருந்த பொழுதும் – இருவரது சிந்தனைகளும், செயற்பாடுகளும் தமிழாகவே அமைந்திருந்தது என்பது மிகவும் முக்கியமான விடயமாகும். இருவருமே இல்லறத்தைத் துறந்தாலும் நல்ல நம் தமிழ்மொழியைத் துறக்கவில்லை என்பது மனங்கொள்ளத் தக்கதாகும். அல்லும், பகலும் தமிழ் பற்றிச் சிந்தித்தார்கள். தம் காலத்தில் தமிழுக்கு என்ன செய்தால் தகும் என்று சிந்தித்தார்கள். மற்றவர் சிந்திப்பதைவிட வித்தியாசமாகச் சிந்தித்தார்கள். சிந்திப்பதோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல் அவற்றுக்குச் செயல்வடிவமும் கொடுத்து நின்றார்கள். இப்பேரறிஞர்களை ஒப்பு நோக்கி இவர்களது ஆற்றல்கள் தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் பயணித்த விதத்தினை ஆராய்வதே இங்கு முக்கிய நோக்காக அமைகிறது எனலாம்.

பிறப்பும் சூழலும்

இருவரது பிறப்பும் கோவிலை அண்டியே அமைகிறது. நல்லூர் கைலாச பிள்ளையார் கோயிற் சூழலில், நாவலர் பெருமான் பிறக்கிறார். கிழக்கு இலங்கையில் காரைத்தீவில் கண்ணகை அம்மன் கோவிலின் அயலில் விபுலானந்த

பாலிக்கும் ஆலயங்கள் அருகிலேயே அந்தச் சூழலிலே பிறந்தார்கள் என்பது நோக்கத்தக்கதாகும். கருவிலே திருவினை இவர்கள் இருவரும் பெறுவதற்கு இவர்களது குடும்பங்கள் ஆலயச்சூழலில் வசித்தமையும் ஒரு முக்கிய காரணியாக இருந்திருக்கலாமோ எனவும் எண்ணத் தோன்றுகிறதல்லவா? இருவருமே தமிழினை மூச்சாக்கி செயற்பட்ட வேளை இருவருக்கும் அடிநாதமாக ஆன்மீகம் அமைந்திருந்தது என்பது உற்று நோக்கத்தக்கதாகும். இவர்களின் தமிழ் பற்றிய நோக்கில் சமயமும் கலந்தே வந்திருக்கிறது என்பதையும் கண்டு கொள்ளலாம். இறைச் சிந்தனை இவர்களிடம் நிறைந்து காணப்பட்ட காரணத்தால் இவர்களின் பணிகள் எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. எல்லோருக்கும் பயனிணையும் ஈய்ந்து நின்றது எனலாம். இவர்களின் பெற்றோர்கள் கடவுள் பக்தி நிறைந்தவர்களாய், ஆசாரசீலராய், சமூக மதிப்பு மிக்கவராய், கல்வி கேள்விகளில் பெரு நாட்டமும், ஆற்றலும் மிக்கவர்களாய் விளங்கியமையும் இவர்களின் ஊக்கத்துக்கும், ஆக்கத்துக்கும் உரமாய் அமைந்தது என்று கூட எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஒருவரை உருவாக்குவதில் சூழலின் பங்கும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. மொழி பற்றியும், சமயம் பற்றியும், சமூகம் பற்றியும், ஆராய்ச்சி பற்றியும், சிந்திக்கும் திறனை இவர்கள் இருவரது குடும்பச்சூழல் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தே இருக்கிறது. நல்ல குடும்பம், நல்ல சூழல், நல்ல முறையில் அடிகளாரையும், நாவலர் பெருமானையும் உருவாக்கி எமக்கு முத்தாயும், வைரமாயும் கொடுத்திருக்கிறது.

1822 இல் நாவலர் பெருமான் பிறக்கின்றார். அவர் பிறந்து எழுபது

ஆண்டுகளின் பின்னர்தான் அதாவது 1892 இல் சுவாமி விபுலானந்த அடிகளார் பிறக்கின்றார். நாவலர் பெருமான் 57 வருடத்துடனும், அடிகளார் 55 வருடத்துடனும் இவ்வுலகை விட்டுச் சென்று விடுகின்றனர். இருவருமே அரை நூற்றாண்டு காலம் அன்னைத் தமிழை அவணைத்து ஆராய்ச்சி செய்து தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் பயணித்திருக்கிறார்கள்.

கல்விப்பாதை

தாய் மொழியில்தான் ஒரு பிள்ளை தனது கல்வியைத் தொடங்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அதன் ஆற்றல்கள் விருத்தி அடையும் என்று கல்வி உளவியல் அறிஞர்கள் அறிவுறுத்துகிறார்கள். அதன் வழியில் அடிகளாரும், நாவலர் பெருமானும் ஆரம்பத்தில் தாய்மொழிக் கல்விவினைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றனர். நாவலர் பெருமானின் தமிழ் ஆர்வத்துக்கு அவரது குடும்பமே காரணமாகிறது. அவரின் தந்தையார் நல்ல தமிழ்ப் புலமை மிக்கவராய் இருந்திருக்கிறார். ஐந்து வயதில் வித்தியாரம்பம் செய்யப்பட்டு நல்லூர் சுப்பிரமணிய ஆசிரியரிடமும், சரவணமுத்துப் புலவரிடமும், சேனாதிராய முதலியாரிடமும் நாவலர் பெருமானின் ஆரம்பக்கல்வி தாய்மொழியில் மிகவும் சிறப்பாக ஊன்றப்படுகிறது. இவையாவுமே திண்ணைப் பள்ளி முறையிலேயே அமைந்தது என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

அடிகளாரும் தமிழையே ஆரம்பக் கல்வி ஆக்குகிறார். வித்தியாரம்பம் செய்யப்பட்டு, கிராமப் பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டு, தமிழிலே கல்வியைக் கற்கின்றார். நாவலர் கால திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம், அடிகளார் காலத்தில் கிராமப் பாடசாலை ஆகின்றது. குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியர் அடிகளாருக்கு எழுத்தறிவித்த இறைவனாகின்றார். அடிகளாரின் தந்தையார் தமிழ் ஆர்வமும், கற்றலில் நாட்டமும் உடையவராய் இருந்தமையால் தமது பிள்ளைக்கு

வீட்டிலும், தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களை ஆசிரியர்களைக் கொண்டு சொல்லிக் கொடுக்கின்றார். வடக்கின் வைரமும், கிழக்கின் முத்தும் இளமையில் தமிழில் கற்று-நீதி நூல்களையும், இலக்கிய, இலக்கணங்களையும் பிஞ்சு மனத்தில் இருத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். பிஞ்சுமனத்தில் ஊன்றப்பட்ட தமிழ் வித்து, பின்னர் தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதைக்கே பெரு விருட்சமாய், ஆறுதலாய் அமையப் போகின்றது என்பதை அடிகளாரும் நினைத்திருக்க மாட்டார். ஆறுமுக நாவலர் பெருமானும் நினைத்திருக்கவே மாட்டார்கள். அவர்கள்கூட இருந்தவரோ, படிப்பித்த ஆசிரியரோ, படித்த நண்பர்களோகூட நினைத்திருக்கவே மாட்டார்கள். ஆனால், இறைவன் மட்டும் நினைத்த படியால்தான் இப்பெருமக்கள் தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் தடம் பதித்திருக்கிறார்கள் எனலாம். அடிகளார் பத்துவயதில் ஆங்கிலப் பாடசாலைக்குச் செல்கிறார். நாவலர் பெருமான் பனிரெண்டு வயதிலே ஆங்கிலம் படிக்கச் செல்லுகிறார். இருவரும் கிறிஸ்தவச் சூழலில்தான் கல்வி பயிலுகிறார்கள். படிப்பில் இருவருமே ஆர்வம் மிக்கவர்களாகவே விளங்குகிறார்கள். சுவாமி அவர்களின் கல்வி கல்முனையில் ஆரம்பித்து, மட்டக்களப்பு கிறிஸ்தவப் பாடசாலைவரை தொடர்கிறது. நாவலர் பெருமான் யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியில் தனது கல்வியைத் தொடர்கிறார். நாவலர் பெருமானுக்கு பீற்றர் பேர்சிவல் பாதிரியார் வழிகாட்டியாக விளங்கியது போல, அடிகளாருக்கு போணல் சுவாமிகள் உறுதுணையாய் அமைகின்றார்.

நாவலர் பெருமான் தமிழில் பாண்டித்தியம் பெற்றதோடு ஆங்கிலம், வடமொழிகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்று விளங்கினார். அடிகளாரும் நாவலர் பெருமான் போன்று ஆங்கிலம், வடமொழிப் புலமை பெற்றிருந்தார். அதற்கு மேலாகவும், சிங்களம், அரபு, கிரேக்கம், லத்தீன் ஆகிய மொழிகளிலும், ஆற்றல் மிக்கவராய் இருந்தமை நாவலர் பெருமானைவிட இவரை வேறுபடுத்திக் காட்டக் கூடியதாக இருக்கிறது எனலாம்.

அத்துடன் விஞ்ஞான, கணித அறிவிலும் அடிகளார் நாவலர் பெருமானைவிட முந்தி இருக்கிறார் என்பது நோக்கத் தக்கதாகும்.

அடிகளார் கொழும்பு ஆசிரிய கலாசாலைப் பயிற்சி, அரசு பொறியியற் கல்லூரி விஞ்ஞான பட்டயப் படிப்பு, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க பண்டிதர் பட்டம், இலண்டன் பல்கலைக்கழக விஞ்ஞான இளங்கலைப் பட்டம் ஆகிய கல்விப் பட்டங்களைத் தனதாக்கிக் கொள்ளுகிறார். நாவலர் பெருமான், இவ்வழிகளில் செல்லாது வரன்முறைத் தமிழ்க் கல்வியோடும், அக்கால ஆங்கிலக் கல்வியோடும், வடமொழிக் கல்வியோடும் நின்றுவிடுகிறார். இருவருமே தாம் தாம் கற்ற பாடசாலைகளில் ஆசிரியராய் கடமை ஆற்றியிருக்கிறார்கள். இருவருமே தமது வழிகாட்டிகளாய் அமைந்த கிறிஸ்தவ சுவாமிமாரின் அன்புக்கும், மதிப்புக்கும் உரியவர்களாயும் இருந்திருக்கிறார்கள். இருவருமே மொழியியலில் மிகுந்த நாட்டமும், திறனுமுடையவராய் விளங்கி இருக்கிறார்கள் என்பது மிகவும் நோக்கத்தக்க விடயமாகும்.

நாவலர் பெருமான் வட இலங்கையிலிருந்து தமிழ்நாட்டுடன் தமிழால் தொடர்பு கொள்ளுகிறார்கள். அடிகளார் கிழக்கு இலங்கையிலிருந்து வட இலங்கை வந்து அங்கு பாடசாலை ஆசிரியராய், அதிபராய் இருந்த பின்னர் தமிழ் நாட்டுடன் சங்கமம் ஆகிறார். அடிகளாரின் கல்விப் பயணத்தில், தமிழ்ப் பயணத்தில் வட இலங்கை நல்லதொரு தாக்கத்துக்கு வழிவகுத்திருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அடிகளார் வட இலங்கையில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் வாசம் செய்த காலத்தில்தான் அவர் இலண்டன் பட்டப் படிப்பை நிறைவு செய்து விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாகிறார். அதுமட்டுமல்ல ஆரிய திராவிடபாஷா சங்கத்துடனும் நெருக்கமாகிறார். பல சைவத் தமிழ் அறிஞர்களது நட்பினையும் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றார். கிழக்கின் முத்து - வடக்கின் வைரம் ஒளிவீசிய இடத்துக்கு வந்ததன் விளைவாக வைரத்தின் வீரியமும்,

முத்துடன் இணைந்து முத்தமிழின் வித்தகராய் முதல்தமிழ்ப்பேராசிரியராய் அடிகளாரை உலகம் பார்த்து வியந்திடச் செய்தது என்றுகூட எடுத்துக் கொள்ள முடிகிறதல்லவா!.

சமூக நிலைப்பாடும் தமிழ்ப் பணிகளும்

நாவலர் பெருமானும், அடிகளாரும் வாழ்ந்த காலம் அன்னியர்கள் எமது நாட்டினை ஆட்சிபுரிந்த காலமாகும். அன்னிய மதமும் அவர்களின் எண்ணங்களும் அரங்கேறிய காலமாகும். போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், பிரெஞ்சுக்காரர், தொடர்ந்து ஆங்கிலேயர் என்று அன்னியர்கள் இந்தியாவையும், இலங்கையையும் தம்வசம் வைத்திருந்த காலமாகும். இவர்களின் ஆட்சியில் சுதேசிய மதங்களும், சுதேசிய மொழிகளும், சுதேசப் பண்பாடுகளும் எள்ளி நகையாடப்படும் நிலை காணப்பட்டதெனலாம். அன்னிய மாயைதனில் அநேகர் சிக்குண்டு அவதிக்கு ஆளான காலமாகவும் இக்காலம் அமைந்திருந்தது என்பது முக்கியமாகும்.

சமூகத்தில் வாழ்கின்றவர்கள் இருப்பதை அனுசரித்து வாழ்கின்றவர்கள் ஒருவகை. எதையுமே பார்க்காது புறந்தள்ளி வைத்துவிட்டு வாழுகின்றவர்கள் ஒருவகையினர். ஆனால் சமூகத்தில் வேண்டாதவற்றை எதிர்த்து தமக்குச் சரியெனப் பட்டதற்காக முன்னேவந்து எதிர்த்துச் செயற்படுபவர்கள் ஒரு வகையினர். இதில் மூன்றாவது நிலையில்தான் நாவலர் பெருமானும் அடிகளாரும் வருகிறார்கள் எனலாம். தமது மொழி பற்றிய சிந்தனையை, மொழியின் வளர்ச்சி பற்றிய சிந்தனையை, எப்படியெல்லாம் தமிழ் மொழியினைக் கொண்டு சிறப்பாக்கலாம் என்ற சிந்தனையை, அக்காலச் சூழலே தீர்மானிக்க வைத்திருக்கிறது என்பது இங்கு யாவரும் மனமிருத்த வேண்டிய முக்கிய விடயம் எனலாம்.

நாவலர் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணச் சூழலில் ஆங்கிலக்கல்வியும், கிறிஸ்தவ மதமும் ஆட்சியாளரின் அரவணைப்பில் இருந்த காலமாகும். ஓரளவுக்கு வசதி படைத்தவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை ஆங்கிலப்

பாடசாலைகளில் சேர்த்து ஆங்கிலத்தைப் படிக்கச் செய்து அரசாங்க உத்தியோகங்களில் அமரச் செய்தால் அதுவே பேரானந்தம் என்று எண்ணி இருந்த காலமாகும். இதனால் தாங்கள் சார்ந்த சமயத்தையோ, தங்கள் தாய் மொழியினையோ எண்ணிப் பாரா நிலையே அங்கு காணப்பட்டது. அதேவேளை பெரும்பாலான பாமர மக்கள் கிராமப் புறத்திலும், நாட்டுநிலை விளங்காதவராயும், கல்வி அறிவு குறைந்தவராயும், காணப்பட்டார்கள். இந்த நிலையினை ஆளவந்த அந்நியர் தமக்குச் சாதகமாக்கி - இலவச சலுகைகளை அவர்களுக்குக் காட்டி அவர்களைச் சுயமாகச் சிந்திக்கவிடாமல் செய்யும் முயற்சியில் அல்லும், பகலும் அமைப்பாக முனைப்புடன் செயற்பட்டார்கள். இதனைப் பார்த்த நாவலர் பெருமான் - எங்களின் பாரம்பரியத்தைக் காப்பாற்ற - அந்தக் காலத்துக்கு எந்த வழி உகந்ததோ, அதனை மனத்திருத்தி தனது தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையினை வகுத்துக் கொண்டார்.

நாவலர் பெருமானின் வழியானது சைவசமயம் வழிசார்ந்து தமிழ் வளர்ப்பதாக அமைவதை அவரின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையிலும் கண்டு கொள்ள முடிகிறது என்று அறிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். சைவ சமயத்தின் குரவராக நாவலர் பெருமான் போற்றப்படுகிறார். தமிழும், சைவமும் நாவலர் பெருமானின் இருகண்கள் என்று அறிஞர்கள் விதந்து போற்றுவார்கள். "நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர் பிறந்திலரேல் சொல்லு தமிழெங்கே சுருதியெங்கே" என்னும் வாக்கு நாவலரின் பணிக்கு நல்ல ஒரு சான்றாகி நிற்கிறதல்லவா!

கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம், இவற்றையே அவர் கையில் எடுக்கிறார். இவற்றுக்கு வசனமாய் தமிழில் உரை எழுதுகிறார். சைவ வினாவிடையை தமிழிலே எழுதுகிறார். சைவப் பாடசாலைகள் நிறுவ முயலுகிறார். கோவில்களில் புராண விரிவுரைகள் ஆற்றுகிறார். புராணங்களுக்குப் பயன் சொல்லும் முறையினைப் பரவிடச் செய்கிறார். புராணத்துக்குப் பயன் சொல்லும் பொழுதெல்லாம் தமிழ் இலக்கியங்கள்

இலக்கணங்கள் யாவும் அவற்றின் ஊடாக யாவரிடமும் போய்ச் சேரச்செய்து நின்றார்.

1849 ஆம் ஆண்டு ஆறுமுகம் என்னும் பெயர் கொண்டவர் தமிழ்நாடு செல்லுகிறார். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தில் உரை ஆற்றுகிறார். அவரின் நாவன்மை யாவராலும் போற்றப்படுகிறது. ஆறுமுகமாய் இருந்தவர் அன்று தொடக்கம் "ஆறுமுக நாவலர்" ஆகி தமிழுலகு ஏற்றி நிற்கும் பெருமைக்கு உரியவராகி விடுகிறார். சைவத் தமிழ் நூல்களை அச்சிடுவதற்கு அச்சு இயந்திரம் வாங்கும் நோக்கத்துடன் தமிழ்நாடு சென்றவர் "நாவலர்" பட்டத்துடன் இலங்கை வருகிறார். தான் தேர்ந்தெடுத்த சைவத் தமிழ் நூல்களையும், தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண நூல்களையும் அச்சிட்டு வெளியிட நாவலர் எடுத்த முயற்சி அவரின் தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் மிகவும் முக்கிய அம்சமென்றே கருதலாம். சிதம்பரத்தில் அச்சுக்கூடம் நிறுவி பல நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்தார், அத்தோடு நில்லாமல் யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணையிலும் அச்சுக்கூடத்தை ஆரம்பித்து, தமிழ் சைவ நூல்களையும், மாணவர்கள் படிப்பதற்கான பாலபாடப் புத்தகத்தையும், பெரியபுராண, கந்தபுராண, திருவிளையாடற் புராண வசன நூல்களையும் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். தமிழ் ஏடுகள் பலவற்றைப் பரிசோதித்து எழுத்துப் பிழைகள் இல்லாமல் பழந்தமிழ் நூல்களை நாவலர் பெருமான் அச்சவாகனமேற்றி அனைவரும் பயன் பெறுவதற்குப் பெருமுயற்சிகள் செய்திருக்கிறார்.

அகத்தியர் அருளிய தேவாரத்திரட்டு நூல் தொடக்கம் விநாயககவசம் நூல் வரை நாவலரின் கையூடாக எழுதியும், அச்சாகியும் வந்தன எனும் வகையில் அறுபது நூல்களைக் காணமுடிகிறது. நன்னூல் விருத்தி உரை, காண்டிகை உரை, இலக்கணச் சுருக்கம், இலக்கண வினாவிடை, இலக்கணம் படிப்பார்க்கு என்றுமே கைகொடுக்கும் நாவலர் பெருமானின் நற்கொடை எனலாம். சாதாரண மக்களும் விளங்கும் வகையில் தமிழ் உரைநடையினை கையாண்டு வெற்றிகண்டவர் நாவலர்

பெருமான். இதனால்தான் "வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்" என்று இன்றும் போற்றப்படுகின்றார்.

பன்மொழி அறிவாளியான நாவலர் பெருமான் தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் தனக்கென ஒரு வழியினை வகுத்துக் கொண்டார். எட்டிலிருந்த பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண, சமயம் சார்ந்த நூல்களைக் கண்டெடுத்து அவற்றை யாவரும் படித்துப் பயன் அடையும் வண்ணம் காலம் காலமாய் இருக்கும்படி அச்சுவாகனம் ஏற்றி புத்தகநிலைக்குக் கொண்டுவந்தார். படிப்பவர்கள் ஐயம் இன்றி படிப்பதற்கு அரிய தெளிவான விளக்க உரைகளையும் அந்தப் புத்தகங்களில் இடம் பெறச் செய்தார். எழுத்துப் பிழை என்னும் அரக்கனைத் தேடித் தேடி இல்லாமலேயே தனது பதிப்புகளை வெளிக் கொணர்ந்தார். பாடசாலைகளை நிறுவி நல்லதோர் பாடத்திட்டத்தை தயாரித்து யாவரும் கல்வி அறிவு பெறவேண்டும் என்று தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஓயாது உழைத்து நின்றார். எழுத்தாலும், பேச்சாலும், தமிழ் வளர என்னவெல்லாம் தனது ஆற்றலுக்குச் செய்யமுடியுமோ அவற்றையெல்லாம் நாவலர் பெருமான் செய்திருக்கிறார் என்றுதான் கருதமுடிகிறது.

நாவலர் பெருமானின் காலச்சூழலில் அவரால் எதைச் செய்யமுடியுமோ, அதனையே அவர் தனது செயற்பாடாக எடுத்துக் கொண்டார். நாவலர் பெருமானின் குறிக்கோள் சைவம் தன்னிலை இழந்து போகாமல் எப்படிக்காப்பாற்றுவது? அதற்கு என்ன செய்யலாம்? என்னும் அடிநாதமே அவரின் உட்கிடையாக இருந்ததாலும், தாய்மொழியான தமிழின் நிலை தளர்வு பெறும் நிலை காணப்பட்ட படியாலும், சைவத்தின் ஊடாகத் தமிழ்ப்பணியினை மேற்கொள்ளும்படி அமைந்தது. அதே வேளை தமிழின் பாலும் நாவலர் பெருமான் தணியாக் காதல் கொண்டே இருந்திருக்கிறார் என்பது – தமிழ் பற்றி அவர் எடுத்த நடவடிக்கைகள் எமக்கெல்லாம் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

அடிகளாரின் காலமும் அன்னிய ஆட்சி இருந்தகாலமே ஆகும். நாவலர் பெருமான் சிந்தனையும், அவரின் செயற்பாடும் அடிகளாரின் தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையிலே நாம் கண்டு கொள்ள முடியாது. நாவலர் பெருமான் சூழல் அவரை அவ்வாறு செய்யத் தூண்டியது. ஆனால் அடிகளாரின் நோக்கும், செயற்பாடுகளும் அவரின் சிந்தனைக்கு ஏற்றாற் போன்றுதான் அமைந்தது. சமயவாதியாக அடிகளார் இருப்பினும் அவரின் தமிழ்ப்பாதை தமிழாகவே அமைந்தது. நாவலர் பெருமான் சமயத்தை இறுக்கிப் பிடித்து நின்று தமிழை அதனுடன் இணைத்த நிலையினை அடிகளாரிடம் காணமுடியவில்லை. அதற்கு அவர்சார்ந்திருந்த இராமகிருஷ்ண அமைப்பும் ஒரு காரணமாய் இருக்கலாம் அல்லவா! அடிகளாரின் மனத்தில் சமரச நோக்குதான் நிரம்பி இருந்தது. இதனால் அவர் எவரையும் புண்படும் விதத்தில் தனது எந்த நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ள விருப்பம் அற்றவராகவே விளங்கி இருக்கிறார்.

அவர் கற்ற கல்வி, அவருக்கு வாய்த்த சூழல், அவர் பார்த்த பணிகள், அவருடன் பழகிய அறிஞர்கள் வட்டம், அவரின் தமிழ்ப் பணிகளைத் தனித்துவம் ஆக்கியது என்றுதான் எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. கிழக்கு இலங்கையிலிருந்து அடிகளார் ஆசிரியப் பணிக்காக வடஇலங்கை வருகிறார். அங்கு பல தமிழ் அறிஞர்களின் நட்பும் தமிழ் பற்றிய பல விஷயங்களும் அவருக்கு கிடைக்கின்றன. ஆசிரியராய் இருந்தவரை யாழ்ப்பாண அறிஞர்கள் கல்லூரி அதிபராக்கி பெருமைப் படுத்துகின்றனர். ஆரிய திராவிட பாஷா அபிவிருத்திச் சங்கத்தின் தொடர்பு அடிகளாரின் தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதைக்கு நல்லதோர் உரமாய் அமைந்தது என்பதும் நோக்கத் தக்கதாகும். 1917 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1922 ஆம் ஆண்டுகாலப் பகுதியில் அடிகளாரின் இருப்பிடம் யாழ்ப்பாணமாக அமைகிறது. இக்காலக் கட்டத்தில் ஆரிய திராவிட பாஷா அபிவிருத்திச் சங்கத்தின் முத்திங்கள் வெளியீடான "கலாநிதி" முதலாவது இதழில் அடிகளார் "பரதசாத்திரம்" என்னும் தலைப்பில் மிகவும் சிறந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை ஒன்றினை எழுதுகின்றார். தமிழ் பற்றிய பல

ஆய்வுகளுக்கு யாழ்ப்பாணம் அடிகள்
அவர்களுக்கு உந்து சக்தியாக
விளங்கியிருக்கலாம் என்றும் கருதமுடிகிறது.

1922 ஆம் ஆண்டு அடிகளார் வாழ்வின் திருப்புமுனையாக அமைந்த காலம். ஆசிரியராய் இருந்த மயில்வாகனனார் தமிழ்நாடு சென்று மைலாப்பூர் இராமகிருஷ்ண அமைப்பில் இணைந்து “பிரபோத சைதன்யர்” என்று துறவறப் பெயரினைப் பெற்று தமது வாழ்க்கைப் போக்கினுக்கு புதுவடிவத்தை ஆக்கிக் கொள்ளுகின்றார். இரண்டு வருடங்களின் பின்னர் 1924 ஆம் ஆண்டில் “விபுலானந்தர்” என்னும் பெயரினைப் பெற்று இராமகிருஷ்ண மடத்தின் சன்னியாசியாகி விடுகிறார். நாவலர் பெருமான் நித்திய பிரமச்சாரி யானியானர். ஆனால் அடிகளார் சன்னியாசத்தையே பெற்றுக் கொண்டார். இருவரும் இல்லற இன்பத்தைத் துறந்தாலும் இன்பத்தமிழை மட்டும் துறக்காமல் தமக்கு ஏற்ற முறைகளில் தமிழுக்கு ஆற்ற வேண்டிய பணிகளை ஆற்றினார்கள் என்பதுதான் மிகவும் முக்கிய விசயமாகும்.

துறவியாய் இருந்த அடிகளாரின் தமிழின் ஆற்றல் கண்டு அண்ணாமலை அரசர் தனது பல்கலைக்கழத்தின் முதற்தமிழ் பேராசிரியராக வரும்படி அழைப்பு விடுத்தார். அடிகளாரும் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் தமிழ்த்துறையின் தலைவராய் இருந்து தமிழினை வளர்த்திடும் பாங்கில் அரிய பெரிய பணிகளையெல்லாம் ஆற்றி நின்றார். அடிகளார் இந்தியாவில் இருந்த காலத்தில் அன்னியர் ஆட்சியும் அவர்களது சிந்தனைகளும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. இந்திய மாநிலங்களில் இருப்பவர்கள் தங்கள் தங்கள் மொழி, கலாசாரங்களைக் காக்கவேண்டும் என்னும் ஒரு எழுச்சி அக்காலத்தில் வீறு கொண்டிருந்ததை வரலாற்றால் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. ஆங்கிலத்தைக் கற்று அதன்வழியில் அடிமைப்பட்டு நின்ற சுதேசிகளுக்கு மத்தியில் சுயத்தை இழக்க விரும்பாத பலரும் இருந்தார்கள் என்பது மிகவும் முக்கிய விசயமாகும். அவர்கள் தங்களின் மொழி பற்றி பல நடவடிக்கைகளை எடுக்கப் பேரார்வம் கொண்டு, அதன்வழியில் செல்வதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுத்தமையையும்

காணமுடிகிறது. இந்த நிலை தமிழ்நாட்டிலும் மேலோங்கி இருந்தது. அதாவது தனித்தமிழ் இயக்கம் என்னும் எழுச்சி அங்கு வந்துநின்றது.

அடிகளார் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தலைமை ஏற்றச்சூழல், தனித்தமிழ் இயக்கம் ஒலித்த காலமாதலால் அடிகளாரும் அவ்வழியில் ஈர்க்கப்பட்டார். மறைமலை அடிகளார், திரு.வி.க, பரிதிமாற் கலைஞர் போன்ற அறிஞர்களும் இன்னும் பல தமிழறிஞர்களும், தனித்தமிழ் பற்றிப் பேசியும், எழுதியும் இருந்தார்கள். இந்தநிலை அடிகளாரையும் பாதித்துவிட்ட காரணத்தால்தான் பண்டிதர்களால் ஒதுக்கப்பட்ட புரட்சிக்கவிஞர், பாரதியாரை அடிகளார் தம்வசமாக்கி அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பாடத் திட்டத்தில் சேர்த்துவிட்டார். பட்டி தொட்டியெங்கும் பாரதியையும் அவரின் தமிழ் வீச்சையும் அடிகளார் கொண்டு சேர்த்தார் என்பது மனங்கொள்ளத் தக்கதாகும். 1943 இல் சென்னையில் தமிழ் இசைச்சங்கம் நிறுவப்படுகிறது. அண்ணாமலை அரசர் தமிழ் இசைக்குப் பெரும் பக்கபலமாகவே விளங்குகிறார். அடுத்த ஆண்டில் அதாவது 1944 ஆம் ஆண்டு தைமாதத்தில் “தமிழ் இசைக் கல்லூரி” தொடங்கப்படுகிறது. தனித்தமிழ் என்பது தமிழ்நாட்டில் ஓங்கி ஒலிக்கத் தொடங்கிய காலம், அடிகளாரையும் தமிழில் பல்வேறு வகைகளில் சிந்தித்து ஆராய்ச்சிகள் செய்ய வழிவகுத்தது. தமிழிசை என்னும் கரு அடிகளார் உள்ளத்தில் அப்பொழுதே கருக்கொண்டு விட்டது என்றுதான் எண்ணக் கிடக்கின்றது.

பேராசிரியராய் அடிகள் இருந்த காலத்தில் பல தமிழ்ச் சங்கங்களில் தமிழின் பரிணாமங்கள் பற்றி மிகவும் நுணுக்கமான உரைகளையெல்லாம் ஆற்றி இருக்கிறார்கள். பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையெல்லாம் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். மொழி, இலக்கியம் பற்றி இக்கட்டுரைகள் அமைந்திருந்தன. இந்த வகையில் அடிகளாரால் காலத்துக்குக் காலம் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் மூன்று

தொகுதிகளாக 127 கட்டுரைகள் வந்திருக்கின்றன. கட்டுரைகள் மட்டுமின்றி கவிதைகளும் அவரின் கைவண்ணத்தில் தமிழினை அழகுபடுத்தும் வண்ணம் வெளிவந்திருக்கிறது. அடிகளார் என்றதும் எல்லோரும் முன்வந்து நிற்கும் அற்புதமான கவிதை “வெள்ளை நிற மல்லிகையோ” ஆகும். ஈசன் உவக்கும் இன்மலர்களை இன்பத்தமிழுக்குக் காணிக்கை ஆக்கி அடிகளார் தமிழ்க் கவிதையுலகில் தனிமுத்திரை பதித்தவராக விளங்குகின்றார்.

தமிழ்நாட்டில் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்தது போலவே இலங்கையில் பல்கலைக்கழக வரலாற்றில் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்னும் பெருமையினையும் அடிகளாரே பெற்றுக் கொள்ளுகின்றார். இராமகிருஷ்ண மடத்தின் துறவி ஒருவர் பல்கலைக்கழகத்தில் கடமை ஆற்றியது, அடிகளாரைத் தவிர வேறு எவருமே இல்லை என்பது தமிழ் வரலாற்றில் தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் முக்கிய மைல்கல் எனலாம். வேறு எவரையும் இராமகிருஷ்ணமடம் அனுமதிக்க வில்லை என்பதும் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

அடிகளாரின் விஞ்ஞானக் கணித அறிவு அவரின் தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் பல நிலைகளில் பேருதவியாய் அமைந்திருந்திருக்கிறது. அதுமட்டுமன்றி அவரின் பன்மொழி ஆற்றலும், அவரின் தமிழ் பற்றிய ஆராய்ச்சிக்குப் பெருந்துணையாக இருந்திருக்கிறது. அடிகளாரின் பதினான்கு கால வருட தமிழ் இசை பற்றிய ஆராய்ச்சி தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதைக்கு இடப்பட்ட மிகப்பெரிய வலு என்றே அறிஞர்கள் பாராட்டிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். அடிகளாரின் பௌதிக அறிவுதான் அவரின் மிகப்பெரும் ஆராய்ச்சியாய் அமைந்த தமிழ் இசை பற்றிய வெளிப்பாடாகும். ‘யாழ்நூல்’ என்னும் அடிகளாரின் நூலானது தமிழருக்கும், தமிழ் மொழிக்கும் கிடைத்த அரிய பொக்கிசம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். விபுலானந்த அடிகளாரின் “யாழ்நூல்” அவரை பெரும் புலவராய், பேரறிஞராய், ஆராய்ச்சியின் இமயமாய் காட்டி நிற்கிறது என்பது

மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும். தமிழ் இசையின் மேன்மையினை வெளிக்காட்டும் உயரிய பொக்கிசமாய் ‘யாழ்நூல்’ விளங்குகிறது என்பது நோக்கத்தக்கதாகும்.

அடிகளார் தமது தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் பலமுயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தார். இயல், இசை, நாடகம் என்னும் வகையில் அடிகளாரின் தமிழ்பற்றிய சிந்தனைகளும், செயற்பாடுகளும் அமைந்திருந்தன என்பதை அவரின் ஆக்கங்கள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. “மதங்களுமணி” நாடகத் தமிழினுக்கு அணிசெய்வதாக இருக்கிறது. இந்த நாடக நூலில் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் நாடகம் பற்றிய கருத்துகளும், நாடகம் பற்றிய உறுப்புகள் பற்றியும், ஆங்கில இலக்கிய மேதை சேக்ஸ்பியரின் நடகங்கள் பற்றியும், நாடகம் பற்றிய அறிஞர்களின் கருத்துகள் பற்றியும், இந்த நூலில் அடிகளார் எடுத்துக் காட்டுகிறார். நாடகம் எழுதிய அடிகளார் தமது கைவண்ணத்தில் – நடராஜ வடிவம், தில்லைத் திருநடனம், உமாமகேஸ்வரம், ஆகிய நூல்களை ஆக்கி தமது ஆன்மீகத் தாகத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார். இப்படி எழுதியதால் நாவலர் பெருமான் வழியில் இணைந்துவிட்டாரோ என்று கருதிவிடல் கூடாது. அடிகளாரின் வசனங்களை இங்கு சிறக்கக் காணலாம். அடிகளாரின் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் அவரின் வெளிப்படுத்தும் பாங்கிலே அமைந்திருக்கின்றன. ஆழ்வார்களின் பாடல்கள், திருவிளையாடற்புராணத்தில் சில பகுதிகள், சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞான சம்பாஷணை, ஞானோதயம், கருமயோகம், ஞானயோகம், நம்மவர் நாட்டு ஞான வாழ்க்கை, ஆகியவற்றுடன் இரவீந்திரநாத் தாகூரின் கவிதைகளை “பூஞ்சோலைக் காவலன்” என்றும், மில்ரனின் “சுவர்க்க நீக்கம்” பகுதியினை நெடும்பாடலாக தமிழிலும், ஆங்கிலவாணி என்பதையும் கொண்டு வந்து தமது மொழிபெயர்க்கும் வல்லமையினால் தமிழுக்கு அழகூட்டி இருக்கிறார் அடிகளார்.

கலைச்சொல்லாக்க முயற்சியிலும், அடிகளார் தமது பதிவினை நிலைநாட்டி இருக்கிறார். 1938 ஆம் ஆண்டு சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கத்தால் வெளியிடப்பட்ட “கலைச்சொல் அகராதி” அடிகளாரின் அகராதி முயற்சியினையும் தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் சேர்த்திருக்கிறது.

தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் இருவரும்

நாவலர் பெருமான் வாழ்ந்த காலம் வேறு. அவரின் பின் எழுபது வருடங்கள் கடந்த பின்னர்தான் அடிகளார் வருகிறார். ஆறுமுகம் ஆறுமுகநாவலர் ஆகிறார். மயில்வாகனன் சுவாமி விபுலானந்தர் ஆகிறார். இருவரும் அன்னிய ஆட்சியில் வருகிறார்கள். நாவலர் பெருமான் சமயத்தைக் காத்திடும் காவலனாக, அன்னிய ஆட்சியில் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளுகின்றார். அடிகளார் சமரச சன்மார்க்க நெறிவழி நிற்கிறார். இருவருமே பன்மொழி கற்று பண்டிதர்களாகவே விளங்குகின்றனர். எழுத்தறிவிப்பதும், நூல்களை அச்சேற்றுவதும், போதனை செய்வதும் நாவலர் பெருமானுக்குத் தேவையாக இருக்கிறது. சமூகப் போராட்டம் நடத்தும் நிலைக்கு நாவலர் பெருமான் வருகிறார். அடிகளார் நாவலரைவிட கல்வியில் பட்டங்களைப் பெற்று உயர்கல்விப் பீடமாகிய பல்கலைக்கழகத்துடன் தன்னை இணைத்துத் தமிழ் வளர்ச்சியில் தடம் பதிக்கிறார். நாவலர் பெருமான் விவிலிய நூலினைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து தனது மொழிப்புலமையினை யாவரும் அறிந்திடச் செய்கிறார். அடிகளாரின் மொழி பெயர்ப்பு நாவலர் பெருமான் வழியில் செல்லாது வேறுவழியிலே அமைகிறது. இலங்கையின் வரலாற்றில் இருவரும் பெரும் போற்றத்தலுக்கு உரியவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பது வெள்ளிடைமலையாகும். தமிழ்நாட்டாலும் மதிக்கப் பட்டார்கள். இலங்கைத் திருநாட்டாலும் மதிக்கப் பட்டார்கள். இலங்கை அரசாங்கம் இருபெரும் அறிஞர்களுக்கும் முத்திரையும் வெளியிட்டது. தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் அடிகளாரும், நாவலர் பெருமானும் தங்கள் பெருமுயற்சிகளினால் பதித்த தடத்தை தமிழர்களாகிய நாங்கள் தொட்டு

வணங்கினால் எங்களுக்கும் தமிழ் உணர்வு இன்னும் மோலோங்கி “தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவிடச் செய்யும்” எண்ணம் மனதில் உறுதியாய் ஏற்படும் என்று கருதுகிறேன்.

((((((((((0))))))))))

தமிழ்ச் சங்கம்

தாய்ப்பால் குடித்து
வாய் துடைத்து
தமிழ்ப்பால் குடிக்க
தத்தித் தவழ்ந்து
ஓடி வந்து

பிஞ்சுவிரல் கடித்து
மறுகரம் நீட்ட
கட்டித் தழுவிய
தமிழ்ச் சங்கம்!

அம்மா என்ற சொல் சொல்ல
அச்சொல் மழலைக் குரல் கேட்ட
தெறித்ததொரு தீப்பொறியாய்
உலகெங்கும் பற்றி எரிய
ஞான ஒளிச்சுடராய் தமிழ்ச் சங்கம்!

செந்தமிழைச் சொத்தாகவும்
முத்தமிழின் முதல்வர்களும்
பைந்தமிழ் பித்தர்களும் வாழும்
பூஞ்சோலைக் கோட்டை நம் தமிழ்ச் சங்கம்!

- கவிஞர் செ.செயப்பிரகாசு

தமிழறிவோம்!

புலவர் வெற்றியழகன், சென்னை.

தொடர்-2

“தமிழ்மொழி இனிமையானது;
வளமையானது!
அழகு மிகுந்தது;
வலிமை வாய்ந்தது!
மிகவும் பண்பட்டு விளங்குவது
தமிழ்மொழி மட்டுமே!”

- இராபர்ட்டு தெ நொபிலி

தமிழ்மொழி

உலகில் ஏழாயிரம் மொழிகள் தோன்றி நாலாயிரம் மொழிகள் அழிந்து - இன்று மூவாயிரம் மொழிகள் இருக்கின்றன. இவை அனைத்துக்கும் மேலான - சிறந்த மொழி தமிழ்தான்.

தமிழ் - என்னும் சொல்லில் மூன்று எழுத்துகளே இருப்பினும் - அவற்றுள் தமிழ் மொழியே அடங்கியுள்ளது. த்-வல்லினம், ம்-மெல்லினம், ழ்-இடையினம் என்னும் மூன்று இனமும்; த்+அ=த-அ, ம்+இ=மி-இ ஆகிய உயிரினமும், த்-ம்-ழ் ஆகிய மெய்யெழுத்துகளும்; அ, இ ஆகிய உயிரினமும் ஆக-வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், உயிரினம், மெய்யெழுத்து, உயிரெழுத்து ஆகியற்றுடன் த, மி ஆகிய உயிர்மெய்யெழுத்துகளும் தமிழ் -த்+ம்+ழ். த்+அ=த-அ; ம்+இ=மி-இ ஆகிய உயிர்க்குறில் எழுத்துகளும்; தமிழ்+ழ்+உ=தமிழு என்றும், தமிழ் என்னும் சொல்லில் தமிழ்மொழியே

சங்க இலக்கியங்களில் மொழி, நாடு, மக்கள் என்னும் பொருளில் அடங்கியுள்ளது.

மொழி - “தமிழ்கெழு கூடல்” என்று புறநானூறு(58), “நற்றமிழ் முழுதறிதல்” புறநானூறு (50) ஆகியவை தெரிவிக்கின்றன.

நாடு - “தண்டமிழ்க் கிழவர்” (புறம்-35:3) “தண்டமிழ் பொதுவெனப் பொறாஅன்” (புறம்-50-10) “தமிழ்கெழு மூவர்” (அகம்-31:14)

மக்கள் - “தமிழ் தலைமயங்கிய தலையாலங்கானம்” (புறம்-19-2) “கொண்டி மிகைபடத் தண்டமிழ் செறிந்து” (பட்டினப் பாலை-63- 9) என்று தமிழ் என்னும் தூய சொல்லுக்குப் பொருள் கூறுகின்றன சங்க நூல்கள்.

“மொழி - தம் மொழி - என்றனர். தம் மொழி - த மொழியாகித் தமிழ்யாகித் தமிழ் என்று நிலைத்துத் தமிழுக்குள்ளேயே மொழி என்பதுவும், உட் செறிவார்ந்து உள்ளமையே உணரமுடியாதவாறு-பழமையைப் பெற்றுள்ளது. அறியாத நாம் மறுபடியும் தமிழ் என்பதனுடன்- மொழி என்னும் சொல்லைக் கூட்டித் ‘தமிழ்

மொழி' என்கிறோம்". என்று மொழி ஆய்வு அறிஞர் ப. சுருளி கூறியுள்ளார்.

தமிழ்+அம்=தமிழும். த்ரமிள - த்ரமிட - திரவிட - திராவிட - திராவிடம் என்று ஆனது என்றும் அறிஞர் ப.சுருளி கூறுகின்றார்.

திராவிடம் வேறு; தமிழ் வேறு; இரண்டும் தமிழ்ச் சொல்லே என்பது எனது கூற்று. ஊர்களில்-சிறுநூர்களில் "நெல்லைத் திராவு" என்பர். திராவு என்பதற்குப் பரப்பு-பரவலாக்கு என்று பொருள். திராவுதல்-பரவலாக்குதல், பரவுதல், பரந்து விரிதல், பரந்திருத்தல். திராவு+இடம்-திராவிடம். திராவிடம்-பரந்த இடம், பரந்தஇடம்-தமிழகம், தென்னகம், நாவலந் தீவு, நானிலம். திரு+இடம்=திருவிடம். திரவிடம் - திராவிடம் ஆனது என்றும் கூறலாம்.

கால்டுவெல் - தமது "திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்" என்னும் நூலின் - முன்னுரையில் குமாரிலபட்டர் "திராவிட-ஆந்திர பாஷா" என்று கூறியுள்ளார். ஆனாலும் திராவிட என்பது சமற்கிருதமே என்னும் முடிவுக்கே வந்துள்ளார் கால்டுவெல். கால்வெல்லுக்கு முன்னதாக எல்லீசர் தமிழ் மொழியைச் செம்மொழி என்று கூறியுள்ளார்.

“இனிமையும் நீர்மையும் தமிழெனல் ஆகும்”

என்று பிங்கல நிகண்டு கூறுகிறது. தமிழ் என்பதற்கு இனிமை, நீர்மை(தன்மை) என்று அகராதியும் கூறுகின்றது. தமிழ் என்றால் இனிமை. தமிழிலிருந்து பிறந்த தெலுங்கு, கன்னடம் இவையும் இனிமையே. தெலுங்கு மொழியில் தெனுகு என்றால் தேன் என்றுதான் பொருள். தெனுகு என்பதுவே தெலுகு - தெலுங்கு என்று மருவி வழங்கப்பெறுகின்றது. கன்னல்

என்றால் கரும்பு. கன்னல்+அம்=கன்னலம் ஆகிப் பின்பு கன்னடம் என்று மருவி வழங்கப்பெறுகிறது.

தெலுங்கு

தமிழினின்று பிறந்த மொழி தெலுங்கு. அது கி.மு.1500 இல் திரிந்து பிறந்தது. திரிலிங்கம் என்பதுவே திரகலிங்கம் ஆகித் தெலுங்கு ஆனது. தெலுங்குக்கு இலக்கண நூல் சமற்கிருதத்தில்தான் உள்ளது.

கன்னடம்

கருநடம் என்பதுவும் கன்னடம் ஆகலாம். முதலில் நாட்டையும் பிறகு மொழியையும் குறித்தது. கருநாடகம் என்பது பழைய வழக்கு; அதுவே சரியானதுவும். சமற்கிருதக்காரர் “கர்நாடகம்” என்று திரித்துக்கொண்டனர். கருநாடகம் என்பதற்குக் கரிய நிலம்-கருங் கூத்து; கரிசல் பாங்கான பகுதி -நிலம்-நாடு. கன்னட மொழிக்கும் இலக்கணம் சமற்கிருதத்தில்தான் உள்ளது.

மலையாளம்

மலைசூழ்ந்த பகுதியிலிருந்து உருவான மொழி என்பது தான் மலையாளம் என்பது. சேர நாடுதான் - சேரம்-சேரளம் என்று ஆகி- அதுவே கேரளம் என்று மருவியது.

சேரன் - சேரல் - சேரலன் - கேரலன் - கேரளன் - கேரளம் என்றும் மருவியது. நாளி கேரம் தேங்காய். தேங்காய் மிகுதியாக விளையும் நாடு என்னும் பொருளில் வந்தது என்பது பொருந்தாது. கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு வரை சேரநாடு செந்தமிழ் நாடாகவே இருந்தது. கி.பி. 1320 இல் வீரராகவ சக்கரவர்த்தி பொறித்த கோட்டயம் செப்பேடு மலையாளம் கலந்த தமிழாகவே இருக்கிறது. கி.பி 1860 இல்தான் முதல் மலையாள மொழிக்கு இலக்கண நூல் தோன்றியுள்ளது. மலையாள மொழிக்கு இலக்கண நூல் சமற்கிருதத்தில்தான் இருக்கிறது.

தமிழின் தகுதிகள்

ஒரு மொழி செம்மொழி என்னும் தகுதி பெறுவதற்குப் பதினொரு தகுதிகள் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பர். அவை, 1.தொன்மை, 2.தனித்தன்மை, 3. பொதுப் பண்பு, 4. நடுவு நிலைமை, 5. தாய்மைத் தன்மை, 6. பண்பாடு பட்டறிவு வெளிப்பாடு, 7. பிறமொழித் தாக்கமிலாத் தனித்தன்மை, 8. இலக்கிய வளம், 9. உயர் சிந்தனை, 10. கலை இலக்கியத் தனித்தன்மை, 11. மொழிக்கோட்பாடு என்று இந்த பதினொரு தகுதிகள் இருந்தாற் போதும் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால், தமிழ் மொழிக்கு மேலும் 12. இடையறாத் தொடர்ச்சி, 13. பேச்சு வழக்கு, இலக்கிய வழக்கு, 14. ஒலிக் கோட்பாடு எனப் பதினான்குக்கும் மேலான தகுதிப்பாடுகள் தமிழ்மொழிக்கு வாய்த்திருக்கின்றன.

செவ்வியல் மொழி

பதினொரு தகுதிப்பாடுகள்-அதற்கும் குறைவான தகுதிப் பாடுகள்தாம் வேறு மொழிகளுக்கு இருக்கின்றன. ஆனால், தமிழ் மொழிக்கு அவற்றைவிட மேலான தகுதிப்பாடுகள் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தும் “செவ்வியல் மொழி” என்கின்ற மய்ய அரசின் தகுதிப்பாட்டிணைப் பெறுவதற்காக நூறாண்டுகள் போராடவேண்டிய சூழ்நிலை இருந்தது.

எல்லீசர் தொடங்கி-கால்டுவெல் தொட்டு- பரிதிமாற் கலைஞர் தொடர்ந்து-பிறகு- தமிழ் அமைப்புகள், பல்வேறு கட்சிகள் என்று போராடிய பிறகே 12.10.2004 இல் தமிழ் செம்மொழி என்று மய்ய அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பெற்றது.

இந்திய-மய்ய அரசால் செம்மொழிப் பட்டியலில் முதலாவதாகப் பதியப்பெற்றது நம்

தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழிதான். அதன் பிறகே 2005 ஆம் ஆண்டில் இரண்டாவது செம்மொழியாகச் சமற்கிருதம் பதியப் பெற்றது. 2008 இல் கன்னடமும் தெலுங்கும் பதியப்பெற்றது. 2014 இல் ஒரியா பதியப் பெற்றது.

உலக மொழிகளுள் செம்மொழிகளாகத் தமிழ், கிரேக்கம், இலத்தீனம், எபிரேயம், சீனம், சமற்கிருதம் இவற்றையே ஏற்றிருந்தனர் மொழியறிஞர். இப்பொழுது இந்திய மொழிகளுள் கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், ஒரியா ஆகிய இந் நான்கு மொழியும் செம்மொழியாக ஏற்கப்பெற்றுள்ளன. அப்படியானால் இப்பொழுது செவ்வியல் மொழி என்றால் பத்து மொழிகள் என்றுதான் எழுதல் வேண்டும்; பேசுதல் வேண்டும்.

தமிழ் மொழியின் ஆற்றல்

எகிப்து மொழி தோன்றிப் பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அதுவும் எபிரேயமும் மறைந்துவிட்டன. ஆனால், எபிரேய மொழியினை மீண்டும் வளர்த்தெடுத்துள்ளனர். இலத்தீனம், கிரேக்கம் ஆகிய இவையும் அழிந்துவிட்டன. இலக்கியங்களை வளர்த்த மொழிகளே இருக்கின்ற இடம் தெரியாமல் போய்விட்டன. ஆனாலும், தமிழ்மொழி இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. தனித்து இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

“தமிழினிடம் ஓர் இயற்கை ஆற்றல் இருக்கின்றது. இந்த ஆற்றல் இருக்கும்வரையில் தமிழை யாராலும் அழிக்க முடியாது.” என்று தனித் தமிழ்த் தந்தை மறைமலையார் “தமிழின் தனிச் சிறப்பு” என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார்.

உலக மொழிகள் 3000க்கும் மேல் உள்ளன. அவற்றுள் அய்ந்து கோடி மக்கள்

பேசுகின்ற மொழிகள் பதிமூன்று இருக்கின்றன. நம் தாய்மொழியாகிய தமிழ் மொழியினைப் பத்துக்கோடிப்பேர் பேசுகின்றனர். ஒரு கோடிப்பேர் பேசுகின்ற மொழிகள் உலகில் அறுபது இருக்கின்றன.

சீன வானொலி நாற்பத்து மூன்று மொழிகளில் ஒலி பரப்புகின்றது. அவற்றுள் இந்திய மொழிகளில் தமிழிலும் இந்தியிலும் மட்டுமே ஒலிபரப்புகின்றது.

இங்கிலாந்தின் தலைநகர் இலண்டனில் உள்ள பி.பி.சி. வானொலி உலக மொழிகள் பலவற்றில் ஒலிபரப்புகின்றது. இந்திய மொழிகளுள் தமிழிலும், இந்தியிலும் ஒலிபரப்புகின்றது.

யுனெசுகோ கூரியர் இதழ் உலக மொழிகளாகிய முப்பது மொழிகளில் வெளிவந்தது. இந்திய மொழிகளில் தமிழிலும் இந்தியில் மட்டுமே வந்து கொண்டிருந்தது. இதிலிருந்து தமிழ்மொழிக்குள்ள சிறப்பினை நாம் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

“சீன மொழியோ, பழைய மொழியாக இருப்பினும், சித்திர எழுத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மனித இயல்புகளையும் சிந்தனைகளையும் எண்ணியாங்கு நூட்பமாக வெளிப்படுத்த இயலவில்லை”.

“மனிதச் சிந்தனைகளை, உணர்வின் நுட்பங்களை-தெளிவாக-அழுத்தந் திருத்தமாக வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் தமிழுக்கு மட்டுமே உண்டு.”

“செம்மொழிகள் என்று கூறப்பெறும் வேறு எந்த மொழிக்கும் அந்த ஆற்றல் இல்லை.” என்று அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த மொழி ஆய்வு அறிஞர் எமனோ இவ்வாறு கூறுகின்றார். “சப்பானிய மொழிச் சொல்லுக்கும் தமிழ்ச்

மொழிச் சொல்லுக்கும் நெருங்கிய உறவு இருக்கின்றது” என்று சப்பானிய நாட்டுத் தமிழறிஞர் சுசுமு ஓனோ என்றவர் தெரிவித்துள்ளார்.

உலக முதல் நிலம்; கன்னியாகுமாரிக்குத் தெற்கே 2500 கிலோ மீட்டர் கடலுள் மூழ்கிய கண்டம்; உலக முதல் மாந்தர் தமிழன்; அவன் பேசிய மொழியே தமிழ்மொழி. அந்தத் தமிழ்தான் உலக முதன்மொழி தமிழ்தான் பாட்டன்-பாட்டி மொழி. தமிழ்மொழி இந்திய மொழிகளின் தாய்; உலக மொழிகளுக்கெல்லாம் வேராக உள்ளது.

உலக மொழிகளுள் 800 மொழிகள் மட்டுமே எழுத்து வடிவங் கொண்டவை. அதுவும் தனக்கென்று தனி வடிவம் கொண்டவை. தமிழ் தனக்கென்று தனி வடிவம் கொண்டது. களி மண்ணில் எழுதும்போது ஒரு வடிவம்; மணலில் எழுதும்போது ஒரு வடிவம்; ஓலையில் எழுதும்போது ஒருவடிவம்; ஈய எழுத்தில் இருந்தபோது ஒருவடிவம் என்று காலத்துக் கேற்ற எழுது பொருளுக்கு ஏற்ற - காலத்துக்கு கேற்ற வடிவம் என்று பல்வேறு காலங்களில்- பல்வேறு நிலைகளில் பல்வேறு வடிவங்களைப் பெற்று வென்று நிற்கிறது.

கணினியில் - உலகில் - ஆங்கிலத்துக்கு அடுத்த நிலையில் அதாவது, இரண்டாவது இடத்தினைப் பெற்றுச் சிறக்கின்றது. அதனால்தான் “தமிழ்மொழி ஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர்” பதினாறு பண்புப் பெயரினைச் சுட்டியிருக்கின்றார் தமிழ்மொழிக்கு. அவை, 1. தொன்மை, 2. இயன்மை, 3. தூய்மை, 4. தாய்மை, 5. முன்மை, 6. வியன்மை, 7. வளமை, 8. மறைமை, 9. எண்மை, 10. இளமை, 11. இனிமை, 12. தனிமை, 13. ஒண்மை, 14. இறைமை, 15. அம்மை, 16. செம்மை என்று அருமையான பெயரினைச் சுட்டியுள்ளார் தமிழ்மொழிக்கு.

(தொடரும்.....)

வாழ்க்கையை எதிர் நோக்கும் திருக்குறள்

முனைவர் கா.மு.சேகர்

இயக்குநர், உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை.

**“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு”**

என்று எட்டயம்புரத்து பாட்டுப்பாட்டன் பாரதி பாடுகின்றான். இருபது நூற்றாண்டுக்குப் முன் சங்கம் மருவிய காலம் என்ற இலக்கிய வரலாற்றிலே திருக்குறளுக்கு முதன்மையான இடம் உண்டு. தமிழர் வரலாற்றின் பெருமையை உலகுக்கு அறிவித்த ஒப்பற்ற நூல் திருக்குறள். இதன் மூலம் மனிதகுலம் முழுவதும் உயர்வடைகின்ற நெறியை உலக மக்கள் அனைவரும் உணரக் கூடியதாகப் பாடியுள்ளார். இதனாலேயே உலகின் பெரும்பான்மை மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டு உலகம் முழுவதும் இக்கருத்துகளை அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளனர் அறிஞர் பெரும்மக்கள்.

கற்றதனால் ஆய பயனையும், சிறந்த பண்பாட்டு வாழ்வையும் திருக்குறள் மூலம் உணரமுடிகிறது. குடும்ப நலன் பேணும் இல்லறத்தானாக முதலிலும், துறவு நலன் விழையும் முனிவனாக அடுத்தும், நாட்டுநலம் பேணும் அரசனாக இடையிலும், காதல் நலம் பேணும் இளங்காளையாக முடிவிலும் காட்சி தருகிறார் வள்ளுவர். எந்நிலையில் நிற்பவர்க்கும் வாழ்வாங்கு வாழ வழிவகுத்துத் தந்தவர் அவர். மனிதன் எப்படியும் வாழலாம் என்ற நினைப்பை விடுத்து இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்று திட்டமிட்டுக் கொடுத்தவர் இவர்.

வள்ளுவருக்கு முன்பு நூல் எழுதியவர்கள் அந்தக் காலங்களில் நடைமுறையில் இருந்த வாழ்க்கை முறையை அப்படியே சித்திரித்துப் பாடல்களை ஆக்கி வைத்தார்கள். ஆனால் வள்ளுவர் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று

எடுத்துக்காட்டி எழுதிவைத்தார். சமுதாயத்தில் தான் கண்ட குறைகளையும் நிறைகளையும் நோக்கி செப்பஞ்செய்து சிந்தித்து எழுதினார். இவர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் நிறையக் கருத்துப் பூசல்கள் இருந்தன. சமணர்கள், பௌத்தர்கள், மாயாவாதிகள் என்போர் தமிழ் நாட்டில் இடம்பெற்றுத் தமது கொள்கைக்குள் தமிழர்களை இழுக்க முயன்றார்கள். பல்வேறுப்பட்ட கருத்துகளையும் தமிழர் தம் செவியில் ஏற்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் தமிழ் நாட்டிற்கும், பாரம்பரியத்துக்கும் ஏற்றவையா இவையென்பதை அறிந்து தெரிந்து கொள்வதே அறிவு என்பதை,

**“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு”**

என்று பாடினார். அதாவது ஒருவர் கருத்தைச் சொல்பவர்கள் யார் என்பதை ஆராயாமல், அவர் சொன்ன கருத்து என்ன என்பதை ஆராய்தலே நலம் என்பது வள்ளுவர் கருத்து. சமய ரீதியிலே நாம் எடுத்துப் பார்த்தாலும் எல்லா மதத்தினருக்கும், எல்லா இனத்தினருக்கும், எல்லா இடத்தினருக்கும் ஏற்ற முறையில் பொதுக் கடவுள் வணக்கத்தையே அவர் வலியுறுத்தினார்.

குறிக்கோள் இல்லாத ஆரவாரச் சடங்குகள் யாக வேள்விகள் ஆகியவற்றில் காலம் கழித்தலிலும், பார்க்க புனித நினைப்பினாலும், உயிர் கொல்லாமையிலும், நல்லொழுக்க சீலத்தினாலும் வாழ்க்கை முறையை உயர்த்த வேண்டும் என்பது குறள் தரும் விளக்கமாகும். உயிர்களைப் பலியிட்டு ஆயிரமாயிரம் வேள்விகளைச் செய்து சமய வழிபாடாற்றிய வேதகால முறைமைக்கு மறுப்புத்

தெரிவிக்கின்றார் வள்ளுவர். அதுவுமன்றி கள்ளண்ணல், புலால் உண்ணல் பரத்தையிற் சேறல் ஆகியவை தமிழர் வாழ்வில் இடம் பெற்றமைக்குக் கடுமையாகச் சாடி எதிர்த்துள்ளார். ஆகவே தான் வள்ளுவன் ஒரே குறளில் வாழ்க்கைக்கான ஒட்டுமொத்த நெறிமுறையைப் பாடி முடிக்கிறார். அது

**“மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்தது ஒழித்து விடின்”**

என்ற குறளாகும்.

கல்வி, ஒழுக்கம், வள்ளன்மை, வாய்மை என்பவை பற்றி வள்ளுவர் காட்டிய வழிகளை,

**“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”**

கற்றலின் பயன் நின்றல் என்பதைக் கூறி கல்வியின் இன்றியமையாமையை, மேலும் விளக்குகிறபோது கற்றிலனாயினுங் கேட்க என்றார். நீ நேரடியாகப் படித்துச் செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்பில்லாமற் போனாலும், உன்னை வாழ்வித்துச் செழுமைப்படுத்தி உருவாக்குகின்றதும், உள்ளத்தைத் தூய்மைப் படுத்துவதுமான செய்திகளையும் சிந்தனைகளையும் கற்ற பெரியோர் வாயிலாக்க கேட்டாவது தெரிந்து கொள் என்கிறார். இதனால் அகவாழ்வில் புத்தம் புதிய மாறுதலும் ஏற்பட்டு ஒழுக்கப் பண்புகளும் வளரும். கேள்வியினால் பெரும் பயனீட்டிய நாடு எமது நாடு. இந்தத் திறனை மேலும் வளர்க்க வேண்டும் என்கிறார். நாட்டிலே வேற்றுமை உணர்ச்சி தலைதூக்காமல் இருக்க வேண்டுமானால் கல்வி அறிவு மேம்பட வேண்டும். கல்வி அறிவு என்பது மொழியின் மாத்திரம் பெறும் அறிவு அன்று. அது மொழியைக் கடந்து நிற்க வேண்டும். மொழியின் எல்லைக் கோட்டுக்குள் நிற்பதாற்றான் இன்று படித்தோரின் பலர் படிக்காதவர்களாகவும் விளங்குகிறார்கள். மனித குலத்தை நேசிக்கும்

உணர்வும், வாழ்விக்கும் எண்ணமும் சேராவிட்டால் அக்கல்வியை அறிவுக்குரியதெனச் சொல்லிவிட முடியாது.

எனவே கல்வி வேறு, அறிவுடமை வேறு என்று கருதி இரண்டு அதிகாரத்தில் அதனைக் கூறினார். கல்வி என்பது அறிவைப் பெறுதற்குத் துணை செய்யும் ஒரு கருவி. அது மனிதனை அறிவுலகத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும். அந்த அறிவு வழிநின்று ஆவன செய்தலே பயனுடைத்து. வள்ளுவர் இதனை அழகாகச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். கல்வி அறிவு சிந்தனையினால் ஒழுக்கம் பேணப்படும். அதனை உயிரினும் மேலாகப் பேணவேண்டும். ஏனெனில் அதுவே மனித வாழ்வுக்கு விழுப்பந்தருகிறது. ஒழுக்கமில்லாத ஒருவன் குலம்பேசி, நலம் பேசிப் பெருமையடைய முடியாது. ஒழுக்கமுடையாரையே உயர்ந்தவர்கள் என்று உலகம் போற்றும் என்ற கருத்துகளை வலியுறுத்தி,

**“ஒழுக்க முடைமை குடிமை இழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும்”**

என்றார்.

வள்ளன்மை பற்றிப் பேசும் போதும் சிறந்த கருத்து ஒன்றை வெளியிடுகிறார். உள்ளூர்ப் பழுத்த பயன் மரம் போலவும், ஊருணி நீர் நிறைந்திருப்பது போலவும், வள்ளல்கள் அமைவதனால் அது கொடுப்பவர்க்கே பெருமை தருகிறது. ஏற்போர் பயனடைவது போல் ஈவோரும் பயனடைகின்றனர். நடுக்காட்டில் அமைந்து சூரிய வெளிச்சம் படாது, இலைதழைகளால் மூடப்பட்டிருக்கும் நீர்க்குட்டை போன்று தேங்கி நிற்கும் செல்வத்தால் யாருக்குப் பயன்? முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்தான் பாரி. மயிலுக்குப் போர்வை கொடுத்தான் பேகன். பொன்னும், மணியும் இன்ன பிறவும் வாரிவழங்கினார்கள் வள்ளல்கள் என்றெல்லாம் ‘சங்கத் தமிழ்’ பேசியது. வள்ளுவர்,

**“ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு”**

ஈத்துவக்கும் இன்பமே உண்மையான இன்பம். அதனால் பேரறிவாளன் திரு ஊருணி நீர் நிறைந்தது போல் அமைய வேண்டும். ஏற்போர் கூட்டம் நாட்டிலே அதிகமாக இருக்குமானால் அங்கே பசிப்பிணி அதிகமென்பதே கருத்து. அந்த நிலைக்கு நாடு ஆளாகக் கூடாது. நாடு முழுவதிலும் செல்வம் பரவ வேண்டும். பசிப்பிணி அகல வேண்டும். ஏழைகள், வள்ளல்கள் என்ற வேறுபாடு ஒழிய வேண்டும். எல்லோரும் வாழ்க்கை வளம் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணமே வள்ளுவர் உள்ளக் கிடக்கையாகும். பழந்தாங்கி நிற்கும் பயன் மரங்கள் எல்லாம் தமது கனிகளை இன்னார் இனியார் என்று நோக்காது, எல்லார்க்கும் உதிர்த்துக் கொடுக்கின்றன. நட்டவனுக்கோ, வேலியிட்டவனுக்கோ, நீர் பாய்ச்சியவனுக்கோ என்று பாராமல் கனிகளை சமுதாயத்துக்கு நல்குவதுபோல பணம் படைத்தவர்களும் சமநோக்கோடு, சமுதாயத்துக்கு உதவவேண்டும் என்பது அவர் கருத்து.

வாய்மையைப் பற்றிக் கூறுகின்றபோது உள்ளத்தை உள்ளபடி சொல்லுவது மாத்திரம் வாய்மை என்று சொல்லிவிட முடியாது. அது சில சமயம் பொய்ம்மையாகவும் அமையலாம் என்பதை எடுத்துக்காட்டி.

**“வாய்மை யெனப்படுவது யாதெனில்
யாதொன்றும்
தீமை யிலாச் சொல்ல”**

என்று பாடினார். அடுத்தவனுக்குத் தீமை தருவதாக இருந்தால் உள்ளதை உள்ளபடி சொன்னாலும், அது வாய்மை ஆகாது. எனவே செயலை நோக்கிச் சொல்லின தன்மை அமைகிறது என்பது அவர் கருத்து.

எனவே வள்ளுவர் காட்டிய வழியை நாம் நோக்கும்போது அங்கே ஒழுக்கமும், உயிர் கொல்லாமையும், வள்ளன்மையும், வாய்மையும் ஒங்கி நிற்கும் ஒரு அறவாழ்வு காட்டப்பட்டுள்ளது, எனவே நாமும் குறள் நெறியைப் பின்பற்றி வாழ்ந்து மற்றவர்களையும் வாழவைப்போமாக.

**“ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும் பனுவல் துணிவு”**

((((((((((0))))))))))

பெருங்காட்டுச் சனை

**பெருக்கெடுத்தோடும்
காட்டாற்று வெள்ளம்
இழுத்துச்செல்லும்**

**அபயக் குரலெழுப்பும்
பறவையின் அலறலையும்**

- கூடல் தாரிக்

சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையர் உரையும் வேற்றுமையியலும்

முனைவர் சே. கல்பனா

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

தமிழில் வேற்றுமைகள் குறித்த சிந்தனை மரபு, தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னிருந்துள்ளதைத் தொல்காப்பியமே சுட்டியிருந்தாலும், அவை நமக்கு கிடைக்கவில்லை. தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தினுள் காணப்படும் 465 சூத்திரங்களில், 123 சூத்திரங்கள் வேற்றுமையைப் பற்றி பேசுவையாகக் காணப்படுகின்றன. நான்கில் ஒரு பகுதி, அதாவது வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளி மரபு எனப் பகுத்துக்கொண்டு தொல்காப்பியர் இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். வேற்றுமையின்றி மொழியாக்கம் சாத்தியமில்லை என்பதை உணர்ந்து, தொல்காப்பியர் செயல்பட்டுள்ளார் என்பதை, பேராசிரியர் ச. அகத்தியலிங்கம் “தமிழ் மொழியமைப்பில் வேற்றுமைக்கு ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு என்று கூறுகிறார். இதனை நன்குணர்ந்தவர் தொல்காப்பியர். அதனால் தான் ஒன்பது இயல்களைக் கொண்ட தம்முடைய சொல்லதிகாரத்தில் வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு” என வேற்றுமையைப் பற்றி மூன்று இயல்களைப் படைத்துள்ளார் (தமிழில் வேற்றுமைகள்; பக்.8) என்று கூறுகிறார்.

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் தோன்றிய நேமிநாதம், நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதம், முத்து வீரியம், ஏழாம் இலக்கணம், தமிழ்நூல், வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம், இலக்கணக்கொத்து, குவலாயனந்தம் போன்ற

தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கண நூல்கள் உருவான காலத்தே, உரைகளும் தோன்றியுள்ளன. தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடனார், பழைய உரையாசிரியர் போன்றோர் உரையெழுதியுள்ளனர். இவ்வரை சேனாவரையர் வேற்றுமையியலுக்குத் தரும் உரைநூட்பம் குறித்த உரையாடலாக அமைகிறது.

சேனாவரையர் உரை – உத்திகள்

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார சேனாவரையர் உரையைப் பதிப்பித்த டாக்டர் கு.சுந்தரமூர்த்தி சேனாவரையரின் உரை உத்திகளாக,

1. தாமே விடையெழுப்பி விடையிறுத்தல்
2. இலக்கிய நயம்பட உரைத்தல்
3. தருக்க நூற் புலமை
4. பண்டைய வழக்குகள்
5. இதனால் பயன் இதுவெனல்
6. நூற்பாக்களின் இன்றியமையாமை
7. சொற்கள், சொற்றொடர்களின் இன்றியமையாமை
8. நூற்பாக்களின் அமைப்பு விளக்கம்
9. முறை வைப்பு கூறல்
10. பாடபேதமும், நூற்பா அமைப்பும்
11. உவமை நலம்
12. சொற்பொருள் விரித்தல்
13. தாமே நூற்பாக்களைப் படைத்துக்கூறல்
14. எழுத்து, பொருள் அதிகாரங்களிலிருந்து நூற்பாக்களை எடுத்தாளுதல்

15. வடநூற் கலை நிலைகண்டுணர்ந்தமை
16. அணியிலக்கண உடன்பாடு
17. ஒன்றற்கு மேற்பட்ட உரை கூறல்
18. சேனாவரையர் பிற உரை எடுத்துக்காட்டல்
19. பிறர் கருத்தை மறுக்கும் நிலை
20. ஆசிரியர் கூற்றில் உறுதிப்பாடு உடைமை

எனப் பகுத்துக்காட்டுகிறார்.

கிளவியாக்கம் அடுத்து வேற்றுமையியல் கூறக் காரணம்

கிளவியாக்கத்துள் நான்கு சொற்களுக்கும் பொதுவிலக்கணமுணர்த்தினார் ஆசிரியர். அடுத்துப் பெயரது சிறப்பிலக்கணத்தை இவ்வியலுள் உணர்த்தல் வேண்டும். அதனையுணர்த்தாது வேற்றுமை இலக்கணத்தை உணர்த்துவதற்குக் காரணம் மூன்றாகும்.

1. இவ்விடத்தில் வேற்றுமை இலக்கணம் உணர்த்தவில்லையெனின் வேறுயாண்டு முணர்த்துதற்கு இடனில்லாது போகின்றது.
2. வேற்றுமையாவது உருபும் உருபேற்ற பெயருமாதலின், இதுவும் கிளவியாக்கம் போன்ற பொதுவிலக்கணமாகவே உள்ளது. கிளவியாக்கம் நால்வகைச் சொற்களுக்கும் பொதுவிலக்கணம் கூறுகின்றது. வேற்றுமையுருபு, இடைச் சொல் ஆதலானும் அதனையேற்புது பெயராதனாலும், இவ்வேற்றுமையியலும் பெயச்சொல், இடைச்சொல் ஆகிய இரண்டின் பொதுவிலக்கணமாகின்றது.
3. பெயரது இலக்கணங்களில் உருபேற்றலுமொன்று. அவ்வுருபின் இலக்கணத்தை முன்னர் ஏற்று வரும் என்று பின்னர்க் கூறின், முறையாகவும், தெளிவாகவும் இருக்கும் ஆதலின்,

கிளவியாக்கத்தின் பின் இவ்வியல் வைக்கப்பட்டதென்பது.

வேற்றுமை பெயர்க் காரணம்

“வேறு” என்னும் குறிப்பு வினையடியாக பிறந்த ‘மை’ ஈற்று உடன்பாட்டுத் தொழிற்பெயரே என்பதாகும். மாற்றம் அல்லது வேறுபாடு என்பது பொருளாகும். பெயர்க்கு வினையோடு உள்ள உறவில் நேரும் மாற்றத்தை வேறுபாட்டைக் குறிக்க இச்சொல்லை வழங்கியது மிகவும் பொருத்தமே. பல்வேறு மொழிகளிலும் வேற்றுமையைக் குறிக்கும் இச்சொற்கள் இப்பொருளுடனையே வழங்குகின்றன.

“பொருட்களை வேறுபடுத்தினமையாற் பெற்ற பெயர். என்னை வேறுபடுத்தியவாறு எனின், ஒரு பொருளை ஒருகால் வினை முதலாக்கியும், ஒருகால் செயற்படு பொருளாக்கியும், ஒருகால் கருவியாக்கியும், ஒருகால் ஏற்புது ஆக்கியும், ஒருகால் இடமாக்கியும் இவ்வாறு வேறுபடுத்தது என்க” என்பர் தெய்வச்சிலையார்.

வேற்றுமை – வரையறை

தமிழிலக்கண வரலாற்றில் பதின்மூன்று இலக்கண நூல்கள் வேற்றுமையைப் பற்றி பேசுகின்றன. ஆயின் அவற்றுள் ஐந்து நூல்கள் தாம் வேற்றுமையை வரையறுக்க முயல்கின்றன.

1. நன்னூல்
2. இலக்கண விளக்கம்
3. தொன்னூல் விளக்கம்
4. சுவாமிநாதம்
5. தமிழ்நூல்

“ஏற்கும் எவ்வகைப் பெயர்க்கும் ஈற்றாப்பொருள்

வேற்றுமை செய்வன எட்டே வேற்றுமை”
(நன்னூல், 291)

**“ஏற்கும் எவ்வகைப் பெயர்க்கும்
ஈற்றாய்ப் பொருள்
வேற்றுமை செய்வன ஏழென மொழிப
விளிகொள் வதன்கண் விளியலங்
கடையே” (இலக்கிய விளக்கம், 193)**

**“வேற்றுமைப் படுதலின்
வேற்றுமையாம்” (தொன்னூல் விளக்கம்,
55)**

**“பெயரிய பொருளை வேற்றுமை
செய்வது
எட்டு வேற்றுமையே” (சுவாமிநாதம், 40)**

**“பொருள் வேறாதல் வேற்றுமை” (தமிழ்
நூல், 68)**

வேற்றுமை எண்ணிக்கை

தொல்காப்பியருக்கு முன் ஏழு வேற்றுமை இருந்துள்ளதை, “வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப” (தொல்.546) என்று கூறிய பிறகு, “விளிகொள் வதன்கண் விளியொடு எட்டே” (தொல்.547) என்று கூறுகிறார்.

கல்வெட்டில் தமிழை ஆராய்ந்த ஆய்வாளர் 11 வேற்றுமைகளைச் சுட்டுகிறார். மொழியியல் அறிஞர்கள் பல வேற்றுமைகள் பெருகியுள்ளதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

மூன்றாம் வேற்றுமைக்குரிய ஒடுவும் ஆனும் தனித்தனி வேற்றுமைகளாக வேண்டற்பாலன என்னும் கருத்து சேனாவரையர் காலத்தில் அரும்பி, கால்டுவெல் காலத்து அலர்வதைக் காணமுடிகிறது. நீங்கள் பொருள் வேற்றுமையும், இடப்பொருள் வேற்றுமையும்

ஒன்றாக வேண்டற்பாலன என்றும் கால்டுவெல் கருதுகிறார்.

வேற்றுமை பெயரீடு

1. உருபு அடிப்படையில் - ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண்.
2. எண் அடிப்படையில் - எழுவாய், இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு.
3. பொருள் அடிப்படையில் - செயப்படு பொருள், உடனிகழ்வு, கொடைப்பொருள், நீங்கல் வேற்றுமை, உடமைப் பொருள், இடப்பொருள்.

வேற்றுமையியல் பற்றிய கருத்துரைக்கையில்

வேற்றுமையியலை அடுத்து, ஏன்? கிளவியாக்கத்தை வைக்கவேண்டும் என்னும் வினாவினை எழுப்பிக்கொண்டு அதற்கு விடை பகர்வது போல் சேனாவரையர்.

- நான்கு சொற்களுக்கு இலக்கணம் உணர்த்தினார்.
- அதற்கு இடையீடன்றி அவற்றது சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துதன் முறைமையானும், வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்துவதற்கு வேறு இடம் இன்மையானும் பொதுவிலக்கணமாதல் ஒப்புமையானும், கிளவியாக்கத்தோடு தொடர்புடையது.
- உருபேற்றல் பெயருக்கு இலக்கணமாதலின் வேற்றுமையுணர்த்திப் பெயருணர்த்தன் முறையாகலானும். கிளவியாக்கத்திற்கும்

பெயருக்குமிடையே
வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்தியதை
எடுத்துக்கொண்டார்.

- வேற்றுமையாவன பெயரும்
ஓரிடைச்சொல்லும் ஆகலின்,
அவற்றிலக்கணமும் பொதுவிலக்கணமே.
- வேற்றுமையிலக்கணம் ஒன்றாயினும்,
சிறப்புடைய எழுவகை வேற்றுமையும்
அவற்றது மயக்கமும்,
விளிவேற்றுமையும் தனித்தனி
உணர்த்தத் தரும் வேறுபாடு
யாப்புடைமையான் மூன்றோத்தினான்
உணர்த்தினார்.

விளக்கம் கூறி, பிறகு பிறர் கூறிய விளக்கத்தை
எடுத்துக்காட்டி, நூற்பாவுக்கு
பொருத்தமின்மையைச் சான்றுகளுடன்
மறுக்கிறார்.

பொதுவிலக்கண உணர்த்திய,
சிறப்பிலக்கண உணர்த்துதன் முறையாகலின்,
முதற்கண்ணாகிய பெயர்ச்சொற்குப்
பயனிலைகோடலும், உருபேற்றலும் காலந்
தோன்றாமையுமாகிய இலக்கண முணர்த்துவார்
இயைபு பட்டமையான் வேற்றுமையிலக்கண
முணர்த்தினாரென மேலோத்தினோடு
இவ்வோத்தினுடைய இயைபு கூறினரால்
உரையாசிரியரெனின் அற்றன்று, கூறி தன்
கருத்தை நிறுவுகிறார்.

1. வேற்றுமையியல் பெயரிலக்கணத்தைப்
பேசுவதையே நோக்கமாகக்
கொண்டிருந்தால், முதலில் பெயரது
இலக்கணத்தையும் அதன் பின்னர்
வேற்றுமையது இலக்கணத்தையும்
உணர்த்தி, அதன்பின்னரும்
பெயரிலக்கணம் உணர்த்திப்
பெயரியலை வைத்திருக்க வேண்டிய
அவசியமில்லை. அவ்வாறல்லாமல்
அன்றி அனைத்தும் பெயர்ப்

பயனிலையே(சொல்,66) “ஈறு பெயர்க்
காகு மியற்கை வென்ப” (சொல்,69) என
வேற்றுமை இலக்கணத்தைக் கூறி அதன்
பின்னர் உருபேற்றல் பயனிலை
கோடலும், பெயரின் இலக்கணம்
என்பதை உய்த்துணர வைத்து. அதன்
பின்னர் வேற்றுமையிலக்கணமே
பேசப்பட்டுள்ளது எனவும், அதனைத்
தொடர்ந்து அதன் மயக்கம் பற்றிய
வேற்றுமை மயங்கியலையும், அதன்
பின்னர் சிறப்பில்லாத
விளிவேற்றுமையை உணர்த்தும்
இயலையும் வைத்து, இவற்றை அடுத்தே
பெயரியல் என்று தனியியல்
வைக்கப்பட்டிருந்தால் வேற்றுமையியல்
பெயரிலக்கணம் உணர்த்தும் இயலன்று
என்கிறார்.

2. இத்துடன் மட்டுமன்றி பெயரியலில்
அமைந்துள்ள முதல் ஐந்து
சூத்திரங்களையும் முன்வையாது,
அதாவது வேற்றுமையியலில் வைக்காது
இடையில் வருவதாகிய பெயரியலில்
வைத்ததும், பெயரியல் வேறு,
வேற்றுமையியல் வேறு என்பதை
உணர்த்துகிறது என்கிறார். எனவே
வேற்றுமையியல்
வேற்றுமையிலக்கணமே பற்றியதன்றி
பெயரிலக்கணம் பற்றியதன்று என
மறுத்துள்ளார்.

3. அப்படியென்றால் பெயர்நிலைக் கிளவி
காலம் தோன்றா எனப் பெயர்
இலக்கணத்தை வேற்றுமையியலில்
வைத்ததன் காரணம் என்ன என்ற
வினாவையும் எழுப்பி அதற்கு, பயனிலை
கோடலும் உருபேற்றலும்
பெயரிலக்கணமென்பது ஈண்டு
பெறப்பட்டமையான்,
அவற்றோடியையக் காலந்
தோன்றாமையும் ஈண்டே கூறினார்.
பெயரிலக்கணமாத ஒப்புமையா என்பது
என விடைகூறித் தன் கருத்தை

நிலைநாட்டியுள்ளார். இத்துடன் பெயரியலின் ஐந்து நூற்பாக்களின் பொதுத்தன்மையை, பொருள் வேறுபாடுபற்றிச் சிறப்பு வகையான் நான்கு சொல்லு முணர்த்துவதற்கு உபகாரமுடைய பொதுவிலக்கணமுணர்த்தி, நிறுத்தமுறையானே இனிப் பெயர்ச்சொல் உணர்த்துகின்றார் என உரைத்துத் தன் கருத்தை நிலைநாட்டியுள்ளார்.

சேனாவரையர் மறுக்கும் இடங்கள்

“பெயரி னாகிய தொகையுமா ருளவே யாவும் முரிய வப்பா லான” (சொல், 67)

என்னும் நூற்பாவுக்கு பெயரும், பெயரும் தொக்க தொகையுமுள்; அவையுமுரிய எழுவாய் வேற்றுமையாய்ப் பயனிலை கோடற்கு என்றவாறு என்று விளக்கம் தருகிறார். அதற்கு உதாரணமாக, யானைக்கோடு கிடந்தது, மதிமுகம் வியர்த்தது, கொல்யானை நின்றது, கருங்குதிரை ஓடிற்று, உவாப்பதினான்கு கழிந்தன. பொற்றொடி வந்தாள் என வரும்.

பெயரின் ஆகிய தொகையுமென்னும் உம்மையால், பெயரோடு பெயர் தொக்கனவேயன்றி, நிலங்கடந்தான், மாக்கொணர்ந்தான் எனப் பெயரோடு வினை வந்து தொக்க வினையாகிய தொகையும்முள் என்பதாம். ஆகவே, பெயரோடு தொழிலுந் தொக்கன தொகை என்பது பெற்றாம். அவ்வுமுரிய எனப் பொதுவகையாற் கூறினாரேனும், ஏற்புழிக் கோடல் என்பதனான் எழுவாய் வேற்றுமையாதற் கேற்புடைய பெயரின் ஆகிய தொகையே கொள்ளப்படும்.

இத்தொடர்படச் சூத்திரத்து இடர்படுவது என்னை? என்னும் வினாவினை எழுப்பிக்கொண்டு பெயரின் ஆகிய தொகையும்,

எழுவாய் வேற்றுமையா என்று ஓதுவது அமையாதோ எனின், அங்ஙனம் ஓதின் பெயரோடு பெயரும், பெயரோடு வினையும் தொக்கன தொகைச் சொல்லாமென்னும் தொகையிலக்கணம் பெறப்பட்டதாம். அவ்விலக்கணமுணர்த்துதற்கு இவ்வாறு பிரித்தோதினார் என்பது.

பெயரினாகிய தொகையுமென்ற வும்மையான் வினையினாகிய வினைத்தொகை தழுவப்பட்டதென்றும் எல்லாத் தொகையும் ஒருசொன்னடைய (சொல்-420) என்பதனால் தொகைச் சொல்லெல்லாம் எழுவாய் வேற்றுமையாதல் பெறப்படுதலின், ஈண்டு அவ்வுமுரிய அப்பாலன என்றது தொகைச் சொற் பயனிலை கோடல் மாத்திரம் எய்துவிதற்கு என்றும் உரையாசிரியர் கூறினார் எனில் அற்றன்று-வினைத்தொகைக்கு நிலைமொழி வினையென்பது உரையாசிரியருக்குக் கருத்தன்மை வினையின் தொகுதி காலத்தியலும்(சொல்- 415) என்னும் சூத்திரம். இனி, எல்லாத் தொகையும் ஒரு சொன்னடைய(சொல் - 420) என்பதற்கு ஒரு சொன்னடையவா என்பது அல்லது எழுவாய் வேற்றுமையா என்னும் கருத்தின்மையானும், அக்கருத்துண்டாயின் அவையும் எழுவாய் வேற்றுமையாய் நின்று அன்றி அனைத்தும் பெயர் பயனிலையே(சொல் -66) என்றதனால் பயனிலை எய்துமாகலின் அவ்வுமுரிய அப்பாலன என்றல் கூறியது கூறிற்றாமையாகலானும், அதுவும் உரையாசிரியர் கருத்தென்று என்க.

அஃதேல், தொகையும் எழுவாய் வேற்றுமையா என்பதே இச்சூத்திரத்திற்கு கருத்தாயின் எழுவாய்வேற்றுமை பெயர் தோன்றும் நிலையே(சொல் 65) என்னும் சூத்திரத்தின் பின் வைக்கவேனில் பெயர் தோன்றிய துணையாய் நிற்றலும் பயனிலைகோடலுமாகிய எழுவாய்வேற்றுமையிலக்கணம் இரண்டும் தொகை சொற்கு எய்துவித்தற்கு அவ்விரண்டு சூத்திரத்திற்கும் பின் வைத்தாரென்பது. ஆண்டு வைப்பின், அன்றி அனைத்தும்

பெயர்ப்பயனிலையே என்றதனால் பயனிலை கோடல் பெயர்க்கேயாய்த் தொகைக்கு எய்தாதாம் என்பது. கண்கால் புறமகம் என்னும் நூற்பாவுக்கு இந்நூற்பாவில் கூறப்படும் சொற்கள் எல்லாம் உருபென்பர் பிற உரையாசிரியர்கள். ஆனால் சேனாவரையர் உருவின் பொருள் பட வரும் பிறசொற்கள் என்பர். கண் முதலாயினவற்றை உருபென்பாரைச் சேனாவரையர் இரு காரணங்களால் மறுக்கிறார்.

1. இந்நூற்பாவில் கூறப்படும் கண் முதலாயின வெல்லாம் இருபெனெனின், இதற்கு முன்னைய நூற்பாவிலும் கண்ணென்பது கூறப்பட்டிருத்தலின் கூறியது கூறிற்றாம். ஆதலின் இவை உருபல்ல.
2. பெயர்ச்சொற்றகள் எல்லாம் உருபேற்குங்கால் சாரியை பெறுமாயின் அச்சாரியை பெயர்ச்சொல்லிற்கும் வேற்றுமை உருபிற்கும் இடையிலும், அவ்வுருபு ஈற்றிலும் வரும். மகத்தாற் கொண்டான் என்புழி மகம் என்ற பெயர்ச்சொல் ஆன் என்னும் உருவினை ஏற்குங்கால், அத்துச் சாரியை பெற்றவாறும், அது இடையியல் வந்தவாறும் காண்க. ஆனால் ஊரகத்திருந்தான் ஊர்ப்புறத்திருந்தான் என வரும் எடுத்துக்காட்டுகளில் அகம் புறம் என்பன உருபாயின், அவற்றிற்குப் பின்னரும் அத்துச் சாரியை வருதற்கு காரணமில்லை எனவே இது உருபன்றாம்.

இங்ஙனம் கூறினாரேனும், இதன் கண்ணும் ஓர் ஐயம் வர அதற்கும் அழகாக அமைதி காணுகிறார் சேனாவரையர். யான், அது, தாம் என்பது அன்சாரியை பெற்று அதன் என்றும்

தாம் என்பது தம் என்றும் ஆகும். ஆனால் அவை இந்நூற்பாவிற்கு கூறுகின்ற வேற்றுமையுருபு அல்லாத உழை, பொருட்டு உடைய என்பன வந்துழியும், உருபேற்குங்கால் ஏற்படும் புணர்ச்சி விதியையே ஏற்கின்றன. ஆதலின் இவையும் உருபேயாம் எனின், இச்சொற்கள் உருபு புணர்ச்சியின் போதுதான் இங்ஙனம் மாறவேண்டும் என்பதன்றி, ஏனைய சொற்களை ஏற்கும் பொழுதும் இம்மாறுதலைப் பெறும் ஆதலின், இது பற்றி இவைகளை உரபென்றல் கூடாதாம் என்பர்.

வினை, வினைக்குறிப்பு ஆகிய இரண்டின் காரணமாகத் தோன்றுவது எதுவோ, அதுவே பொருளாக வரும் எனக் கூறுவதற்குக் காரணம் என்னையெனில், செயப்படுபொருள் என்பது வினை, வினைக்குறிப்பு ஆகிய இரண்டின்காரணமாகத் தோன்றுதலுமாதலானும், பொதுவாகச் செயல்படு பொருளே இவ்வேற்றுமைக்குப் பொருளாம் என்று கூறிவிடின், தெரிநிலை வினையினால் வரும் செயப்படு பொருளைக் கூறினாரோ அல்லது குறிப்பு வினையினால் வரும் செயப்படுபொருளைக் கூறினாரோ என்று ஐயம் ஏற்படும் ஆதலானும், அவ்வையம் நீங்க வினை, வினைக் குறிப்பு ஆகிய இரண்டின் வாயிலாகவும் வரும் செயப்படுபொருளும் இதற்குப் பொருளாம் என ஆசிரியர் விளக்கமாகக் கூறினாராம். இந்நூடபம் எல்லாம் இவருரையில் மட்டுமே உள்ளது.

ஒன்றாக்கல் பலவாக்கல்

இளம்பூரணர் ஒரே நூற்பாக்களாகக் கொள்பவற்றை சேனாவரையர் பிரித்துக் காட்டுகிறார். இதனை பலவாக்கல் என்று கூறலாம். வேற்றுமையியலில் இரண்டாவது வேற்றுமை முதலாக ஏழாம் வேற்றுமை வரை விளக்குகையில், இளம்பூரணர் ஒரு வேற்றுமைக்கு ஒரு சூத்திரமாகவே கொண்டுள்ளார். சேனாவரையரோ வேற்றுமை

எண் அதன் உருபு, அதன் பொதுப்பொருள் ஆகியவை விளக்கும் அடிகளை ஒரு சூத்திரமாகவும் அந்த வேற்றுமை கொண்டு முடியும் சொற்களை நேரடியாகவும் பொதுமைப்படுத்தியும் கூறும் அடிகளை, மற்றொரு சூத்திரமாகவும் கொண்டு பலவாக்கல் செய்துள்ளார். அதன் மூலம் படிப்போர் வேற்றுமையின் பொதுப்பொருள் பற்றிக் கூடுதலாகக் கவனம் படிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும். அந்த பாட பேத உரையில் அது பற்றிய குறிப்பு இல்லை.

வேற்றுமை பற்றிய முதல் சூத்திரங்கள் அந்த வேற்றுமையின் உருபையும் அதன் பொதுப் பொருளைப் பொருண்மையியல் நோக்கில் கூற இரண்டாவது சூத்திரங்கள் அவை ஏற்று வரும் சொற்கள்(வினையும் பெயரும்), தொடரமைப்பு வாய்பாடு(அதனின் இயறல், அதுவாகு கிளவி) போன்றவை விளங்குகின்றன. சேனாவரையரும் எல்லா முதல் சூத்திரங்களின் கீழும் இதன் பொருள் என்றும் சில இரண்டாவது சூத்திரங்களில் உதாரணம்(3,4) என்று வேறுபடுத்தியிருப்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது. எனவே இரண்டு தனி சூத்திரமாக அமைவது வாசகருக்குப் பெயருடன் தெளிவு ஏற்பட வழிவகுக்கும். எனவே இங்கு சேனாவரையர் வாசகர் நோக்கில் பலவாக்கல் செய்துள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது. (அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் சொம்மொழி மத்திய நிறுவனம் இணைந்து நடத்திய கருத்தரங்கக் கட்டுரை, 2013, பக். 33)

- வேற்றுமையிலுக்குச் சேனாவரையர் கூறியுள்ள உரை அமைப்பினைத் தொகுத்து நோக்குழி கீழ்க்கண்டவாறு வகைப்படுத்திக்கொள்ளமுடிகிறது.
- விளக்கம் கூறுதல்
- இதன் பொருள் என்று விளக்குதல்
- எடுத்துக்காட்டுத்தருதல்
- பாடவேறுபாட்டைச் சுட்டிக்காடல்
- பிற உரைகள் ஏற்புடையதாக இல்லாததை எடுத்துக்காட்டிச் சான்றுடன் மறுத்தல்.

பெருங்காட்டுச் சனை

முழுநிலவொன்றினை
ஊடுருவிய அடையாளம்
எதுவுமில்லை

ஒற்றை மரத்தைச்
சுற்றிப் படரும்
விஷச் செடிகள்

புனை கதைகளில்
மூழ்கத் தொடங்கும்
செவிகள்

இருளைக் குடித்த மகிழ்வில்
இடைவிடாது
புன்னகைக்கும்
பகல்

ஆழ்நிலை அமைதியில்
மீட்டப்படும்
பிரபஞ்சத்துக்கானதொரு
இசை

- கூடல் தாரிக்

உளவியல் நோக்கில் தொல்காப்பியத்தின் பிரிவுக்கால மெய்ப்பாடுகள்

பேரா.பீ. பெரியசாமி

தமிழ்த்துறைத்தலைவர், டி.எல்.ஆர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

முன்னுரை

பிரிவுக்கால மெய்ப்பாடுகள் களவிலும், கற்பிலும் நிகழ்வன. இது இன்பத்தை வெறுத்தல் முதல் கலக்கம் வரையாக இருபது மெய்ப்பாடுகளை உடையது. அவற்றில் அவன் தமர் உவத்தல், ஒப்புவழி உவத்தல், உறுபெயர் கேட்டல் என்பன உவகை சார்ந்தன. மற்றவை பதினேழும் பிரிவுத்துயரால் தோன்றுவன. இதனை,

“இன்பத்தை வெறுத்தல் துன்பத்துப் புலம்பல் எதிர்பெய்து பரிதல் ஏதம் ஆய்தல் பசியட நின்றல் பசலை பாய்தல் உண்டியிற் குறைதல் உடம்புநனி சுருங்கல் கண்துயில் மறுத்தல் கனவொடு மயங்கல் பொய்யாக் கோடல் மெய்யே என்றல் ஐயஞ் செய்தல் அவன்தம ருவத்தல் அறனழிந் துரைத்தல் ஆங்குநெஞ் சழிதல் எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல் ஒப்புவழி யறுத்தல் உறுபெயர் கேட்டல் நலத்தக நாடிந் கலக்கமும் அதுவே.” (நூ.22) – என்பர் தொல்காப்பியர்.

இன்பத்தை வெறுத்தல்

தலைவனோடு கூடியிருக்கும்போது உடனுறை இன்பத்தை மிகுதிப்படுத்துவன எல்லாம் பிரிவுக்காலத் தலைவிக்கு வெறுப்பளிக்கின்றன. பிரிவாற்றாக் காதலர்க்கு இன்பப் பொருள்கள் அனைத்தும் வெறுப்பளிக்கும். ஒருவன் துன்பத்திற்குள்ளாகும் போது இன்பமளிப்பவை அனைத்தையும் வெறுக்கின்றர். இது உள்ளத்தின் இயல்பு. இதுவே ‘இன்பத்தை வெறுத்தல்’ எனும் மெய்ப்பாடாகும். இதனை, “மிக வலிமையாக

உணரப்பட்ட உளதுடிப்புக்கு எதிரான ஒரு மனப்பாங்கை நிலைநிறுத்துவது தான் எதிர்வினை அமைப்பில் உள்ள முக்கிய செயல்முறையாகும்.” (உளவியல் துறைகள்-இரண்டாம் தொகுதி, ப.339.) என மு. இராசமாணிக்கனார் கூறியுள்ளார்.

துன்பத்துப் புலம்பல்

காதலர் பிரிவாற்றாது துன்புறும் போது தாம் அடையும் துன்பத்தை வாய் விட்டுக் கூறிப் புலம்புதல், துன்பத்துப் புலம்பல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இதனை, “பிரிந்த காதலர் வரவை எண்ணி யெண்ணி ஏங்கும் இளநெஞ்சத்தில் நிறைந்துள்ள துன்பச் சுமையைத் தாங்கிவரும் பாடல்கள் பலஉள. ஆயின் அது துன்ப முடிவாக அமையவில்லை. தற்காலிக துன்பமேயாகும். அத்துன்பமும் ஏக்கமும் பெருகப் பெருக இறுதியில் அடையும் இன்பமும் பெருகக் காணலாம். எனவே துன்ப உணர்ச்சிகள் சங்கப் பாடல்களில் பாடப்பட்டாலும் துன்ப முடிவுகள் கூறப்படவில்லை எனலாம்.” (சங்க இலக்கியத்துள் துன்பியல், ப.12.) என ந.செயராமன் கூறியுள்ளார். துன்பத்துப் புலம்பும் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பல இருப்பினும் அவைகள் எல்லாம் துன்ப முடிவைத் தருவனவாக இல்லாமல் இன்ப முடிவை தருவனவாகவே உள்ளன. மேலும் காதலர்களின் பிரிவும் அதனால் ஏற்படும் துன்பமும் தற்காலிகமானதே தவிர நிரந்தரமானதல்ல என்பது இதிலிருந்து அறியப்படுகின்றது.

எதிர்பெய்து பரிதல்

பிரிவுக் காலத்தில் தலைவி, தலைவனது உருவளித் தோற்றங்களும், தலைவன், தலைவியின் உருவளித் தோற்றங்களும் இரங்குதல் எதிர்பெய்து பரிதல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும். எதிர்பெய்து பரிதல் என்பது உருவ வெளிப்பாடு. இதனை, “உருவளித் தோற்றத்தில், நம் சிக்கலுக்கு உண்மை உலகில் நிறைவு தர நாம் முற்படுவதில்லை. மாறாக சிக்கல்கள் கற்பனையான வகையில் நிறைவுபெறும் வண்ணம், மகிழ்வானக் கற்பனைக் காட்சிகள் மனதில் எழுவதன் மூலம் திருப்தி அடைகிறோம்” (பித்தரின் உள்ளம், ப.112.) என்பர்.

ஏதம் ஆய்தல்

ஏதம் ஆய்தல் என்பது குற்றம் ஆராய்தல் எனப் பொருள்படும். களவுக்காலத்தில் தலைவனும் தலைவியும் விழையும் கூட்டத்திற்கு இடையூறுகள் பல நேரிடும். அத்தகைய இடையூறுகள் பலவற்றையும் ஆராய்தல் ஏதம் ஆய்தல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.

பசியட நின்றல்

தலைவியின் கற்புத் திறத்தை இம்மெய்ப்பாடு புலப்படுத்துகின்றது. பசி வருத்தவும் அதற்குத் தளராது உணவை மறுத்தல், பசியட நின்றல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இதனை, “பிரிவுத் துயரால் தலைவியிடம் இம்மெய்ப்பாடு தோன்றுகின்றது. இன்பத்தை வெறுத்து, துன்பத்துப் புலம்பும் தலைவி உணவையும் வெறுத்தொதுக்குவாள். பசி தோன்றினும் உண்ணாது தன் உள்ளத்துணர்வை இம்மெய்ப்பாடு மூலம் புலப்படுத்துவாள்.” (சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள், ப.148.) என்பர்.

பசலை பாய்தல்

இம்மெய்ப்பாடு பசலை எனவும், பசலை பரத்தல் எனவும், பசலை பாய்தல் எனவும் வழங்கப்படும். களவு, கற்பு என்னும் இருநிலை வாழ்விலும் நேரும் பிரிவால் ஆற்றாத் துயருறும் தலைவியின் மேனியில், தோலில் தோன்றும் நிற வேறுபாடே பசலை பாய்தல் எனும் மெய்ப்பாடாகும். இதனை, “தலைவனைப் பிரிந்ததும் தலைவியிடம் தோன்றும் மெய்யின் நிற வேறுபாடாகிய பசலை உள்ளத்தின் துன்பம் உடலளவில் நிலைமாற்றம் பெறுவதற்கான சான்றாகும்.” (சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல்,ப.168.) என சிவராஜ் கூறியுள்ளார்.

உண்டியிற் குறைதல்

உண்டியிற் குறைதல் என்பது தான் இயல்பாக உண்ணும் உணவின் அளவிலிருந்து சிறிது குறைதல் என பொருள்படும். இதனை, “பிரிவாற்றாத் துயரில் இருக்கும் தலைவி வேண்டா வெறுப்போடு உண்ணும் உணவில் சிறிதளவு உண்ணல் உண்டியிற் குறைதல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.” (சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள், ப.148.) என்பர்.

உடம்பு நனி சுருங்கல்

பிரிவின் காரணமாக உணவைக் குறைப்பாள் தலைவி. இதனால் உடல் சுருங்கும். இதற்கு முக்கியமான காரணம் பிரிவின் துயரமேயாகும். இதனை ‘உடம்பு நனி சுருங்கல்’ என்பர்.

கண் துயில் மறுத்தல்

பிரிவுத் துயரால் தலைமக்கள் உறக்கம் கொள்ள மாட்டார்கள். இதுவே கண்துயில் மறுத்தல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும். துயர உணர்வின் மிகுதியாலும் தலைவனைப் பற்றிய இடையறாத எண்ணத்தாலும் தலைவியிடத்து துயில் கொள்ளுதல் நடைபெறாது. இம்மெய்ப்பாட்டால் தலைவியின் மேனியழகும்

அழியும். தலைவன் தலைவி இருவரிடமும் பிரிவுத் துயரால் களவிலும் கற்பிலும் கண்துயில் மறுத்தல் என்னும் இம்மெய்ப்பாடு தோன்றுகின்றது. இக்கருத்துக்கு ஆக்கம் தரும் வகையில் மு. பொன்னுசாமி அவர்கள், “பிரிவுத்துயரால் காதலர் உறக்கம் கொள்ளாமையே கண்துயில் மறுத்தல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும்.” (சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள், ப - 156) எனக் கூறியுள்ளார்.

கனவொடு மயங்கல்

பிரிவின் போது நனவில் தோன்றும் இடையறாத நினைவால் கனவில் காதலரைக் கண்டு, விழித்த பின் கனவுக்கும் நனவுக்கும் வேறுபாடு அறியாது இருப்பது இம்மெய்ப்பாடாகும். இதனை உளவியலார் “வாழ்வியல் நிகழ்வுகளை ஏற்க இயலாத சூழலில் உள்ளம் தன்னிச்சையாக ஒரு கற்பனை விளையாட்டில் ஈடுபடுகின்றது. உலகையும், வாழ்வையும் உள்ளம் விரும்புமாறு படைத்துக்கொண்டு மனம் தம் போக்கில் மகிழ்கின்றது. இதனைப் பகற் கனவு என்று திறனாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவர்” (உளவியல் துறைகள்-இரண்டாம் தொகுதி, ப.343.) என்று மு. இராசமாணிக்கனார் கூறியுள்ளனர்.

பொய்யாக்கோடல்

காதலர்களிடையே ஐயம் ஏற்பட்டவழி, தலைவனின் செயல்களை, சொற்களை நம்பாமை இயல்பு. அதன்வழி தலைவன் உண்மையாகக் கூறுவனவற்றை எல்லாம் கூட, தலைவி பொய்யாகவே ஏற்றுக்கொள்வார். இக்கருத்துக்கு வலுசேர்க்கும் விதமாக, “தலைவன் கூறும் உண்மையைக் காதல் மிகையால் தலைவி பொய்யாகக் கொள்ளுதல் பொய்யாக் கோடல் ஆகும்.” (சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள், ப.160.) என்பர்.

மெய்யே என்றல்

தலைவன் பொய்யே கூறினாலும், அவன் சொல்லை உண்மை என்று துணிந்து கூறுதல் ‘மெய்யே என்றல்’ எனும் மெய்ப்பாடாகும். இதனை, “தலைவன் பொய்ப்பினும் அவன் சொல்லை மெய்யெனத் துணிந்து கூறுதல் மெய்யே என்றல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும். தலைவன் வாய்மை தவறாதவன் எனத் தன் உள்ளத் துணியை வெளிப்படக் கூறுகின்றாள் தலைவி.” (மேலது, ப.162.) என்பர்.

ஐயஞ்செய்தல்

இன்னதென ஒன்றைத் துணிந்து கூற இயலாத, மயக்கத்திற்கு உள்ளான மனநிலையில் தோன்றுவது ‘ஐயஞ்செய்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இதனை, “துணியத் தகாததைச் சொல்லியேனும் பார்க்கும் செயற்படுத்துதல்.” (சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.181.) என சிவராஜ் கூறியுள்ளார். மேலும், களவுக் காலத்தில் ஐயம் என்பது, கண்ணுற்ற தலைமகன் கொடியல்லன் பெண்ணென்றறிந்து, இங்ஙனங் காட்சியிற் சிறந்து தோன்றிய இவள் தெய்வப் பெண்களில் எத்தெய்வப் பெண்ணோ என்று ஐயப்பட்டுக் கூறல் ஆகும்.

அவர்தமர் உவத்தல்

தலைவி தலைவனது உறவினர்களைக் கண்டவழி மகிழ்ச்சிக் கொள்ளுதல் “அவர் தமர் உவத்தல்” என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இதனை மு.வ அவர்கள் கூறுமிடத்து, “நண்பனைக் காண விரும்பும் மனம், அவனுடைய கடிதத்தைக் கண்டாலும் மகிழும், அவன் கனவில் வந்ததாகக் கண்டாலும் ஒருவகை ஆறுதல் பிறக்கும்.” (குறுந்தொகைச் செல்வம், ப.101.) என்பர்.

அறனழித்து உரைத்தல்

அறத்தினையே அழித்து வெறுத்துக் கூறல் இம்மெய்ப்பாடாகும். சூள்மொழிப்படி தலைவன், தலைவியை மணந்து கொள்வதுதான் அறம். ஆனால், வரைவு நீட்டித்தமையால் தலைவன் பொய்த்தான் எனத் தலைவி நினைப்பது 'அறனழிந்துரைத்தல்' எனும் மெய்ப்பாடாகும். இதனை, "அறத்தினையே அழித்து வெறுத்துக் கூறுதல் அறனழித்துரைத்தல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும்." (சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள், ப.167.) என மு.பொன்னுசாமி கூறியுள்ளார்.

ஆங்கு நெஞ்சழிதல்

அறத்தினை அழித்துக் கூறிய தலைவி, பின் அவ்வளவிற்கு "நெஞ்சழிந்து கூறுதல்" இம்மெய்ப்பாடாகும். பொருள் வயிற்பிரிவுப் பாடல்களிலும், பருவங்கண்டு ஆற்றாமை அடைந்ததாக அமையும் பாடல்களிலும் வன்பொறை எதிரழிந்த துறைப் பாடல்களிலும் தலைவி பிரிவாற்றாமையால் நெஞ்சழிந்துக் கூறுகின்றாள். இதனை, "இயல்பாய் பொங்கும் வள்ளம் தானே வடிதல் போல இயற்கையாய் எழுந்த துயர உணர்வுகள் அலையாடித் தலும்பி வழிந்து தம் அளவையும் நிலையையும் குறைத்துக் கொள்ளுகின்றன." (சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.179.) என்பர் உளவியலார்.

எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்

எவையேனும் ஒன்றனை தான் கண்டவழி அதனை தலைவி தலைவனோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுதல் இம்மெய்ப்பாடாகும். இதனை, "தலைவி தான் காணும் பொருளிலெல்லாம் ஒப்புமை கண்டு கூறுவது, 'எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்' என்னும் மெய்ப்பாடாகும்." (சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள், ப.169.) என மு.பொன்னுசாமி கூறியுள்ளார்.

ஒப்புவழி உவத்தல்

தலைவனோடு மற்ற பொருட்களை ஒப்புமை படுத்திப்பார்த்த தலைவி அவ்வாறு ஒப்புமை செய்யும்போது ஒப்புமை உண்டாகிய வழி மகிழ்ச்சி கொள்வாள். அதனால் அவளிடம் உவகை தோன்றும் அதுவே, 'ஒப்புவழி உவத்தல்' என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இக்கூற்றினை உளவியலார், "ஒருவரின் பிரிவால் துன்புறும் உள்ளம் அவரோடு இயல்புடைய பொருளின் தொடர்பால் நிறைவு பெறுதலை ஈடுசெய்தல்." (சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், ப.140.) என்பர்.

உறு பெயர் கேட்டல்

காதல் வயப்பட்டோரிடம், அவர்தம் காதலர் உறையும் இடம், புகழ் முதலியவற்றைக் கூறுங்கால் மன மகிழ்வடைதல் உள்ள இயல்பு. இதனை, "தலைவன் பெயரும், புகழும் பிறர் கூறக் கேட்டுத் தலைவி மகிழ்வடைதலே உறுபெயர் கேட்டல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும்." (சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள், ப.171.) என மு.பொன்னுசாமி கூறியுள்ளார்.

கலக்கம்

கலக்கம் என்பது மனம் கலங்கி நிற்கும் நிலை ஆகும். இதனை உளவியலார், "உள்ளத்தின் முறிவாலும் போராட்டத்தாலும் மனம் கலக்கமடைகின்றது. இக்கலக்கத்தின் விளைவே கவலை." (உளவியல்துறைகள்-இரண்டாம் தொகுதி, ப.326.) என்பர்.

அறியப்படுவன...

பிரிவுக்கால மெய்ப்பாடுகள் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரது அன்புள்ளத்தை காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளது. பிரிவுத் துயர உணர்ச்சியால் தலைவியின் உள்ளம் பாதிக்கப்படுவதையும், நோய் பாலுள்ள நெஞ்சத்தைப் புலவர்கள் பாடல்களில்

குறிப்பிட்டுள்ளனர். இம்மெய்ப்பாடுகள்
களவிலும் கற்பிலும் வருவன. தலைவனோடு
கூடியிருக்கும் போது உடனுறை இன்பத்தை
மிகுதிப்படுத்துவன அனைத்தும் பிரிவுகாலத்
தலைவிக்கு வெறுப்பளிப்பனவாக
அமைந்துள்ளன.

(((((0))))))

தமிழ்ச் சங்கம்

நக்கீரர் முதலிய நாற்பத்தியெட்டு
நற்றமிழ் புலவர் சிறக்க
வீற்றிருந்து செந்தமிழை பரப்பிய
தமிழ்ச்சங்கம் மதுரையில் அன்று

உன்னதமான உலகத்தமிழ்ச்சங்கம்
உருவாகி தமிழ் பரப்புவது
நல்லோர் போற்றும் நான்மாடக்கூடலில் இன்று

சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்க்கும்
ஆலவாய் நகர்போல் அகிலத்தில் உண்டா?

சங்கம் வைத்து சாதனை புரிய
தமிழுக்கு ஏன் இத்தனை சிறப்பு?

வள்ளுவக் கடவுள் வகுத்தளித்த
நீதியை நிலைநாட்டிய நீண்ட தமிழுக்கு
தமிழ்ச்சங்கம் தாராளமாய் நடத்துவோம்

தமிழுக்கு பின்சென்ற தாமோதரனை
தரணிக்குக் காட்டிய தாய்மொழிக்கு
தமிழ்ச்சங்கம் வளரட்டும்

தொண்டருக்கு தூதுபோய் நடந்த
செந்தாமரையடி நாறுமால் என
சிவனை நடக்க வைத்த
செந்தமிழுக்கு சங்கம் வைத்தலே
சாலச் சிறந்தது.

யாப்பில்லாமல் போனாலும்
மூப்பில்லை என் கவிக்கு
முடித்திட்டேன் இத்துடனே

- கவிபாரதி அருணாசலனார், மதுரை

தமிழ் ஹைக்கூ : ஒரு நூற்றாண்டின் பாதையும் பயணமும்

(1916 - 2016)

புதுகை மு.முருகேஷ்

'பாறைகளுக்குள்ளே ஒளிந்திருக்கும் சிலையை உளி கண்டுபிடிக்கிறது; ஹைக்கூவும் அப்படியே, சொற்களுக்குள் உள்ள கவிதையைக் கண்டுபிடிக்கும். சொற்கள் தொடக்கமே; முடிவல்ல' என்கிறார் ஆர்.எச்.பிளித். இன்று கவிதை எழுதுபவர்களும், வாசிப்பவர்களும் ஹைக்கூ கவிதை பற்றி பரவலாக அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், 1990- களில்கூட ஹைக்கூ கவிதை என்றால், என்னவென்று அறியாமலேயே தான் பலரும் இருந்தார்கள். ஹைக்கூ எனும் ஜப்பானியக் கவிதை வடிவம் தமிழில் அறிமுகமாகி, சரியாக ஓராண்டு நிறைவு பெற்றிருக்கிறது. மற்ற இலக்கிய வகைமைகளைப் போலவே, ஹைக்கூ கவிதையும் தொடக்கக் காலத்தில் பல எதிர்மறையான விமர்சனங்களையும் எதிர்கொண்டது. ஆனாலும், சொற்களின் செறிவும், காட்சிப்படுத்துதலும், ஹைக்கூவை வாசிக்கிற எவரையும் வசீகரிக்கும் அதன் ஈர்ப்பும் இன்றைக்கு தமிழில் தனித்துவமிக்க ஒரு கவிதை வடிவமாக ஹைக்கூவை நிலை நிறுத்தியுள்ளது.

ஜப்பானிய மரபு மலர்

ஜப்பானில் 16-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், கீழ்த்திசைப் பண்பாட்டில் பூத்த புதுவகைப் பா வடிவமே ஹைக்கூ. ஜப்பானிய மரபில் செழித்த நீள்கவிதையான தன்கா (Tanga) எனும் கவிதை வடிவம், தன் செல்வாக்கை இழந்த தருவாயில், ரெங்கா (Range) என்கிற கூட்டுக் கவிதை வடிவம் புதிதாகத் தோன்றியது. ஒரு கவிஞன் கவிதையின் முதல் ஒரு வரியைச் சொல்ல, அடுத்த கவிஞன், மற்றொரு சொல்லால் தொடர, மூன்றாவது கவிஞன் முன்னரே சொல்லப்பட்ட இரு சொற்களுக்குமான இணைப்புச் சொல்லொன்றைத் தொடர,

மூவர் அல்லது அதற்கும் மேற்பட்ட கவிஞர்கள் கூடிப் பேசி எழுதும் கூட்டுறவுக் கவிதையே ரெங்கா. இந்த ரெங்கா கவிதையின் ஆரம்பப் பாடல் வரிகளாகத்தான் முதலில் ஹைக்கூ தோன்றியிருக்குமென ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

புத்தமத ஜென் தத்துவ (Zen Buddhism) வெளிச்சத்தில் ஒளிர்வை ஹைக்கூ கவிதைகள். 'அழகிய பொருட்கள் நிலையற்றவை; கணத்தில் மின்னி மறையக்கூடியவை. ஆனால், அழகு என்ற தத்துவம் நிரந்தரமானது' எனும் ஜென்(Zen) தத்துவத்தை உள்வாங்கி, 5-7-5 எனும் 17 ஆசைகளில் எழுதப்பட்ட மரபுக் கவிதை ஹைக்கூ. ஆயினும், புத்தமத சாரத்தை மட்டுமே ஹைக்கூ பிரதிபலிப்பதில்லை. ஹைக்கூவின் பாடுபொருளில் ஜென் தத்துவமும் ஒன்று; அவ்வளவே.

ஜப்பானிய நீள்கவிதையிலிருந்து பிரிந்த மூவரி ஹைக்கூ கவிதை, உலகெங்கும் பரவியிருக்கிற புகழ்பெற்ற கவிதை வடிவமாக இன்றைக்கு அடையாளப்பட்டிருக்கிறது. ஐரோப்பிய, ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் மட்டுமின்றி, கிரேக்கம், பிரெஞ்சு, தென் அமெரிக்கா, இந்திய மொழிகள் அனைத்திலும்கூட இன்றைக்கு ஹைக்கூ கவிதைகள் எழுதப்படுகின்றன.

பைபிள், திருக்குறளைப் போல் உலக மொழிகளில் அதிகமான மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள கவிதை வடிவமாக இன்றைக்கு ஹைக்கூ உள்ளது. ஹைக்கூ அறிமுகமாகியிருக்கும் அனைத்து மொழிகளிலும், அந்தந்த மொழிக் கவிஞர்கள் விரும்பி எழுதும் கவிதை வடிவமாக ஹைக்கூ செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கிறது.

ஜப்பானிய ஹைக்கூ முன்னோடிகள்

ஜப்பானில் ஹைக்கூ கவிதையை ஒரு கவிதை வடிவமாக ஏற்று, அதன் செறிவான வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்த முன்னோடிகளாக நால்வரைச் சொல்வார்கள்.

1. மட்குவோ பாஷோ (1644-1694)
2. யோசா யூஸன் (1716-1784)
3. இஸ்ஸா (1763-1827)
4. ஷிகி (1867-1902)

இந்த நால்வரில், மூத்தவரான மட்குவோ பாஷோ 'ஹைக்கூவின் தந்தை' என்று கவிதை ஆய்வாளர்கள் அழைக்கின்றனர்.

பாரதி போட்ட முதல் விதை

மகாகவி சுப்ரமணிய பாரதியார் தான் தமிழில் ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதைகள் குறித்த முதல் அறிமுகம் செய்த பெருமைக்குரியவர். கொல்கத்தாவிலிருந்து வந்த 'Modern Review' எனும் ஆங்கில இதழில் வெளியான சில ஆங்கில வழி ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதைகளை வாசித்த பாரதியார், 'சுதேசமித்திரன்' (16.10.1916) இதழில் 'ஜப்பானிய கவிதை' எனும் தலைப்பில் இருபக்கச் சிறுகட்டுரை ஒன்றினை எழுதினார். அந்தக் கட்டுரையே ஹைக்கூ பற்றி தமிழுக்கான முதல் வரவு.

“இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா என்ற தேசங்களிலுள்ள இங்கிலீஷ் கவிதையைக் காட்டிலும், ஜப்பானியக் கவிதை சிறந்தது. காரணமென்ன? மேற்குக் கவிதையில் சொல் மிகுதி. எண்ணத்தை அப்படியே வீண்சேர்க்கை இல்லாமல் சொல்லும் வழக்கம் ஐரோப்பியக் கவிதையிலே இல்லை. ஜப்பானில் அப்படியில்லை. வேண்டாத சொல் ஒன்று கூடச் சேர்ப்பது கிடையாது. கூடை கூடையாகப் பாட்டெழுதி அச்சிட வேண்டும் என்று ஒரே ஆவலுடன் எப்பொழுதும் துடித்துக் கொண்டிருப்பவன் புலவனாக மாட்டான். கவிதையெழுதுபவன் கவியன்று.

கவிதையே வாழ்க்கையாக உடையோன், வாழ்க்கையை கவிதையாக செய்தோன் அவனே கவி. புலவனுக்கு பணம் ஒரு பொருளன்று. வானத்து மீன், தனிமை, மோனம், மலர்களின் பேச்சு இவற்றிலே ஈடுபட்டுப்போய் இயற்கையுடன் ஒன்றாக வாழ்வனே கவி” என்று அந்தக் கட்டுரையில் பாரதியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், நோகுச்சிப் புலவர் எழுதிய ஒரு ஹைக்கூ கவிதையையும் மேற்கோளாக அதில் சுட்டியுள்ளார்.

**“தீப்பற்றியெறிந்தது வீடு;
வீழும் மலரின்
அமைதியென்னே..!”**

கவிதையில் காணும் வீழும் மலரின் அமைதியையொத்த மௌனம் அன்றைய தமிழ்ச் சமுதாயத்திலும் நிலவியிருக்கிறது போலும். இந்தக் கட்டுரை வெளியாகி, அரை நூற்றாண்டுக் காலம் தமிழில் ஹைக்கூ பற்றிய வேறெந்தப் பதிவுகளும் இல்லை. பிறகு, 1966-ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் எழுத்தாளர் சுஜாதா சில ஹைக்கூ கவிதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து இதழ்களில் வெளியிட்டார். 1967-இல் சி.சந்திரலேகா 'கணையாழி' இதழிலும், 1968-ஆம் ஆண்டு அக்டோபரில் கவிஞர் சி.மணி (பழனிச்சாமி) 'நடை' இதழிலும் சில ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதைகளை ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்து, தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்தனர். 1972-இல் கவிஞர் தமிழ்நாடன் 'தீபம்' இதழில் 'ஜப்பானியக் கவிதை வடிவங்கள்' குறித்த கட்டுரையொன்றினை எழுதினார்.

புதுடெல்லியில் இந்திய சுதந்திர தின வெள்ளி விழா (1972) கவியரங்கில் பங்கேற்கச் சென்ற கவிக்கோ அப்துல்ரகுமானின் பார்வையில், சில ஹைக்கூ தொடர்பான நூல்கள் தென்பட்டன. ஹைக்கூவின் மூன்று வரியாலும், அதன் செறிவான மொழியாலும், காட்சி அழகாலும் ஈர்க்கப்பட்ட கவிக்கோ அப்துல்ரகுமான் நேரடியான தமிழ் ஹைக்கூ கவிதைகளை முதன்முதலில் எழுதினார். அவற்றிற்கு 'சிந்தர்' எனப் பெயரிட்டதோடு, அவர் எழுதிய 5 ஹைக்கூ கவிதைகளும்

'பால்வீதி' (1974) எனும் கவிதை நூலிலும் இடம்பெற்றன. வெகுஜன இதழ்களிலும், சிற்றிதழ்களிலும் கவிக் கோ அப்துல்ரகுமான், எழுத்தாளர் சுஜாதா எழுதிய ஹைக்கூ கவிதைகள் குறித்த அறிமுகக் கட்டுரைகள் வெளியாகி, வாசிப்பு ஆர்வத்தையும், எழுதும் உத்வேகத்தையும் பலருக்கும் ஊட்டின. பிறகு, பேராசிரியர் தி.லீலாவதி, நெல்லை சு.முத்து, நிர்மலா சுரேஷ், முனைவர் இரா.மோகன், முனைவர் உதயசூரியன், பேராசிரியர் இராம.குருநாதன். கவிஞர் அமரன் போன்றோர் தொடர்ந்து ஹைக்கூ தொடர்பான கட்டுரைகளையும், மொழிபெயர்ப்பு கவிதைகளையும் தமிழுக்குத் தந்ததன் விளைவாக, தமிழ் மண்ணில் ஆழப் பதிந்தன 'ஹைக்கூ' எனும் குறுவிதைகள்.

சிற்றிதழ் முன்னோடி

தொடக்கக் காலத்தில் ஹைக்கூ கவிதைகளைப் பலரும் அறியும்படி கொண்டு சேர்த்ததில் சிற்றிதழ்களுக்கே முதன்மையான இடமுண்டு. இடையிடையே ஹைக்கூ பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரைகளையும், சில ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்பையும் வெளியிட்டு வாசகர்களை எழுதத் தூண்டின. சில இதழ்கள் ஹைக்கூ கவிதைப் போட்டிகளையும் நடத்தின.

ஹைக்கூ கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கிய காலத்திலேயே அவை பற்றிய எதிர்விவாதங்களும் பரவலாக எழுந்தன. தமிழின் மூத்த மரபுக் கவிஞர்களோடு புதுக்கவிஞர்களும் சேர்ந்துகொண்டு, ஹைக்கூ கவிதைக்கு எதிரான தங்களது விமர்சனத் தாக்குதலைத் தொடுத்தனர். "தமிழில் இல்லாத கவிதை வடிவங்களா..? சிந்தர், அம்மாணை, குறள் வெண்பா, ஆத்திச்சூடி போன்றவை நம்மிடம் இருக்கையில், ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதை தமிழில் தேவையில்லை..?" என்கிற கருத்தை முன்வைத்தனர். தமிழில் பல்வகை கவிதை வடிவங்கள் இருந்தாலும்,

ஹைக்கூ கவிதைக்கும் அவற்றிற்குமான மிக முக்கியமான வேறுபாட்டை அவர்கள் அறிய மறுத்தனர்.

கவிதையைப் போல, எல்லாவற்றையும் விளக்கிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்காது ஹைக்கூ. மின்னல் போல் ஒரு காட்சியை சட்டென காட்டிவிட்டுக் கடந்து போய்விடும். அதிலுள்ள அர்த்தங்களைத் தனது வாசிப்பனுபவத்தின் வழியாக விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியது வாசகனின் பிரதான வேலை. கவிஞன் ஒரு கதவைத் திறக்க, மற்றொரு கதவை வாசகன் திறக்கிறான். அவ்வகையில், ஹைக்கூவில் வாசகனும் கூட்டுப் படைப்பாளியாக சங்கமிக்கின்றான். கவிதையெனும் இருக்கையின் பாதியில் கவிஞனும், மீதியில் வாசகனும் அமரும் ஜனநாயகக் கவிதை வடிவமாக ஹைக்கூ தடைகளைத் தாண்டி வளர்ந்தது.

நேரடியான காட்சி அனுபவம், மூன்றடியில் சுண்டக் காய்ச்சிய இறுகிய மொழிநடை, மூன்றாவது வரி மின்அதிர்வு... இவற்றை உள்ளடக்கியே தமிழில் ஹைக்கூ கவிதைகள் எழுதப்படுகின்றன.

"கவிதை புறமனம் தீட்டும் ஓவியம் ஹைக்கூ அடிமனதின் வெடிப்பு"

என்பார் கவிஞர் சேலம் தமிழ்நாடன்.

உண்மைதான்; ஹைக்கூ கவிதைகள் மனித வாழ்வின் அந்தந்த கணங்களை அப்படியே காட்சியாய் பதிவு செய்வதில் வெற்றியடைகின்றன.

ஹைக்கூ முன்னோடி மட்டுமே பாஷோ சொல்கிறார்; 'முயன்று முயன்று ஆண்டொன்றில் ஒரு கவிதை எழுத முடியும்.' அவர் எழுதிய உலகப் புகழ்ப்பெற்ற கவிதையொன்று;

**“பழைய குளத்தில்
தவளை குதித்தது
நீரில் சப்தம்!”**

தமிழ் நிலத்தில் ஹைக்கூ மலர்

தமிழின் முதல் ஹைக்கூ கவிதை நூல், 1984-ஆம் ஆண்டு ஆகத்தில் ஓவியக்கவிஞர் அமுதபாரதி எழுதிய ‘புள்ளிப் பூக்கள்’ நூலாக மலர்ந்தது. அதே ஆண்டின் நவம்பரில் கவிஞர் அறிவுமதியின் ‘புல்லின் நுனியில் பனித்துளி’ கையடக்க ஹைக்கூ கவிதை நூல் வெளியானது. 1985 பிப்ரவரியில் வெளியான கவிப்பேரருவி ஈரோடு தமிழன்பனின் ‘சூரியப் பிறைகள்’ ஹைக்கூ கவிதை நூலில், ‘வாசல் ஓர் வாசகம்’ எனும் தலைப்பில் கவிஞரே எழுதிய நீண்ட கட்டுரை ஹைக்கூ கவிதைகள் பற்றிய புரிதலைப் பலருக்கும் தந்தது.

பேராசிரியர் தி. லீலாவதி மொழிபெயர்த்த ‘ஐப்பானிய ஹைக்கூ’(1987), ‘இதுதான் ஹைக்கூ’(1990) எனும் நூல்கள் வெளிவந்து, ஹைக்கூ கவிதையைப் பற்றிய பார்வையை விசாலப்படுத்தின. 1991-இல் எழுத்தாளர் சுஜாதா எழுதிய ‘ஹைக்கூ: ஒரு புதிய அறிமுகம்’ எனும் நூல் வெளியாகி, பலரையும் ஹைக்கூ பக்கமாக இழுத்து வந்தது.

தமிழில் புதுத்தடம் பதித்து நடக்கத் தொடங்கிய ஹைக்கூ கவிதையை பல இளங்கவிஞர்களும் மூத்த கவிஞர்கள் சிலரும் ஆரத்தழுவி வரவேற்றனர். சொற்குவியலாய் இருந்த தமிழ்க் கவிதையில் வார்த்தைச் செறிவை, காட்சியின் வழியாக புதிய தரிசனத்தைத் தமிழ் ஹைக்கூ கவிதைகள் வழங்கின.

**“அணில்களே நகங்களை வெட்டுங்கள்
பூவின் முகத்தில் காயங்கள்” – மித்ரா**

தமிழில் அழகியலோடு இணைந்து, உயிர்நேயத்தைப் போற்றும் ஈரமான ஹைக்கூ கவிதைகள் காட்சி ரூபம் பெறத் தொடங்கின.

**“எத்தனை பேர் இழுத்துமென்ன
இன்னும் வரவில்லை
சேரிக்குள்: தேர்.” – செ. ஆடலரசன்**

காலங்காலமான சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகளைச் சம்மட்டி அடிபோல் ஓங்கி அடித்த ஹைக்கூ கவிதைகள் தமிழில் முகிழ்த்தன. “அய்யனார் கை அருவாளர் மீது சிட்டுக்குருவியொன்று வெகு இயல்பாக அமர்கிறது.” – மணி சண்முகம்

ஹைக்கூ கவிதைகளுக்கே உரித்தான காட்சியை வெறும் வர்ணனையாக இல்லாமல், ஆழ்ந்து யோசிக்கையில் வேறுவேறு அர்த்தங்கள் தொனிக்கும் வகையில் எழுதப்பட்ட தமிழ் ஹைக்கூ, இளைய கவிஞர்களை ஈர்த்தது.

ஹைக்கூ இதழ்கள்

தமிழில் பலரும் ஹைக்கூ கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கிய பிறகு, சிற்றிதழ்களோடு போட்டிப்போட்டு வெகுசன இதழ்களும் ஹைக்கூ கவிதைகளையும், கட்டுரைகளையும் வெளியிடத் தொடங்கின.

1988-இல் சனவரியில் புதுச்சேரியிலிருந்து சீனு. தமிழ்மணியை ஆசிரியராகக் கொண்டு, ‘கரந்தடி’ எனும் முதல் ஹைக்கூ இதழ் வெளிவந்தது. 1991-மார்ச்சில் முதல்முதலாக ஹைக்கூ கவிதைக்கென சிறப்பிதழை “கணையாழி” இதழ் கொண்டு வந்தது. அந்த இதழில் எழுத்தாளர் மாலன், “வார்த்தைகளே கவிதை. போதனை செய்வதே கவிதை. புலம்புவதே கவிதை. புரியாமல் புதிராக எழுதுவதே கவிதை என்று தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழ்க் கவிதையில் ஹைக்கூ ஒரு ஒழுங்கைக் கொண்டு வரக்கூடும்...” என்று

நம்பிக்கையோடு குறிப்பிட்டு இருந்தார். அது பொய்க்காமல், இன்றைக்கு தமிழ் ஹைக்கூ, தமிழ்க் கவிதைக்கு ஒரு செறிவையும், ஒழுங்கையும் தந்திருக்கிறது எனில் மிகையில்லை.

நூற்றாண்டுச் சுவடுகள்

தஞ்சாவூரில் நடைபெற்ற எட்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் (1-5 ஜனவரி, 1995) 'ஹைக்கூ கவிதைகள்' எனும் தலைப்பில் ஆய்வரங்கமொன்றும் நடைபெற்றது. 60-க்கும் மேற்பட்ட ஹைக்கூ கவிஞர்கள் பங்கேற்ற தமிழின் முதல் ஹைக்கூ கூட்டுத் தொகுப்பாக 'கிண்ணம் நிறைய ஹைக்கூ' (தொகுப்பாசிரியர்கள்: மு.முருகேஷ், பா.உதயகண்ணன், டிசம்பர்-1995) நூல் வெளிவந்தது.

தமிழில் ஹைக்கூ கவிதை வடிவத்தின் சகோதர வடிவங்களான சென்ட்ரியு, லிமரைக்கூ, ஹைபுன் வடிவத்திலும் கவிதைகள் எழுதப்பட்டன. கவிஞர் மணிமேகலை நாகலிங்கம் ஹைக்கூ கவிதைகளை 'ஐக்கூ தரிசனம்' (2005-மே) எனும் பெயரில் குறும்படக் காட்சிகளாக எடுத்து வெளியிட்டார்.

பெங்களூருவில் உள்ள வாழும் கலை அமைப்பின் சார்பில் நடைபெற்ற "ஒன்பதாவது உலக ஹைக்கூ கிளப் விழா' (23-25 பிப்ரவரி-2008) வில் ஜப்பான், அமெரிக்கா, அயர்லாந்து ஆகிய உலக நாடுகள் மற்றும் கர்நாடகா, ஆந்திரா, மேற்கு வங்காளம், மகாராஷ்டிரா, தமிழ்நாடு ஆகிய இந்திய மாநிலங்களைச் சேர்ந்த ஹைக்கூ கவிஞர்களும் பங்கேற்றனர். உலக ஹைக்கூ கிளப் தலைவர் சுசமு டகுசுச்சி, இந்திய ஒருங்கிணைப்பாளர் கலா ரமேஷ் ஆகியோர் கலந்துகொண்ட இந்த விழாவில், இந்திய மொழிகளிலேயே தமிழில் மட்டும்தான் ஹைக்கூ கவிதை நூல்களும், ஹைக்கூ தொடர்பான கட்டுரை நூல்களும் மிகுதியாக

வெளிவந்திருக்கின்றன என்கிற உண்மை தெரிய வந்தது.

தமிழில் எழுதப்படும் ஹைக்கூ கவிதைகள் ஜப்பானிய மரபுப்படி 17 அசைகளோடு எழுதப்படுவதில்லை. ஆனாலும், ஹைக்கூ கவிதையின் மைய இழையான இயற்கையை ஆராதிப்பதிலும், காட்சியழகை நுட்பமாய் பதிவு செய்யும் முயற்சிகளிலும் தமிழ் ஹைக்கூ முன் நகர்ந்து வருகிறது.

நேரடியான தமிழ் ஹைக்கூ நூல்கள், மொழிபெயர்ப்புகள், ஆய்வுகள், ஹைக்கூவின் கிளை வடிவங்களில் வெளியான நூல்கள் என இன்றுவரை (2018, பிப்ரவரி) சுமார் 500-க்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. தமிழில் ஹைக்கூ கவிதை அறிமுகமாகி நூற்றாண்டைக் கடந்திருக்கும் வேளையில், இன்னும் தெளிவும் செறிவுமான ஹைக்கூ கவிதைகள் தமிழில் வருவதற்கான சாத்தியப்படுகளும், புதிய முயற்சிகளும் நம்பிக்கையோடு வெளிப்படுகின்றன.

**"தூரத்தே ஒற்றை மின்மினி
கால்களுக்கிடையே
நத்தைகளின் பயணம்." - நிலாப்பிரியன்.**

((((((((0)))))))))

குடிமக்கள் காப்பியத்தில் அரசரும் மக்களும்

திரு. ச. ஏழுமலை

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

பச்சையப்பன் ஆடவர் கல்லூரி, காஞ்சிபுரம்.

தொன்மைத் தமிழரின் கலைச் சிறப்பிற்கு எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்வது சிலப்பதிகாரமாகும். இக்காப்பியம் “குடிமக்கள் காப்பியம்” என்ற தனிச்சிறப்பு முத்திரை பெற்ற நூலாகத் திகழ்வதாகும். சாத்தனாரின் உரைத்தாங்கு முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரிய செய்திகளும் சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் வெளிப்படுத்துவதாகவே இக்கட்டுரை அமைகிறது.

தோற்று வாயில்

சிலப்பதிகார காலத்தில் தமிழகத்தில் மக்கள் ஆட்சி இல்லை. மன்னர் ஆட்சி தான் நிலவியிருந்தது. மன்னர்களுக்கு எல்லா அதிகாரங்களும் உண்டு. ஆயினும் நீதி முறையுடன் ஆளும் மன்னர்கள் தான் மக்களால் மதிக்கப்பட்டனர். அறநெறி தவறாமல் ஆளவேண்டும். நாட்டு மக்களுக்கு எவ்வித இடையூறும் உண்டாகாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். அவ்வாறு அரசாளும் மன்னர்களை மக்கள் அனைவரும் தெய்வம் என்றே போற்றி வந்தனர். அத்தகைய மன்னர்கள் தெய்வ நிலையின் அவதாரமாகவே மக்களால் மதிக்கப்பட்டனர் என்பது பண்டைக்கால மன்னர்களின் நிலைமை ஆகும். “அமைச்சு” என்ற அதிகாரத்தில் மன்னனைப் பற்றிக் கூறவரும் திருவள்ளுவர்,

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு இறை என்று வைக்கப்படும்”¹

என்று விளக்கியிருப்பது இவண் ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

நீதிநெறி முறைகள் தவறாமல் குடிமக்களைக் காப்பாற்றும் மன்னனை, மக்கள் தெய்வமாகவே மதித்துப் போற்றுவார்கள் என்ற வள்ளுவர் கூறிய வழிமுறையில் தான் சிலப்பதிகாரத்தில் அரசியல் ஆட்சிமுறை அமைந்துள்ளது.

மூவேந்தர்களின் வரலாறு

கண்ணகி நல்லாள் புகாரில் அமைதிப் பெண்ணாகத் தோன்றி, மதுரையில் வீரம் விளைத்து, வஞ்சியில் வானவர் வாழ்வு பெறுகிறாள். என மூவேந்தர்கள் போற்றும் சிலப்பதிகாரம் எனும் செந்தமிழ்ச் செழுநூல் வழி, புலப்படும் மூவேந்தர்களைப் பற்றி காண்போம்.

சோழ வேந்தரின் வரலாறு

சோழன் ஆரியருக்கு முன் தென்னாட்டில் வாழ்ந்த “கருப்பு மனிதர்” என்னும் பொருளில் வழங்கும் “கால அல்லது கோல என்ற வடமொழிச் சொல்லில் இருந்தும் வந்தது என்பர் சிலர்.”² “சோளம் விளையும் நாடு சோள நாடு. அது சோழ நாடு என்று ஆயிற்று என்பர். சேரான் என்ற சொல்லில் இருந்து சோழன் என்ற சொல் வந்தது என்பர் வேறு சிலர்.”³ சோழன் ஆட்சி காலத்தில் சோறு மடைப்பள்ளியாய் கிடந்தது அதனால், “சோழ நாடு சோறு உடைத்த நாடு” என்று புலவர்களால் பாடப்பெறலாயிற்று.

சோழ மன்னர் பரம்பரையில் ஒன்பது தாயாதிகள் இருந்தனர். அவர்கள் முடி மன்னனாகிய பேரிய சோழ அரசனுக்குக் கீழ் அடங்கி சிற்சில நாடுகளை அரசாண்டனர்.

ஆனால், அவர்கள் அடிக்கடி தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள் என்று சங்க நூல் கூறுகிறது. கரிகாலச் சோழன் அரசுக் கட்டில் ஏறின போது, ஒன்பது தாயாதிகள் அவனுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்து போரிட்டார்கள். அவர்களை எல்லாம் வென்று அடக்கிய பிறகு முடிசூடினான். அவ்வாறு முடிசூடிய பின் புகாரும், உறையூரும் தலைநகரங்களாகச் சிறப்புப் பெற்று இருந்தன என்பதை,

“சோழர் உறத்தை” 4

“சோழன் மூதார்ப் போரச் சிறப்பின் புகார்” 5

என்னும் அடிகள் அறிவிக்கின்றன. அந்நகரங்களில் இருந்து சோழன் ஆட்சி செய்த சிறப்பினையும், பெருமையையும் சிலப்பதிகாரம் தெரிவிக்கின்றது.

பரிசளித்தல்

கரிகாலச் சோழப் பெருவளத்தான் ஆட்சிக் காலத்தில் கலையில் சிறந்த மாதவிக்கு “தலைக்கோல் அரிவை”என்னும் பட்டம் நல்கிப் பாராட்டினான். தலைக்கோல் அரிவை என்பது நன்மலையில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட மூங்கில் ஆகும். அல்லது பகைவரிடமிருந்து பெற்ற வெண்குடைக் காம்பாகும். அது “ஏழுசாண்” நீளம் கொண்டது. அதன் ஒவ்வொரு கணுவிலும் நவமணிகள் பொருத்தப்பட்டு உள்ளன. எஞ்சிய பகுதியில் சம்புநாதம் என்னும் பொற் தகட்டினால் மூடப்பட்டு இருக்கும். மாதவிக்கு அளித்த தலைக்கோல் அரிவையானது பகைவரிடமிருந்து பெற்ற வெண்குடைக்காம்பாகும். மாதவியின் ஆடற்கலைக்காக அளித்தச் சிறப்புப் பட்டத்துடன் நினைவுப் பரிசாக 1008 கழஞ்சு பொன்னும் அளித்துச் சிறப்பித்தான் என்பதை,

“நூறுபத் தடுக்கி எட்டுக்கடை நிறுத்த

வீறுயர் பசும்பொன் பெறுவதும் மாலை” 6

என்னும் அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

அன்று அரசன் மாதவிக்கு அளித்த 1008 பொற் கழஞ்சு என்பது இன்றைய மதிப்பில் 48,38,400 ரூபாய் ஆகும். அரசன் கலைக்கு அளித்த பெருந்தொகையை நினைக்கையில் இன்று கலை வல்லுநருக்கு அரசு கொடுக்கும் நினைவுப் பரிசும், பாராட்டும் அதிக தொகை ஒரு லட்சம் ரூபாய் ஆகும். அவற்றின் மதிப்பு பொற்கணக்கில் இருபது சவரன் ஆகும். அன்று அரசன் நல்கிய பொருளுக்கும், இன்று அரசு நல்கும் பொருளுக்கும், ஒப்புமைப் படுத்திப் பார்க்கையில் சோழன் அளித்த பரிசுத் தொகை 47 மடங்கு அதிகமாக உள்ளது. ஆதலால், அன்றைய நாட்டு வளமும், இன்றைய நாட்டு நிலையும் கணிக்கையில் அன்று அளித்த மதிப்பு எண்ணுதற்கு அரியதாகும்.

நகர் வலம் வருதல்

கடல் போன்ற பரந்த புகார் நகரில் சோழனின் செங்கோல் சிறந்த முறையில் இருந்தது. இரவு நேரத்தில் குடி மக்களின் நலனுக்காகவும், நாட்டின் பாதுகாவலாகவும், குடிகளில் களவு நேராதவாறும், மக்களின் நலன் பேணியே நல்லிரவில் அரசன் துஞ்சாது நகர் வலம் வந்தான். மக்கள் மன்னனைக் காப்பதைவிட மன்னன் மக்களைக் காப்பதே நல்லாட்சி ஆகும். அவ்வாறு குடிகளைக் கண்ணாகக் காத்து வருவது மன்னனின் கடமையாகும்.

“இரவுத் தலைப்பெயரும் வைகறை காறும்

அரையிருள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்” 7

என்னும் அடிகளால் அரசனின் கடமையை அறிய முடிகிறது.

சோழ நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சிகள்

காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் மருவூர்ப் பாக்கத்தில் மக்களுக்காக பல்வேறு தொழில்களை மன்னர்கள் உருவாக்கினார்கள். பொன்செய்கொல்லர், மரம் கொல்தச்சர், கண்ணுள் வினைஞர் போன்ற கைத் தொழில் வல்லவர் இருந்தனர். பட்டிலும், பருத்தியிலும்

நெசவு செய்வோர், சுதை வேலை செய்வோர், தையல்காரர் எனப் பல்வகை தொழிலாளர் கூடி வாழ்ந்தனர். கடற்கரைப் பகுதியில் மீன் பிடிப்போர், உப்பு விளைவிப்போர் வாழ்ந்தனர். மருத நிலத்தில் உழவர் உழுது பயிரிட்டு நெல் வளம் பெருக்கினர். கரும்பு வெட்டும் தொழிலும், வெல்லம் காய்ச்சும் தொழிலும் சிறந்து இருந்தது. முல்லை நிலத்தில் ஆயர்கள் பசுக்களைக் காத்து பால், தயிர் முதலியவற்றை உற்பத்தி செய்தனர். அதனால் சிலப்பதிகாரத்தில் கரிகாலனுடைய ஆட்சியைத் “தொழில் பெருகி இருந்த காலம்” என்பர்.

“பட்டிலும், மயிரினும் பருத்தி நூலினும் கட்டு நுண்வினைக் காருக்கர் இருக்கையும்”⁸

“பொன் செய் கொல்லரும் நன்கலந் தருநரும் துன்ன காரரும் தோலின் துன்னரும்”⁹

“சிறுகுறுங் கைவினைப் பிறர்வினை யாளரொடு”¹⁰
என்பன தொழில் வளம் காட்டும் பாடல் பகுதிகள் ஆகும்.

பாண்டிய வேந்தன் வரலாறு

“துஷ்யந்தன்” பேரனாகிய ஆசரிதன் புதல்வன் முதலாகப் பாண்டிய குலம் பரவிற்று என்பர். இந்திரன் சிவபூஜையால் புகழ் பெற்றான். அதனால், சிவனோ இந்திரனை நோக்கி “பாண்டிய நாட்டில் உள்ள கடம்பவனத்தை அழித்து நாடாக்கி நீ ஆள்க. உன்னிடம் மலையத்வஜன் என ஒரு புதல்வன் பிறப்பான். அவன் செய்யும் வேள்வியில் “உமை” மகளாகத் தோன்றுவான். அவளை நாம் திருமணம் புரிவோம்” என்றனர். அவ்வகையில் இந்திரனே குலசேகரப் பாண்டியனாகப் பிறந்து அரசனானான். அவன் வழி முதலாக பாண்டிய ஆட்சி முறை வளர்ந்து வந்தது”.¹¹ அவ்வரசன்

தோன்றிய குலம் சந்திர குலம் என்பர். இளங்கோ அடிகள்,

“திங்கள் செல்வம் திருக்குலம்”¹²
என்னும் பாடல் அடியால் அறியலாம்.

பாண்டியனின் ஆட்சிச் சிறப்பு

தொன்மையான குமரி நாடு கடல் கோளால் அழிவுற்ற பின் குமரி ஆற்றின் பகுதிக்கும், தாமிரபரணி ஆற்றுக்கும் இடையில் தங்கி வாழ்ந்தவர்களுக்கு தலைநகரமாக இருந்தது கபாடபுரம் ஆகும். அப்பகுதியை ஆண்டவன் பாண்டிய நெடுஞ்செழியன். அவனின் ஆட்சியின் பெருமை எண்ணற்கரியது. குடிமக்கள் அரசனைப் போற்றிப் புகழ்ந்த பாங்கு வானளாவியது.

மன்னன் தன் உயிரைக் காட்டிலும், பிறர் உயிரை மேலாகக் கருதியவன். தொழில் வளத்தையும், கலைப் பண்பாட்டையும் குன்றாமல் நிலைக்கச் செய்தவன். சமய வேறுபாடின்றி பாதுகாத்தவன். வீரப்புரட்சி செய்த பெண்ணினற்குத் தன் செங்கோலைச் சாய்த்தவன். குடி மக்களின் குறை கண்டு தன்குல மரபையே கொடையாகத் தந்தவன்.

செங்கோல் குறையா மன்னவன் புகழ்

அகத்தியன் வாழ்ந்த உயர்ந்த பொதிகை மலையை ஆட்சியாகக் கொண்டவன் பாண்டிய அரசன். அவன் பகைவரை வென்றவன். ஆநிரைகளை மீட்டு வெற்றி வாகை சூடியவன். மதுரையைச் சார்ந்த பெருங்காட்டுப் பகுதியில் கொடிய விலங்கினங்கள் வாழ்ந்தன. எனினும் அக்காட்டு வழியே செல்லும் குடிமக்களுக்கு எவ்வித இடையூறும் இல்லை. அவ்வாறு குடிமக்களுக்கு எத்துன்பமும் இல்லாது ஆட்சி செய்ததால் குடிகள் யாவும் அரசனை வாழ்த்திப் புகழ்ந்தனர்.

பாண்டிய மன்னன் எவரினும் தலைச்சிறந்தவன் அதனால், இவ்வுலகை “ஊழிக்காலம் வரை, அவனே ஆளவேண்டும்

என்று மக்கள் கருதினர்”. கடலை வென்றிடினும், கங்கை பாயும் இமய மலையைக் கைக்கொண்டு தென்திசையைப் பாண்டிய மன்னனே ஆளட்டும் என்று விரும்பினர். “செங்கோல் ஆட்சியே வேலியாக இருந்தும், மக்கள் தீர்ப்பே மகேசன் தீர்ப்பாக ஏற்று தன் கையை குறைத்து பொற்கையைச் சமந்த வேந்தனே!” என்று மக்கள் அவன் பெருமையும், சிறப்பையும் விளம்பிய வண்ணம் இருந்தனர்.

“உடைத்தகை, குறைந்த செங்கோல் குறையாக் கொற்றத்து” 13

“உருமும் சார்ந்தவர்க்கு உறுகண் செய்யா செங்கோல் தென்னவன் காக்கும் நாடென” 14

பாண்டிய நாட்டினில் தொழில் வளர்ச்சிகள்

மதுரை நகரில் அங்காடி வீதிகள் தொழிலுக்கு ஏற்றவாறு தனித்தனிப் பிரிவுகளாக இருந்தன. அங்கு வண்டிகள், அதற்கு உண்டான பாகக் கருவிகள் விற்பனை செய்யப்பட்டன. வீரர்களுக்கான கவசம், அங்குசம், இடுப்பில் அணியும் பட்டிகை, தலையில் அணியும் குழியம், வெண் சாமரம், பல்வகையான கேடயங்கள், குத்துக் கோல்கள் இவையாவும் விற்பனை செய்யப்பட்டன.

செம்பு, முறி, உலோகங்கள், சங்கிலிகள், வெட்டும் கருவிகள், யானைத் தந்தங்களை கடைவதற்கான இயந்திரங்கள் விற்பனை செய்யப்பட்டன. பூவினால் புனைந்த பல்வகை மாலைகள், பல்வேறு விதமான பண்டங்கள், அரசனே காண விரும்பும் வகையில் அங்காடியில் குவிந்து கிடந்தன என்பதை,

“வையமும் பாண்டிலும் மணித்தேர்க் கொடுஞ்சியும் மெய்ப்புகு கலசமும் வீழ்மணித் தோட்டியும் அதன்புனை அரணும் அரியா யோகமும் வளைதரு குழியமும் வால்வெண் கவாடியும்” 15

“அரசு விழை திருவின் அங்காடி வீதியும்” 16
என்னும் அடிகள் விளக்குகின்றன.

சேர வேந்தரின் வரலாறு

சேர நாடு பல பிரிவுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டது ஆகும். மலை நாடு எனவும், கடல் மலை நாடு எனவும் இரு பிரிவுகளைக் கொண்டது. அதன் தலைநகரம் தற்காலத்து சேலம், கோயமுத்தூர் மாவட்டங்கள் அடங்கிய நிலப் பகுதியாகும். அதனைக் கொங்கு நாடு எனவும் கூறுவர். அங்கு தான் சேரர் தலைநகராகிய வஞ்சிமாநகர் இருந்தது. இந்நிலத்தே கொல்லிமலையும், ஆனை மலைத் தொடரும் உள்ளன. மலையாளம் எனப்படும் பகுதி கடல், மலை பரவிய நிலப்பரப்பைக் குறிக்கும் மலையாளத்தில் உள்ள கடற்கழிகள் மிக்க நாட்டினைக் “குட்ட நாடு” என்பார். பாலக்காட்டு வாயில் தொடங்கி தென் கன்னடம், குடகு வரையிலும் உள்ள பகுதி “குட நாடு” எனப்படும். பாலக்காட்டுக்கும், கொங்கு நாட்டுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதி “பொறை நாடு” எனப்படும். இவையாவும் சேர நாட்டுப் பகுதிகளே ஆகும்.

மேற்குத் திசைக்குத் தலைவனானதால் சேர வேந்தன் “குடவர் கோமான்” எனப்பெயர் பெற்றான். அவை, “குட்டுவன், கொங்கன், கூழியன், பொறையன் முதலியனவும் சேரனின் பட்டப் பெயர்களாகும். அங்கு விரிந்து பரந்த சேர நாடு, உயர்ந்து ஓங்கிய குன்றுகள் பலவற்றை இடையிட்டுக் கிடந்ததால், ஒரே அரசினால் ஆள முடியவில்லை. அதனால், பல பகுதிகளும் பிரிவினைக்கு உள்ளாகின. அவற்றில் வஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட சேர மன்னன் பல அமைச்சர்களைக் கொண்டு நல்லாட்சி செய்தான். ஆனால், எக்காலத்தில் எவரால் யாரிடம் இருந்தது. யாரால் வெல்லப்பட்ட பகுதி என்ற செய்தி அறியக்கிடைத்திலர்” 17 என்பர்.

சேரன் ஆண்ட பகுதி - சேர நாடு பரந்திருந்த பகுதி பற்றியும், அந்நாட்டின் மன்னனும், ஆட்சியும் பற்றியும் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளும் நமக்குச் சிலப்பதிகாரம் தோன்றிய காலத்திலோ, அதன் முன்னரோ சேர நாட்டின் பகுதிகளாக இந்நாடுகள் அமைந்து கிடந்தமை தெரிய வருகிறது. நாளடைவில் சேர நாடு விரிவடைந்த போது வென்று விரிந்த எல்லை காரணமாக இமயவரம்பன் முதலான பட்டப்பெயர்கள் மன்னருக்கு வந்திருத்தல் வேண்டும் என்பர்.

அரசரைத் தெய்வமாகக் காணும் மரபு

‘மன்னனே மக்களுக்கு உயிர்’ என்பதும் ‘மக்களே மன்னனுக்கு உயிர்’ என்பதும் ஆகிய இருவேறு கருத்துகள் இலக்கியக் கொள்கையாக இருந்துள்ளன. இவற்றினும் மேம்பட்டு, தங்களைக் காத்துக் அரசாட்சி நடத்தும் மன்னனைக் கடவுளாகவே கருதும் பண்பும், நம்பிக்கையும், ஈடுபாடும், வழிபாட்டுத் தன்மையும் பழந்தமிழ் மக்களிடம் இருந்துள்ளது.

சிலம்பிலும் ஆய்ச்சியர் குரவை என்ற பகுதியில், ஆடிப்பாடும் ஆயர்குலத்துப் பெண்டிர் மன்னரைக் கடவுளாகவே போற்றித் துதித்துப் பாடியுள்ளனர். மூவேந்தரையுமே கண்ணனின் மறுபிறப்பாக - அவதாரமாகக் கருதிப் பாடியுள்ளனர்.

“கோவா மலையாரம் கோத்த கடலாரம்

தேவர்கோன் பூணாரம் தென்னர்கோன் மார்பினவே

தேவர்கோன் பூணாரம் பூண்டான் செழுந்து கோகுலம் மேய்த்துக் குருந்தொசித்தான் என்பரால்” 18

என்னும் இவ்வரிகளின்படி, “கோக்கப்படாத ஆரமாகிய மலைச் சந்தனம், கோத்த ஆரமாகிய கடல் முத்து, இந்திரன் மார்பிலே பூண்டிருந்த மாலை இவைகள் பாண்டிய மன்னன் மார்பிலே

உள்ளன” என ஆய்ச்சியர் குரவைக் கூத்தாடுவோர் பாண்டிய அரசனைப் போற்றியதாக இளங்கோ அடிகள் கூறுவர்.

மணவிழாவுக்கு அரசர்கள் வருகை

‘குடிமக்கள் காப்பியம்’ என்ற கருத்தோட்டத்துக்கு ஆதரவாகச் சிலப்பதிகாரக் கதை வணிகக் குடியினருள் தலைசிறந்த ஒருவரது திருமண நிகழ்வுடன் தொடங்குகிறது. அரசனுக்கு இணையாக வைத்து எண்ணப்படும் ஏற்றம் மிக்க குடி அது. அத்தகு மேன்மையும் முதன்மையும் கருதி அரசனே அந்த மணவிழாவிற்கு வருவதற்கு இணையாக அவனது வெண்கொற்றக் குடை வந்தது என்கிறார் இளங்கோவடிகள்.

“வெண்குடை அரசு எழுந்ததோர் படி எழுந்தன”¹⁹ என்பது அப்பகுதியாகும்.

இதன்வழி மக்களில் முதன்மை பெற்றச் சிலரது திருமணத் திருவிழாக்களில் மன்னரும் பங்குபெறும் பாங்கு, அக்காலத்தே நிலவியதை உணரமுடிகிறது.

மக்களின் நாட்டுப் பற்று

சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடப்படும் குடிமக்கள் மிகுந்த நாட்டுப்பற்றைக் கொண்டவர்கள் தங்களுடைய வாழ்வை மட்டும் கருதாமல், நாடு நன்றாக சிறந்து வாழ வேண்டும் என்னும் நாட்டம் உடையவர்கள். மறக்குடி மகளிர் புகாரில் நாளங்காடி பூதத்திற்குப் பலியிட்டு வணங்குகின்றனர். அவ்வேளையில் தனிப்பட்ட தங்கள் குறைகளைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று அம்மக்கள் வேண்டிக் கொள்ளவில்லை. “சோழ மன்னர் ஆளும் பெரிய நாடு முழுவதும் வாழ வேண்டும், நாட்டில் பசிப் பிணி ஒன்றும் வரக்கூடாது. மழையும் செல்வமும் பெருக வேண்டும்” 19 என்று வேண்டிக் கொள்கின்றனர். அதனை,

**“பெருநில மன்னன் இருநிலம் அடங்கலும்
பசியும், பிணியும், பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனும் சுரக்க என வாழ்த்தி” 20**

என வரும் சிலப்பதிகார அடிகளால் அறியலாம். தமிழ் மக்களின் தன்னலமற்ற நாட்டு நலம் எனும் பற்றை அறிய இது ஓர் சான்றாக அமைகிறது.

மதிப்பளிக்கும் மாண்பு

காட்சிக் காதையில் மலையக மக்கள் உரைத்த புதிய செய்திக்குச் சாத்தனார் வழி, விடை கண்ட செங்குட்டுவன், கோப்பெருந்தேவியிடம் பாண்டிய மாதேவி - கண்ணகி இருவரில் உயரியவர் யார்? என்று ஒரு வினாவை எழுப்பினான். அதற்கு அவனது தேவி வழங்கிய பதிலில் ‘மாற்று தேசத்து மக்களையும் மதிக்கும்’ மன்னர் குல மாண்பு புலப்படுத்துகிறது.

**“நம் அகனாடு அடைந்தவிப்
பத்தினிக் கடவுளைப் பரசல் வேண்டும்” 21**

என, தேவி கண்ணகியைப் போற்றி நிற்கும் திறம் குறிப்பிடத்தக்கது. தன்தேசம் விட்டு மற்றொரு தேசத்தில் அல்லலுற்று, நிறைவாகத் தம் தேசம் வந்த கண்ணகியை “அகல் நாடு அடைந்த பத்தினி” எனக் குறிப்பிட்டு அவளையே போற்ற வேண்டும் என்று சேரமாதேவி செய்த முடிவு சீரானது. சிறப்புற்றது. மதிப்பளித்துப் போற்றும் மன்னர் குல மாண்புக்கு ஒரு தனிச் சான்று.

மக்கள் நலம் நாடும் மனப்பாங்கு

கண்ணகி வழக்குரைத்த இடம், முற்றிலும் புதிய மன்னர் மாமன்றம். அங்கே புதியவனாகிய ஓர் பெயர் கூட அச்சமின்றி வழக்குரைக்க இருந்த வாய்ப்பு அக்காலத்தே மன்னன், மக்கள் குறை காட்டுவதில் காட்டிய ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்தி நிற்கிறது.

**“நீர்வார் கண்ணை எம்முன் வந்தோய்
யாரையோ நீ மடக் கொடியோய்” 22**

என்று வினவும் பாண்டியன் வழக்கைப் பதிவு செய்த போது கூட தன்மீது தவறு இல்லை என்ற தெளிவுடன்.

**“கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோல் அன்று
வேள்வேல் கொற்றம் காண்” 23**

என்று விளக்கம் தருகிறார். இது ‘கொடியாரை வேந்து ஒறுத்தல் களை கட்டதனுடன் நேர்’ என்ற (குறள்-550) வழியும் ஆகும் எனினும் ஆராயாமல் செய்த தவறு மெய்ப்பிக்கப்பட்டு மன்னனின் உறுதி குலைந்தது. இத்தகு சூழல் வழி மன்னனது கடமை அல்லது மனத்தெளிவு, அவன் புதியவராக வந்தப் பெண்ணுக்கும் வாய்ப்பு அளித்தது. முறையிட்டு கேட்ட மக்கள் நல மனப்பாங்கு முதலியவற்றை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

மற்ற உயிர்களுக்கும் மதிப்பளித்த மாண்பு

கண்ணகி ‘தேரா மன்னா’ என விரித்துரைத்த உரை தேர்ச்சி மிக்கது. மன்னவர்கள் மக்களை மட்டுமின்றி மற்ற அஃறிணை உயிர்களை அவற்றின் உணர்வுகளை எவ்வண்ணம் போற்றி மதிப்பளித்தனர் என்பதைக் காட்டி நிற்கும் ஏற்றம் மிக்கது அவ்வுரை.

**“எள்ளறு சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப்
புள்ளறு புன்கண் தீர்த்தோன் அன்றியும்
வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க
ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சுசுடத்தான்தன்
அரும்பெறல் புதல்வன் ஆழியின் மடித்தோன்” 24**

என வரும் அப்பாடல் பகுதி புறாவுக்கு உதவிய சிபிச் சக்கரவர்த்தி, கன்றுக்கு இரங்கிய காவலனாகிய மனுநீதி முதலானோர் வரலாறுகளை எடுத்துக்காட்டி மக்களுக்கு மட்டுமின்றி மற்ற உயிரினங்களுக்கும்

மதிப்பளித்துக் காத்த சங்க கால மன்னரை மாண்பினை உணர்த்தி நிற்கிறது.

நிறைவுரை

குடிமக்கள் காப்பியத்தில் அரசரும் மக்களும் உள்ளம் ஒத்திருந்தனர். மன்னரின் கொள்கைக்கு மக்கள் மாறுபாடின்றி வாழ்ந்தனர். மன்னரின் உயிரே மக்கள் தம் உயிராகக் கொண்டனர். மன்னர் தவறு செய்யினும் தட்டிக்கேட்கும் பாங்கினைப் பெற்றிருந்தனர். மக்களின் துன்பத்தில் மன்னர்களும் பங்கு கொண்டனர். குடிமக்களின் மீது மன்னர்கள் நம்பிக்கை கொண்டு ஆட்சி செய்ததால், மக்கள் நாட்டுப்பற்று உடையவர்களாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திருக்குறள் – இறைமாட்சி - 388
2. பாண்டிய வரலாறு – பக்கம் - 2
3. சங்க இலக்கியங்களில் வேந்தர் – பக்கம் - 39
4. சங்க இலக்கியம் புறநானூறு - பாடல் வரி – 69 - 12
5. சிலப்பதிகாரம் பதிகம், பாடல் வரி – 12 - 13
6. சிலப்பதிகாரம் – புகார்க்காண்டம் - அரங்கேற்று காதை - பாடல் வரி – 164 - 165
7. சிலப்பதிகாரம் – புகார்க்காண்டம் - அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய் காதை - பாடல் வரி - 80-81
8. சிலப்பதிகாரம் – புகார்க்காண்டம் - இந்திர விழா காதை - பாடல் வரி -16-17
9. மேற்படி – 31 - 32
10. மேற்படி - 38
11. அபிதான சிந்தாமணி – பக்கம் - 1076
12. சிலப்பதிகாரம் – மதுரைக்காண்டம் – காடுகாண்காதை - பாடல் வரி - 23
13. சிலப்பதிகாரம் – மதுரைக்காண்டம் - கட்டுரைக்காதை - பாடல் வரி – 51 - 52

14. சிலப்பதிகாரம் – மதுரைக்காண்டம் - புறஞ்சேரி இறுத்த காதை - பாடல் வரி – 8 - 9
15. சிலப்பதிகாரம் – மதுரைக்காண்டம் – ஊர்காண்காதை - பாடல் வரி – 168 - 171
16. மேற்படி - 179
17. சிலப்பதிகாரம் உரை - பக்கம் - 47
18. சிலப்பதிகாரம் – மதுரைக்காண்டம் - ஆய்ச்சியர்குரவை - உள்வாழ்த்து பாடல் வரி - 1
19. சிலப்பதிகாரம் - புகார்க்காண்டம் - மங்கல வாழ்த்துப்பாடல் வரி – 46 - 47
20. சிலப்பதிகாரம் – மதுரைக்காண்டம் - புறஞ்சேரி இறுத்த காதை - பாடல் வரி – 71 - 73
21. சிலப்பதிகாரம் – வஞ்சிக்காண்டம் - காட்சிக்காதை - பாடல் வரி – 113 - 114
22. சிலப்பதிகாரம் – மதுரைக்காண்டம் – வழக்குரைக்காதை - பாடல் வரி – 48 - 49
23. மேற்படி - 64-65
24. மேற்படி - 51-54

((((((((((((((0))))))))))))))

ஆரியவரசன் பிரக(ம)தத்தன் எனும் ஆன்றோர்: முல்லைநில கையாள்கையும் ஆரியக் கலப்பும்

முனைவர் கா. அய்யப்பன்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, எஸ்.ஆர்.எம். அறிவியல் & தொழில்நுட்ப நிறுவனம்
அறிவியல் மற்றும் மானிடவியல் புலம், சென்னை - 26

ஆரியர்கள் தமிழர்களோடு கலந்த வரலாறு பற்றி சிந்தித்தலும் அது குறித்த வரலாறெழுதியலும் பலராலும் பல்வேறு தரவுகளோடு தொடர்ந்து சிந்திக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆரியர்கள் தமிழ்ப்பண்பாட்டில் இருந்து வேறானவர்கள் என்பதை சங்க இலக்கியத் துணைகொண்டு எழும் சிறிய சிந்திப்பினை முன்வைப்பது தேவையாகிறது. இங்கு சிந்திக்கப்படுவது யாதெனின்,

- ❖ ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்த கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டை எப்படி புரிந்துகொள்வது.
- ❖ கபிலரின் சிந்தனைக்கு நேர் எதிராக முல்லை நில ஒழுக்கத்தைப் போற்றும் முல்லைப்பாட்டை எப்படி புரிந்துகொள்வது.
- ❖ குறுந்தொகை 184ஆம் பாடலைப்பாடிய ஆரிய அரசன் யாழ்ப் பிரமதத்தன் பாடலை எப்படி எடுத்துக்கொள்வது.
- ❖ முல்லைநில மக்கள் பாலை, நெய்தல் நிலத்தைக் கடந்து சென்று பொருளீட்டல் என்பதினூடாக

நிகழ்ந்த புணர்தல் ஒழுக்கத்தையும், தம் நிலப் பெண்கள் மட்டும் தாம் வரும்வரை ஆற்றியிருக்கவேண்டும் என்பதையும் எப்படி இணைப்பது.

- ❖ சங்கத் தொகைப்பாடலில் முல்லைத் திணைக்குரிய களவுப்பாடல் பாலைத் திணைக்குரியதாக மடைமாற்றம் செய்தும் அதே சமயம் முல்லைத் திணைக்குரிய கற்புப்பாடலே அதிகம் இடம் பெற்றிருப்பதுமான தன்மையையும் எப்படி அணுகுவது.

இப்படியான வினாக்களே தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், இறையனார் களவியல் முதலான நூல்கள் முன்வைப்பது தமிழரின் வாழ்க்கை அகம், புறம் என இரு தன்மையாகும். அது முல்லை - காடு, குறிஞ்சி - மலை, மருதம் - வயல், நெய்தல் - கடல் எனும் நான்கு நிலமுடை திணையையும், பாலை என்கிற நிரந்தர நிலமற்ற திணையையும் சேர்த்து ஐந்திணை பார்ப்பட்டது என்பது. ஐந்து திணைக்கும் ஒழுக்கமும் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது குறிஞ்சி - புணர்தல், பாலை - பிரிதல், முல்லை - இருத்தல், நெய்தல் - இரங்கல், மருதம் - ஊடல் என்பது. இந்த நில வழி ஒழுக்க ஒழுங்கும், அதில் இருந்து புலம் பெயர்தலும், பொருளீட்டலும் மீண்டும் தன் நிலத்தை அடைதலுமான ஒழுங்கமைவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் வரலாறு என்பது

முக்கியமானது. இதனூடாகவே தான் ஆரியர்களின் கலப்பு சத்தமின்றி நடந்தேரியிருக்கவேண்டும். அதுவும் முல்லை நிலத்தை அவர்கள் தங்களுக்கான இறுதி நிலமாகக்கொண்டனர். கடல், வயல், மலை நிலங்களைக்காட்டிலும் காட்டில் (முல்லையில்) மறைந்து வாழ்ந்தலுக்கான சாத்தியத்தைக் கண்டடைந்தனர். இன்னும் மற்ற நிலங்களைவிட முல்லை நிலத்தில் வளம் அதிகம். ஒரு கட்டத்தில் பசுக்களைக்கூட யாகம் வளர்த்தலுக்காக நாடு கடத்தினர். யாகம் வளர்த்தல் முனிவர் வாழ்தல் எல்லாம் அங்குதான் சாத்தியமானது என்கிற பிற்கால வரலாறும் இத்துடன் இணைத்து நோக்கத்தக்கது.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆரியர்கள் புகுந்த வரலாறு மேற்குறித்தப் பின்புலத்தில்தான் புதைந்துள்ளது. சங்கத் தொகைப்பாடலில் செலவழுங்குவித்தல் என்கின்ற முல்லை நில களவியல் ஒழுக்கம், தொல்காப்பியத்தில் ஆற்றியிருத்தல் (கற்பு) என்கிற ஒழுக்கமாக இலக்கணம் வரையப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் இன்னும் பல இடங்களில் முல்லைத் திணையையும், அதுசார்ந்த புரிதலையும் முதலில் வைத்திருப்பது ஒரு பக்கம் இருக்க, கலித்தொகையில் முதலாவதாக இருக்கக்கூடிய பாலைக்கலிப் பாடல்களில் செலவழுங்குவித்தல் மிக உன்னதமாகப் பேசப்படுவதும் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. இதிலிருந்து முல்லைநில பூர்வீகக்குடிகள் தங்களைத் தனித்துப் பாதுகாத்தும் வந்திருக்கின்றது. அதில் அனைவருக்கும் தெரிந்த குடி 'முல்லைக்குத் தேர்கொடுத்த பாரி' உடையது. ஆரியக்கலப்பிற்காக அவனிடம் மகள்கோடலும் அதனை அவன் மறுத்தலும், மூவேந்தரும் அவனை பகைக்கும்படி செய்தலும் கபிலர் வழி பாரியை வெற்றிகொள்ளும் வழியை

சாத்தியப்படுத்தலுமான வரலாறும், நம் பாரதிதாசன் எழுதிய 'இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன்' நாடகமும், ஆரியர் வரலாறெழுதியலுக்கான இரண்டுபுள்ளிகள். இது இப்படி இருக்க கபிலர் ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்தப் பாடியது குறிஞ்சிப்பாட்டு என்பது எல்லோரும் கொள்ளும் முடிபு. அதாவது தமிழரின் வீரத்தையும் களவு வழி வந்தக் கற்பையும், அதன் திறத்தையும், பிரகதத்தன் அறியவேண்டும் என்று பாடியது. அப்படியெனில் பிரகதத்தன் என்கிற ஆரியனுடைய வாழ்வியல் பற்றிய நிலைப்பாடு என்ன? என்பது முக்கியமாகிறது. குறுந்தொகை 184ஆவது பாடலை எழுதிய ஆரிய அரசன் யாழ்ப் பிரமதத்தன் என்பவனும் குறிஞ்சிப்பாட்டுப்பாடக் காரணமானவனும் ஒருவனே என்பதை கா.கோவிந்தன் அவர்கள் தமது 'சங்கப் புலவர் வரிசை - 7, காவல பாவலர்கள், கழக வெளியீடு, 1964, ப.117இல்' விளக்குகிறார். இப்பாடல் ஒன்றே பிரகதத்தனுடைய நிலைப்பாட்டை அறிய ஏதுவாக இருக்கின்றது. அப்படியெனில் அந்த பாடல் (குறுந்.184) என்ன சொல்கிறது என்பதை,

“அறிகரி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க்கு இல்லை குறுகல் ஒம்புமின் சிறுகுடிச் செலவே இதற்குஇது மாண்டது என்னாது அதற்பட்டு ஆண்டு ஒழிந்தன்றே மாண்தகை நெஞ்சம் மயிற்கண் அன்ன மாண்முடிப் பாலை நுண்வலைப் பரதவர் மடமகள் கண்வலைப் படுஉம் கான லானே” (குறுந்.184)

என்பது பாடல். கழறிய பாங்கற்குக் கிழவன் உரைத்தது எனும் துறைப்பாடல். நெய்தல் திணைப்பாடலான இதன் பொருளானது, “மயிலினுடைய தோகையில்

இருக்கும் கருநீல வட்டவடிவக் கண்ணை ஒத்த சிறப்புமிக்க தலை முடியையுடைய அழகிய பாவை போன்றவாளாகிய, நுண்ணிய வேலைப்பாடுமிக்க வளையலை முன்கையில் அணிந்த நெய்தல் நிலமக்களின் மடப்பம் பொருந்திய மகள் இருக்கின்றாள். கண்ணி வலையில் சிக்கிய எந்த ஒன்றும் மீளமுடியாது. அப்படியான அவள் கண்ணாகிய வலையில் அவ்வழிச் செல்வார் அகப்படுவர். கடற்கரைச் சோலையினிடத்து என்னுடைய நிலைபேறு உடைய அழியாதகுதியையுடைய நெஞ்சம் அவள் கண்ணுக்கு மாட்சிமையுடைய என் நெஞ்சம் ஏற்றதா? இல்லையா? என்று ஆராயாமல், அவள் கண் வலையில் சிக்கி அக்கானல் சோலையிடத்தே தங்கியது. அறிவால் மூத்தவர்களுக்கு தாம் அனுபவத்தில் கண்டறிந்த ஒன்றை மறைத்துப் பொய்கூறும் இயல்பு இல்லை. எனவே யான் கண்டறிந்த இதனை உண்மையாகக் கொண்டு அச்சிற்றாரின் வழியாகச் செல்லுதலையும், தங்குதலையும் செய்யாதீர். மீறிச்சென்றால் என்னைப்போல புலம்புவீர்” என்பது பொருள் என்க. இப்பாடலுக்கு உ.வே.சாமிநாதையர் தரும் முடிவு நோக்கத்தக்கது.

“பரதவர் மடமகள் கண்வலையில் என் நெஞ்சம்பட்டு ஆண்டே தங்கிவிட்டது; இந்நிலை எனக்கு மட்டும் அமைந்ததன்று; யாராயினும் அவ்வலையிலே படுவர்; இது யான் அறிந்த உண்மை; ஆதலின் அங்கே ஒருவரும் செல்லற்க; செல்லின் துன்புறுவீர்” என்னும் கருத்துப்படத் தலைவன் கூறினான். இதனால், “நீர் கண்டனிராயிற் கழறலிர்” (அகநா. 130:2) என்ற எச்சப் பொருள் தோன்றியது.”

தலைவன் தன் தோழனுக்குச் சொல்லும் தன்மையில் அமைந்த பாடலான இதில் அறியவரும் ஆரியவரசன் பிரக(ம)தத்தன் என்பவன் ஆரிய தேசத்தில் இருந்து, நம்முடைய முல்லை நிலத்தின் குடியாகி அதன் வளத்தை பாவை, நெய்தல் நில வழியாகக் கொண்டுசென்று, மேலும் செல்வத்தைப் பெருக்குகின்ற வாணிபத்தைச் செய்திருக்கிறான். அப்படியான சூழலில் நெய்தல் நிலப் பெண் ஒருத்தியின், அழகில் மயங்கி தான் பொருளீட்டுவதை சிலநாள் தவிர்த்திருக்கிறான். அதே சமயம் தன்னுடைய பொருளை அப்பெண்ணிடம் இழக்கவில்லை. அப்பெண்ணைவிட்டு திரும்பவும் பிரிந்துசென்று பொருளீட்டி மீண்டும் திரும்புகையில் அப்பெண்ணுடனே தங்கியிருக்கிறான். ஜி.நாகராஜனின் ராட்டினம் சிறுகதையில் வரும் கிழவனும் சிறுவனும் போல மனம் தடுமாறியிருக்கிறான். அதே சமயம் தன்னை அறிவில் முதிர்ந்தவன் என்கின்ற கொள்கையும் கொண்டவனாக இருக்கின்றான். மேலும் அவன் குறிப்பிடுவது பெண்ணா, பெண்களா? என்பதும் நோக்கத்தக்கது.

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வாள்நுதல் மனை உறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்என நமக்கு உரைத்தோரும் தாமே அழாஅல் தோழி அழுங்குவர் செலவே” (குறுந். 135)

தலைமகன் பிரிவான் என வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியதாகப் பாவை பாடிய பெருங்கடுங்கோவால் பாடப்பட்ட பாடல் பிரகதத்தன் கருத்தோடு இணைத்து நோக்கத்தக்கது. இதில் பொருள்வயின் பிரிதல் ஆண்மகனுக்கு உரியது எனில் அவன் வரும்வரை அவனையே நினைத்து ஆற்றியிருத்தல் கற்புடைப் பெண்மகளுக்கு இயல்பு என்பது தெளிவாகவே தெரிகிறது. அப்படி

ஒழுகினால்தான் 'பெய்யென பெய்யும் பெருமழை' என்கிறார் வள்ளுவர்.

பெண்ணைவிட பொருளே மேலானது என்னும் ஆரியக் கொள்கைக்குள்தான் செலவழுங்குவித்தல் என்னும் முல்லைத்திணையது ஒழுக்கம் ஆற்றியிருத்தலாக மாறுகிறது. இம்மாற்றத்தைப் பின்வருமாறு புரிந்துகொண்டு விளங்கலாம். கலித்தொகை, பாலைக்கலி 2ஆவது பாடல் பொருள்வயின் பிரியும் தலைவனை செலவழுங்குவிக்கும் செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. அப்பாடலின் தாழிசை உறுப்பில் உள்ள மூன்று செய்திகள் முக்கியம். அதனை நச்சினார்க்கினியர் உரையோடு காண்க,

“தொலைவாகி யிரந்தோர்க்கொன்றியாமை யிழிவென மலையிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ நிலைஇயகற்பினா ணீநீப்பின் வாழாதாண் முலையாகம் பிரியாமை பொருளாயினல்லதை”

எ - து: முன்பு உண்டான பொருள்களெல்லாம் கொடுத்துத் தொலைந்து, பின்பு இல்லையாய், வந்து இரந்தவர்களுக்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி, மலையைக் கடந்துபோய்த் தேடுதலைக் கருதின பொருள் நன்கு மதிக்கும் பொருளாயினும், யான் வருந்துணையும் ஆற்றியிருவென்று ஆற்றுவித்த கூற்றிலே நிலைபெற்ற கற்பனையை முன்பு உடையவள் நீ நீப்பின் இளமைச் செவ்வி முதிர்வினாலே உயிர் வாழாதாளாயினாள்; இனி அவளுடைய, நிரம்பிய மயக்கத்தை விரும்புகின்ற முலையினையுடைய மார்பைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அதுவே

பொருளாவதல்லது, பிரிகின்றது பொருளாகுமோ? எ - று. தொலைவு, முன்பு உண்டாய்ப் பின்பு இல்லையாதலாம்.

“இல்லென விரந்தோர்க்கொன்றியாமை யிழிவெனக் கல்லிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ தொல்லியல்வழாஅமைத் துணையெனப் புணர்ந்தவள் புல்லாகம் பிரியாமை பொருளாயினல்லதை;”

எ - து: எக்காலமும், எமக்குப் பொருளில்லையென்று கூறி வந்து இரந்தவர்களுக்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி, மலையைக் கடந்துபோய்த் தேடுதலைக் கருதின பொருள் நன்கு மதிக்கும் பொருளாயினும், நமக்குப் பழைய உழுவலன்பு வழுவாமை வருமென்ற கூற்றை உட்கொண்டதனாலே நீ பிரியாயென்றே கூடினவளுடைய, தான் புல்லுதலையே விரும்பின இளமைச் செவ்வியையுடைய மார்பைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவதல்லது பிரிகின்றது. பொருளாகுமோ? எ - று.

“இடனின்றி யிரந்தோர்க்கொன் றியாமையிழிவெனக் கடனிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ வடமீன்போற்றொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினா மென்றோள் பிரியாமை பொருளாயினல்லதை” (கலித்.2:11-22)

தம்முடைய இல்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருளில்லையென்று கூறி வந்து இரந்தவர்க்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி, காட்டைக்

கடந்துபோய்த் தேடுதலைக் கருதின பொருள் நன்கு மதிக்கும். பொருளாயினும் அருந்துதிபோலே எல்லாருந்தொழுது வாழ்த்தும்படி விளங்கிய கற்பனையை முன்புடையவளுடைய, காமச் செவ்வியாற் பெருமையையுடையவாய, மெல்லியவாகிய தோள்களைப் பிரியாதிருத்தல் நின்மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவதல்லது பிரிகின்றது பொருளாகுமோ? எ - று. இத்தாழிசை உறுப்பில் இடம்பெறுகின்ற மூன்று செய்தியுமே ஒத்தத்தன்மையுடையன. முதலில் இந்தப் பாடல் முல்லைத்திணைக்குரியது. களவுப்பாடல் வகைமையைச்சேர்ந்தது. இன்னும் சங்க இலக்கியத்தொகையில் முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் தொண்ணூறு விழுக்காட்டிற்கு மேல் கற்பிற்குரியனவாக இருக்கின்றன.

முல்லை நில பூர்வீகத் தமிழ்க்குடிகள் களவு வழிவந்த கற்பை அறிவதில் மேற்குறித்தப்பாடல் முக்கியமானது. முல்லைநிலத் தலைவன் களவு வாழ்க்கையில் தலைவியைவிட்டு பிரிதல் என்பது கிடையாது அது செலவழுங்கல் எனும் ஒழுக்கத்தின் பார்ப்பட்டது. அதுவே கற்பில் ஆற்றியிருத்தலாக மாறுகிறது. அப்படியெனில் முல்லைநிலத்திற்கு இரண்டு உரிப்பொருள் என்றே தொல்காப்பியர் சொல்லியிருக்கவேண்டும். வள்ளுவர்கூட ஆற்றியிருக்கும் பெண்களை உயர்த்தி இல்லறவியலில் பேசுகிறார், அதே சமயம் செலவழுங்குவிக்கும் பெண்களைப் பற்றி 'பெண்வழிச்சேறல்' எனும் ஒரே அதிகாரமே வைக்கின்றார். 'என்னைவிட்டு நீ காட்டைக்கடந்து பிரிந்துசென்று ஈட்டிவரும் பொருட்செல்வத்தைவிட என்நலத்தை பேணுவதே சிறந்தசெல்வம் என்பதை உணர்வாயாக' எனும் செய்தியே தொடர்ந்து வலியுறுத்தப்படுகிறது. என்னைவிட்டு பிரிந்துசென்று பொருள் ஈட்டிவந்து

பிறர்க்கும் உதவி வாழ்தலைக்காட்டிலும் என்னுடனே நம் நிலத்தில் வாழ்ந்து குடும்பமாகிய பொருட்செல்வத்தைப் போற்றலே சிறப்பு. ஆக நீ செல்லுதலை தவிர்ப்பாயாக என்பது பொருள். ஆனால் ஆரியவரசன் பிரகதத்தன் தன் இல்லாளை ஆற்றியிருக்கும்படி வாழவிட்டு தான் பொருளீட்டப் பிரிகிறான். அங்கே நெய்தல் நிலப்பெண்களின் அழகில் மயங்குகிறான், புணர்கிறான். தம்மைப்போல் பொருளீட்ட விழைகின்ற தன்இன மக்களை வழிபடுத்துகிறான் ஆன்றோனாக. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்பவர் உண்மையில் முல்லைத்திணைக் களவை பாடியவர்தான். வழியது அருமைசொல்லி செலவழுங்குவித்தல் என்பது ஒரு குறிப்பிட்டகாலகட்டம்வரை பெண்களுக்கு சாத்தியமாயிற்று. அதே சமயம் பிரமதத்தன் பாடல் வழி பார்க்கும்பொழுது அறிவுடையோனாகிய என்னையே வினையாற்றவிடாமல் தடுத்தது நெய்தல் பெண்ணின் அழகு, அதனால் அவ்வழி யாரும் செல்லாதீர் என்கிறார். அப்படியான தன்மைகொண்ட ஆரியர்களை செலவழுங்குவித்தல் என்பது சாத்தியமில்லாத ஒன்று. இப்புள்ளியே நம்மின் முல்லைநிலம் ஆரிய மயமாக்கப்பட்டதற்கும் இராமன் நாடாளாமல் காட்டில் குடிபுகுந்ததுமான புராணக் கதையாடலுக்கும் உள்ள உறவைக்காட்டுகிறது.

இது இப்படியிருக்க, தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பொருள்வயின் பிரிவு பற்றிய செய்தியும் இவ்விடம் இணைத்துப் பார்க்கத்தக்கது.

“பொருள்வயின் பிரிதலும் அவர்வயின் உரித்தே தொல்” (அகத். 35)

“உயர்ந்தோர் பொருள்வயின் ஒழுக்கத்தான”
(மேலது. 36)

அகத்திணையியல் உள்ள இச்சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதுவோர் வேந்தன் தவிர்த்த அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் எனும் மூவரும் பொருள்வயின் பிரிதலுக்கு உரியவர் என்றும் அதில் அந்தணர் பொருள்வயின் பிரியின் ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்றும் விளக்கிச் செல்கின்றனர். இதே தொல்காப்பியர் மரபியலில்,

“வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி”
(தொல். மரபியல்)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தொல்காப்பிய மரபியல் இடைச்செருகல் என்று தப்பிக்கவும் வாய்ப்புள்ளது. நிலவழி இப்பொருள்வயின் பிரிதலை நோக்குகிற பொழுது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனும் நில பூர்வீகக்குடிகளும் பொருள்வயின் பிரிதல் என்பது இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. அதே சமயம் முல்லை நிலத்தில் நிகழ்ந்த ஆரியக்கலப்பு என்பதினூடாக உருவான வணிகக் குடியும், அந்தணர் குடியும் பொருள்வயின் பிரிவுக்கு உரியவர் என்க. குறிப்பாக வணிகத்தில் மட்டுமே ஆரியர்கள் அந்தணர்வழி அரசர்களையும், தனக்குள் அடக்கி அவனைக்காட்டிலும் பொருளுடையவராக வாழ்ந்தனர் என்க. உதாரணத்திற்குக் கோவலன் போன்றோர் என்க. இவ்வரலாற்றின் திருப்புமுனையை இளங்கோவடிகள், சீத்தலைச்சாத்தனார் நிர்ணயிக்கின்றனர். அப்புலம்பெயர்வால் உருவாகின்ற பெரும் மகசாத்துவாணிகள் பொருட்களை அரசிடம் கொண்டு சேர்க்கவும் அப்பெருவணிகர்களால் உருவாக்கப்பட்ட

கணிகையர் மரபுவழி அப்பொருள் சிதைக்கப்படுகிறது. அக்கணிகையர்கள் சமண, பௌத்தத் துறவிகளாக மடைமாற்றம் செய்யப்பட்டு, அவர்களின் சாதனையை உலகறியச் செய்கின்றனர். ஒட்டுமொத்தத்தில் இனக்கலப்பின் ஊடாக ஏற்படுகின்ற அதிக பொருட்சேர்ப்புக் கொள்கை, அதனால் ஏற்படும் சீரழிவு, பண்பாட்டு அழிவுகளை அழித்தொழிக்கும் கதையாடலை கையில் எடுக்கின்றனர் மேற்குறித்த இருவரும்.

இவற்றையெல்லாம் நோக்குகிற பொழுது ஆரியவரசன் பிரகதத்தன் பொருளீட்டுவதிலும், கணிகையர் மரபை உருவாக்குவதிலும் அறிவுடையோனாக இருந்து தன் இனத்து மற்றவர்களையும் அப்படி இருக்க அறிவுறுத்தினான் என்பது அறியவருகிறது. ஆயர்கள் ஆரியர்களா? ஆரியர்கள் ஆயர்களா? என்பதைவிட கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டுப் பாடியதன் உண்மைக் காரணம் இன்னும் பல்வேறுகோணங்களில் ஆராயத்தக்கது. குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் ஒருதன்மையுடைய நிலமாகவும் முல்லை, பாலை வேறு தன்மையுடைய நிலமாகவும், இருந்திருக்கின்றது. இவற்றின் ஊடாக ஆரியர் வருகையின் வரலாற்றைச் சிந்திக்கவும் இன்னும் நிறைய நோக்குகள் தேவைப்படுகின்றது.

(((((((((((((((())))))))))))))

கலிங்கத்துப் பரணியில் சோழர் வரலாறு

முனைவர் அரங்க. மணிமாறன்

முதுகலைத் தமிழாசிரியர், அரசு ஆண்கள் மேனிலைப்பள்ளி,
செங்கம், திருவண்ணாமலை.

வாழ்வின் உறுதிப்பொருட்கள் நான்கு. அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகியவை. இவை இலக்கியங்களுக்கும் பொருந்தும். அந்நான்கு உறுதிப்பொருட்களும் பெற்றவை பேரிலக்கியங்கள் என்றும் ஒன்றிரண்டு குறைந்து வருபவை சிற்றிலக்கியங்கள் என்றும், அழைக்கப்படுகின்றன. தொண்ணூற்றாறு வகையான சிற்றிலக்கியங்கள் தமிழ்மொழியில் அணிசெய்கின்றன. அவற்றுள் பரணி என்பதும் ஒன்று.

“ஆனை ஆயிரம் அமரிடை வென்ற

மானவனுக்கு வகுப்பது பரணி”

என்று “இலக்கண விளக்கம்” பரணிக்கு விளக்கம் அளிக்கிறது.

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் வான்மங்கலம், களவேள்வி துறைகளின் வளர்ச்சியே இச்சிற்றிலக்கியம் மலர ஏதுவாகிறது. போர்க்களத்தில் ஆயிரம் யானைகளை வென்ற வீரனைப்பாடுவது பரணி எனும் புறத்திணை சிற்றிலக்கியம் ஆகும். எண்ணிறந்த பரணி நூல்கள் தமிழில் அணிவகுத்தாலும் அவற்றுள் கலிங்கத்துப்பரணி முதன்மையானதாகவும், சிறப்புடையதாகவும் விளங்குகிறது. இதன் பெருமைக்கருதியே இதனை இயற்றிய செயங்கொண்டாரின் சமகாலத்தவரான ஓட்டக்கூத்தர் ‘தென்தமிழ்தெய்வப்பரணி’ என்று சிறப்பித்தார். ‘பரணிக்கோர் செயங்கொண்டார்’ எனவும் புலவர் சிறப்பிக்கப்படுகிறார்.

கலிங்கத்துப்பரணி

முதற்குலோத்துங்கனின் படைத் தளபதியான கருணாகரத் தொண்டைமான் கலிங்கம் (ஒரிசா) மீது படையெடுத்துச் சென்று அனந்தவர்மனை வென்றதை கலித்தாழிசையில் செயங்கொண்டார் பாடியுள்ளார். பரணி நூல்கள் பத்து உறுப்புகளைக் கொண்டிருக்கும். கலிங்கத்துப்பரணி பதினமூன்று உறுப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. அவதாரம், இந்திரசாலம், இராசபாரம்பரியம் என்பவை இதில் தனித்தவை. பேரறிஞர் அண்ணாவை மிகவும் கவர்ந்த இதில் இராசபாரம்பரியம் பகுதியில் முதற்குலோத்துங்கனின் பாரம்பரிய சிறப்பு கூறப்படுகிறது. அதனை ஆய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

நாரதர் சொன்ன நயமான வரலாறு

‘குலவிச்சைக் கல்லாமல் பாகம் படும்’ எனும் பழமொழிக்கு விளக்கமாக விளங்கியவன் கரிகாற்சோழன். தாயின் வயிற்றிலேயே அரசரிமைபெற்றவன். நரைமுடித்து உரைமுடிபு கண்டவன். அக்கரிகால் பெருவளத்தான் வடக்கே இமயம்வரை சென்று பகைவென்று, அதன் உச்சியில் தமது புலிக்கொடியைப் பறக்கச்செய்தவன். பொருநராற்றுப்படையும், பட்டினப்பாலையும் இவன் பெருமை கூறும் இலக்கியச்சான்றுகள். முக்கால ஞானியாகிய நாரதர் தோன்றி, மகாபாரதத்தின் திருமாலும் நீயும் ஒன்றேயாகும் என பூவைநிலையில் புகழ்ந்தார். ‘உமது சோழப்பரம்பரையின் வீர வரலாற்றை யான்கூறுவேன். அதனை இமய உச்சியில் உலகறிய நீ எழுதுவாயாக!’ என்று வாழ்த்தி உரைத்ததாக தொன்மமாக

கலிங்கத்துப்பரணி இராசபாரம்பரியத்தில் விளக்குகிறார் செயங்கொண்டார்.

சோழப்பரம்பரையின் முன்னோடிகள்

திருமாவின் உந்தித்தாமரையில் பூத்தவன் நான்முகன். அவனிடமிருந்து மரீசி உண்டானான். மரீசி மூலம் உருவானவன் காசிபன். அவனுக்கு சூயனும், அவனிடமிருந்து மணுவும், அவனுக்கு மகனாக இக்குவாகுப் பிறந்தான். இக்குவாகுவின் மகன் காகுத்தன். அவனுக்குப்பின் முசுகுந்தன். தேவருக்கு அமிர்த்ததை தந்த பிருதுலாட்சன் தோன்றினான். அப்பரம்பரையில் சிபிச்சக்கரவர்த்தி தோன்றினான்.

முதல் தோன்றல்

இவர்கள் அனைவருக்கும் முன் சுராதிராசன் என்பவனே சோழப் பரம்பரையின் முதல் தோன்றலாகும். அவனுக்குப்பின் இராசகேசரி, பரகேசரி எனும் இருவர் உலகம் முழுதும் புலிக்கொடி ஏற்றி ஆண்டனர். சோழன் கிள்ளிவளவன் காவிரியை சோழ நாடு கொணர்ந்த சுவேரன், எமனிடம் நீதிகேட்ட மிருத்யுசித், கடலில் கால்வாய் வெட்டிய சமுத்திரசித், நீர்வேட்கை கொண்ட ஐந்து இயக்கர்களுக்கு தனது இரத்தநாளங்களை அறுத்து குருதி தந்த பஞ்சபன், வானத்தின் அசைந்த மூன்று கோட்டை அமைத்து பலவகைத் தீமைகளைச் செய்த அசுரரை அழித்த 'தூங்கெழில் எறிந்த தொடிந்தோட் செம்பியன்', பாரதப் போரில் உணவளித்த பெருஞ்சோற்றுதியன் ஆகிய இவர்களே உம்பரம்பரையை விளங்க வைத்தவர்கள் என்றார் நாரதர்.

வரலாற்று அடிப்படையில்

கோசரின் பாழியை அழித்த 'செருபாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி' சங்க கால முதல் மன்னன். வெண்ணிப்பறந்தலைப் போரில் வென்ற கரிகாலன், கோச்செங்கணான்

போன்றோர் சங்க காலத்தவர். பிற்காலத்தில் முதலாம் பராந்தகன், முதலாம் ராஜேந்திரன் அவனுக்குப்பின் விசயாலயச்சோழன், தஞ்சை பெருவுடையார் கோயிலைக்கட்டிய இராஜராஜன், கங்கைகொண்ட சோழேச்சரம் உருவாக்கிய முதலாம் இராஜேந்திரன், சோழப்பேரரசின் கடைசி மன்னனாகிய மூன்றாம் ராஜேந்திரன் ஆகியோர் வரலாற்று அடிப்படையில் அறியப்படுகின்றனர்.

சிபிச்சக்கரவர்த்தி

வேடன் எய்த அம்பினால் பட்டு, தன்காலடியில் வீழ்ந்த புறாவைக்காத்து அதனையதன் தசைக்காக உரிமைகோரிய வேடனுக்கு, அதன் தசைக்கு ஈடாக தன் தொடைத்தசையை அரிந்து ஈந்த வீரக்கொடையாளன் சிபிச்சக்கரவர்த்தி. இதை முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரிய காப்பியமான சிலம்பில் இளங்கோவடிகள் கண்ணகி தன் குடும்பப் பாரம்பரியத்தை பாண்டிய மன்னனுக்கு கூறும்முகமாக,

“எள்ளறு சிறப்பின் இமையவர் வியப்ப புள்ளறு புன்கண் தீர்த்தோன்”

என்று விளக்குகிறார். இதை கலிங்கத்துப்பரணியில்

“உடல் கலக்கு அற அரிந்து தசையிட்டும் ஒருவன் ஒருதுலைப் புறவோடு ஒக்க நிறைபுக்க புகழும்” 191 என்று செயங்கொண்டார் விளக்குகிறார்.

தனிநீதி கண்ட மனுநீதிச்சோழன்

பிள்ளைப்பேறின்றி வருந்தி, இறையருளால் பெறற்கரிய மகனாகப் பிறந்தவன் வீதிவிடங்கள். விளையாட்டாய்த் தேரைச் செலுத்தி ஒரு பசுவின் கன்றை அறியாது கொன்றான். தன் கன்றை இழந்த பசு வருந்தி மனுநீதிச்சோழனின் ஆராய்ச்சி மணியை அடித்தது. வாயற்ற ஜீவனாக இருந்தாலும் அதன் மாற்ற இயலாத துயரை நீக்க தன் ஒரே

மகனையும் நீதியை நிலைநாட்டும் பொருட்டு தனது தேர்க்காலில் இட்டுக் கொன்றான். இதை சிலப்பதிகாரம்,

**“வாயின் கடைமணி நடுநாநடுங்க
ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சுட
தான்தன் அரும்பெறல் புதல்வனை ஆழியின்
மடித்தோன்”**

என்றுக் கூறுகிறது. இதனை செயங்கொண்டார்,

**“அரிய காதலனை ஆவினது கன்றுநிகர் என்று
எவ்வுருக்கமும் வியப்ப முறைசெய்த கதையும்”¹⁸⁸**
என்று பாடுவதன் வழி அறிய முடிகிறது.

கங்கைகொண்டான்

சோழன் தன்னுடைய யானைப் படைகள் கங்கை ஆற்று நீர் உண்டு களிக்கும்படி கங்கைக்கரை வரையிலும் படையெடுத்துச் சென்று பகைவரை வென்றவன் முதலாம் பராந்தகச்சோழன். இவனே ‘கங்கைகொண்ட சோழன்’ எனப்படுகிறான்.

**“களிறு கங்கைநீர் உண்ண மண்ணையில்
காய்சினத்தோடே கலவு செம்பியன்
குளிறு தெண்திரைக் குரை கடாரமும்
கொண்டு மண்டலம் குடையுள் வைத்ததும்”²⁰³**
என்று பாடுகிறார்.

ஒட்டக்கூத்தர் தனது மூவருலாவில்,

**“கங்காநதியும் கடாரமும் கைவர
சிங்காதனத்திருந்த செம்பியர்கோன்”**
என்று குறிப்பிடுகிறார்.

விசயாலய சோழன் பாண்டியர்களை வென்றவன். இலங்கையை வென்றவன். தனது உடலில் தொண்ணூற்றாறு விழுப்புண்களைப் பெற்றவன்.

**“சீறும்செருவில் திருமார்பில்
தொண்ணூறும் ஆறும் படுதழும்பின்
ஆகத்தோன்”**

என்று ஒட்டக்கூத்தர் குறிப்பிடுகிறார்.

திருமுறைகளைத் தொகுத்தளித்த இராஜராஜசோழன் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலைக் கட்டியவன்.

பாட்டுடைத்தலைவன் முதற்குலோத்துங்கன்

இராசேந்திர சோழன் பேரனும் இராசராசனின்மகனுமாகிய முதற்குலோத்துங்கன் இக்கலிங்கத்துப்பரணியின் பாட்டுடைத் தலைவன். கலிங்கம் வென்றதனால் ‘திரிபுவனச்சக்கரவர்த்தி’ என்றும், சுங்க வரியை நீக்கியதால் ‘சங்கம் தவிர்த்த சோழன்’ எனவும், சிதம்பரம் கோயிலுக்கு பொற்கூரை வேய்ந்ததால் ‘பொன்வேய்ந்த சோழன்’ எனவும் புகழப்பட்டவன். முதுபேய் இப்பெருமைகளை காளிதேவியிடம் கூறியது. காளி ‘பூவுலகை எல்லாம் காக்கும் பெருமை பெறுவான்’ என வாழ்த்தினாள். அவை,

**“உலகை எலாம் கவிக்கின்ற ஒரு கவிகைச்
சயதுங்கள் மரபின் கீர்த்தி
அலகை எலாம் காக்கின்ற அம்மை பூ
தலம் காப்பான் அவனே என்ன”⁽²¹²⁾**

பூமகளும் அவனைப் பெற்ற நாளினும் அவன் குலப்பெருமையும் புகழும் கேட்ட இந்நாளில் ஆனந்தப்படுகிறேன் என வாழ்த்தினாள்.

முடிவுரை

சோழர் பெருமை சொல்லில் அடங்காதது. கேட்டவை கேட்டு உரைத்தவை ஒருபாணைச்சோற்றுக்கு ஒரு பதச்சோறு. நம் முன்னோர் மரபும் பெருமையும் நம்மை ஊக்கப்படுத்தும் என்பது திண்ணம்.

((((((((((O))))))))))

இனக்குழு அடையாளமும் ஆக்கமும்

க.கருப்பசாமி,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியற்புலம்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.

முன்னுரை

இனங்களின் தோற்றமும், வளர்நிலையும் சமூகத்தில் தனக்கென ஒரு இயக்கமாக இருந்தன. வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பு தமிழ் நிலம் சார்ந்த இனக்குழுத் தன்மை பொதுவான முறையில் இருந்துள்ளது. மானமும் வீரமும் பொதுவான முறையில் போற்றப்பட்டது. இனத்தின் மானத்தையும், மரபுகளையும் காக்கின்ற தன்மை கொண்ட இனக்குழுத் தன்மைகளைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இனக்குழுக்கள் திணைகளின் அடிப்படையில் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பாகுபாடு மானிடவியல் விளக்கத்திற்குப் பொருந்தி வருகின்றது. சங்க காலத்திலும், சங்க முற்காலத்திலும் இனக்குழு வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் பல நிகழ்கால செய்திகளும், எச்சங்களும் காணமுடிகிறது. இக்காலச் சமயச் சூழல், மன்னர்கள் மற்றும் மக்களின் எண்ணங்கள், செயல்கள், அரசியல் நிலைகள், பண்பு நலன்கள், சமயம், நம்பிக்கை, தொழில்முறைகள் ஆகியவை அக, புறப்பாடல்கள் மூலம் புலப்படுகின்றன. அவ்வகையில் திணை அடிப்படையில் இனக்குழு வாழ்க்கையின் அடையாளம், ஆக்கநிலையைக் காணும் விதமாக இக்கட்டுரை முன்னெடுத்துச் செல்கிறது.

இனம்

‘இனம்’ என்பது உடல் தோற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரிவைக் கொண்டது. உடல் உறுப்புக்களின் அளவையும் நிறத்தையும் வைத்து இனத்தைப் பிரிக்கின்றனர். “மனித இனம் பல வேறுபாடுகள் உள்ள

மக்களைக் கொண்டது. இந்த வேறுபாடுகள் உடல் அமைப்பையோ அல்லது உடல் அளவையோ அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். இவை இணக்கத்திற்கு உட்படாதவையாகவும், ஒரு பொது வழி வந்தவையாகவும் இருக்கும். இதையே இனம் என்கிறோம்”¹ என்கிறார் ம.ச.கோபாலகிருஷ்ணன்.

பரிணாம வளர்ச்சியின் காரணமாக இன்றுள்ள இனங்கள் யாவும் ‘நியாண்டர்தால்’ மூதாதையரிடம் இருந்து தோன்றின. இக்கால மனிதனின் அனைத்து இனங்களும் நியாண்டர்தால் மூதாதையரிடமிருந்து ஒரே சிறப்பினமாகத் தோன்றியதாகும். பல்வேறு காரணிகளின் தாக்கத்தினால் இச்சிறப்பினத்திற்குள் பல வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டு இன்று பல இனங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் அனைத்துத் தன்மைகளையும் காண்பதே இனவியலாகும்”² என்பர்.

இனக்குழுவியல்

இனக்குழு என்னும் பொருளுடைய “எத்தினோகிராபி” என்னும் ஆங்கிலச் சொல் “எத்தினோஸ்” என்ற கிரேக்கச் சொற்களிலிருந்து உருவானது. “எத்தினோஸ்” என்பதற்கு இனம், இனக்குழு, மக்கள் என்றும், “கிராபின்” என்பதற்கு எழுதுதல், வரைதல் என்று பொருள்படும். எனவே இது தனிப்பட்ட மக்களைப் பற்றி எழுதுவது இனக்குழுவியல் அல்லது இனவரைவியல் எனப்படும்.

ஒரு தனிப்பட்ட மக்கள் கூட்டத்தினைப் பற்றி எழுதுதல் ‘இனக்குழுவியல் அல்லது இனவரைவியல்’ எனப்படும். இது ஒரு

இனக்குழுவினைப் பற்றி முழுமையான படைப்பு என்று கூறலாம். “ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களின் நில அமைப்பு, சொத்துரிமை, வாரிசுரிமை, உறவுமுறைச் சொற்கள், குடும்பம், திருமணம், சட்டம், அரசியல், இறையியல் சடங்குகள், மந்திரச் செயல்பாடுகள், ஆவி, மறுஉலகு, தொழில்கள், ஆடை, அணிகலன்கள் போன்றவற்றை விளக்குவதே இனவரைவியல்”³ என்பர். ஒரு மக்களினத்தின் பண்பாட்டுக் கூறுகளைத்தையும் தொகுத்து ஆய்வு செய்வதாக இனக்குழுவியல் அமைகிறது.

இனக்குழு ஆக்கம்

இரத்த உறவுடைய ஒரு மனிதக் கூட்டம் “இனக்குழு” என்ற அமைப்பிற்குள் கொண்டு வரப்படும். இந்த இனக்குழுவின் சடங்குகள், பழக்கவழக்கங்கள் மற்றொரு மனிதக் கூட்டத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற போது வாழ்வியல் முறை சார்ந்து அந்த இனக்குழுவுடன் இணைகின்ற காரணத்தினால் அவர்களும் அந்த இனக்குழுவைச் சார்ந்தவர்களாகின்றனர். ஆகவே ஒரு இனக்குழுவை வரையறை செய்வதில் இரத்த உறவு மட்டுமில்லாமல் பண்பாடும் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

மனித சமூகத்தின் தோற்றம்

மனித இனத் தோற்றத்தின் போது ஓர் அமைப்பு அல்லது குழு என்பது இல்லை. அதன்பிறகு மெல்ல மெல்லத் தாய்வழி இனக்குழுத் தோற்றம் பெற்றது. கூட்டு வாழ்வை மேற்கொண்ட தனிமனிதர்களின் தொகுதியே சமூகம். இச்சமூகத்திற்கு அடிப்படையான மனிதனின் தோற்றம் என்பது வரையறுக்க முடியாத ஒன்றாகும். மனிதன் தோன்றியது முதல் பல்வேறு நிலைகளில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளான். ஆதி மனிதர்கள் காட்டுமிராண்டித் தனமாக விலங்குகளோடு விலங்குகளாக வாழ்வு நடத்தியதால், பழங்கலையும், கொட்டைகளையும் தின்று, பின்பு மீன் மற்றும் நீர்வாழ் உயிரினங்களை உணவாகக் கொண்டு வாழ்ந்தான். நெருப்பின் உபயோகத்திற்குப் பின் கருவிகளைக் கொண்டு வேட்டையாடினான்

என்று கண்டறியப்பட்ட பின்பு, “நாகரிக எல்லையில் நெருப்பின் உபயோகம் கண்டறியப்பட்டின் மட்பாண்டம் செய்யும் கலையை அறிந்தனர். விலங்குகளையும் தங்களுடைய தேவைகளுக்காக உணவாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். பின் நீர்ப்பாசன முறையில் பயிர் உற்பத்தி செய்வதோடு காய்ந்த செங்கற்களைக் கொண்டு வீடுகளைக் கட்டினர். நாகரீக நிலையில் இயற்கைப் பொருட்களைப் பயன்படுத்திய மனிதன் விவசாயம் போன்ற பல துறைகளில் தொழில்நுட்ப உத்திகளைப் பயன்படுத்தி உயர்ந்த நிலையை அடைந்தான்”⁴ எனவே மனிதன் உலகில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய காலமாக சங்க காலத்தைக் கொள்ளலாம்.

இனக்குழு வாழ்வின் தோற்றம்

புராதான மனிதர்கள் காட்டுமிராண்டி நிலையில் வரன்முறையற்ற பாலுறவு கொண்டு வாழ்ந்தனர். இதனையடுத்து இனக்குழுச் சமூகத்தின் குழுமணமுறை நிலவியது. இச்சமூகத்தில் ஆண்களும், பெண்களும் சமமான அளவில் இருந்தாலும் குழந்தைப் பேறு, பிள்ளை வளர்ப்பு என்னும் நிலைகளில் பெண்களின் முதன்மை கருதி தாய் முதலிடம் பெறுவதால், தொல்சமூகத்தில் தாய்வழித் தலைமை மிகுந்தது. “பண்டைக் காலத்தைச் சேர்ந்த மக்களினங்களின் மத்தியில் மரபுவழித் தந்தை வழியாகக் கொள்ளாமல் தாய்வழியாகக் கொண்டு, அத்தாய்வழி மரபு முறைதான் செல்லத்தக்கது என்று கருதப்பட்டது”⁵ என்பதிலிருந்து தாயை மையமாக வைத்து இனக்குழுத் தோற்றம் பெற்றதை அறிய முடிகிறது.

இனக்குழு சமூக அமைப்பு தமிழ் இலக்கியத்தில் திணைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பகுக்கப்பட்டது. ஆதி சமூகத்தினர் வாழ்வு குறிஞ்சி நிலமாகிய மலைகளிலேயே தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதை,

“எரிபுனக் குறவன்”⁶

என்னும் பாடலடியின் வழி, குறவர்கள் குறிஞ்சி நிலத்தின் மக்களாக விளங்கியதை அறிய முடிகிறது. குறிஞ்சியின் முதற்பொருளாக மலையும் மலைசார்ந்த இடமே விளங்குகின்றது. அருவி ஒலித்தல், குரங்குகள் தாவுதல், மயில்கள் விளையாடுதல் ஆகியவை ஆதி சமூக அமைப்பு தோற்றம் பெற்ற குறிஞ்சி நிலத்தையே குறிக்கின்றன.

இனக்குழு மரபு

ஆதி சமூக அமைப்பாக உலகெங்கிலும் இனக்குழுக்கள் தோற்றம் பெற்றன. தனிமனித நிலையில் தன் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியாத மனித இனம் தங்களைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டி மேற்கொண்டதே கூட்டு வாழ்வு. இனக்குழுச் சமூக அமைப்பு கூட்டு வாழ்க்கை அவர்களுக்கு பாதுகாப்பும் அளித்ததோடு, ஓய்வு நேரத்தையும் கொடுத்தது. ஆதிப் பொதுவுடைமைச் சமூக அமைப்பான இனக்குழு வாழ்க்கை முறையில் அனைவரும் சமமாகவே கருதப்பட்டனர். பாகுபாடின்றி பகுத்துண்டு வாழ்ந்தனர் என்பதை,

**“தந்துநிரை பாதீடு உண்டாட்டு கொடை”7
(தொல்.பொருள்.புறத் - 1004)**

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் உள்ள ‘பாதீடு’ எனும் சொல்லாட்சி இனக்குழு பொதுவுடைமைச் சமூகத்தின் எச்சத்தை வெளிக்காட்டுகிறது.

இனக்குழு மக்கள் கூட்டு வாழ்க்கை நடத்தி, கிடைத்ததைப் பகுத்துண்டனர். வேட்டை வாழ்க்கை, புராதான வாழ்க்கை, விவசாயம் ஆகிய பொருளாதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இக்கூட்டு வாழ்க்கை அமைந்தது.

**“கானவன் எய்த முளவுமான் கொழுங் குறை,தேம்
கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி, கிழங்கொடு
காந்தள்அம் சிறுகுடிப் பகுக்கும்
ஓங்கு மலைநாடன், நின் நசையினானே”8
(நற்.85:8-11)**

எனும் பாடலானது கானவன் எய்த முள்ளம் பன்றியின் தசையைக் கொடிச்சி சிறு குடியினருக்கு மகிழ்ச்சியுடன் பகுத்துக் கொடுத்தான் என்பதைக் காணமுடிகிறது. புலி ஒரு யானையைத் தாக்கிக் கொன்றது. அப்புலி உண்டு எஞ்சிய ஊனில் ஒரு பகுதியை மறவர்கள் கோவிலின் முன்பு அமர்ந்து உண்டு விட்டு போட்டுவிட்டனர். பின்பு அவ்வழியில் வந்த உமணர் அடுப்பு மூட்டி உலைவைத்து, அவ்வுனைச் சமைத்துண்டனர் என்பதை அகநானூறு பாடல் பதிவு செய்கிறது.

இனக்குழுத் தலைமை

நானில அமைப்பும், அந்தந்த நிலத் தலைவர்களின் செயல்பாடும், சமுதாய மாற்றத்தை நிகழ்த்தியதோடு, அரசு எனும் அமைப்பு உருவாக்கத்திற்குக் காரணமாக இருந்தன. அரசு உருவாக்கம் மருதநிலம் எனப்படும் சமவெளிப் பகுதியைக் களமாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்றாலும், பேரரசுக் காலத்தில் நானிலமும் அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன.

இனக்குழுத் தலைவன் அக்குழு மக்களைப் போலவே சாதாரண நிலையில் வாழ்ந்தான். அவனுக்கென்று தனிச் சலுகைகள் இல்லை. மக்களோடு மக்களாக இணைந்து உழைப்பில் பங்கு கொண்டு உணவு தேடியும், உணவைப் பங்கு வைத்தும் உண்டு வாழ்ந்தான்.

**“கள்ளின் வாழ்த்தி, கள்ளின் வாழ்த்தி
காட்டொடு மிடைந்த சீயா முன்றில்
நாட்செருக்கு அனந்தர்த் துஞ்சுவோருள,
அவன்எம் இறைவன்: யான் அவன் பாணர்”9
(புறம்.316:1-4)**

மேற்கண்ட புறநானூற்று பாடலில் காலையில் கள்ளைக் குடித்துவிட்டுத் தூசி நிறைந்த, துப்புரவு செய்யப்படாத முற்றத்தில் உறங்குகின்றவன் எமது தலைவன்: யாம் அவனது பாணர் என இப்பாடல் விவரிக்கிறது.

இனக்குழுத் தலைவனின் தோற்றமும், செயலும், ஆற்றலும் சில பாடல்களில் விவரிக்கப்படுகின்றன. நிரைகவர்தல் அவன் தலைமைப் பண்பாகக் கருதப்பட்டது. பிறரும் நிரைகவரத் துணை போயினர் என்பதை,

“ஊர்பெரிது இகந்தன்றும் இலனே: அரண் எனக் காடுகைக் கொண்டன்றும், இலனே: காலை, புல்லார் இனநிரை செல்புறம் நோக்கி”¹⁰ (புறம்.257:6-8)

எனும் பாடலானது ஒரு தலைவன் குச்சுப்புல் நிரைத்தாற் போன்ற நிறமுள்ள தாடியை உடையவன். அவன் ஊரைவிட்டுப் பெரிதும் நீங்காதவன். தனக்கு அரணாகக் காட்டைக் கைக் கொண்டதும் இலன். ஆயினும் விரைவில் பகைவர் நிரையைக் கவர்ந்து வரும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தான் என்பதைக் கூறுகிறது.

இனக்குழுவும் வேட்டைத் தொழிலும்

உணவுக்காக வேட்டையாடுதல், தொல்பழங்குடியினரின் அன்றாடப் பழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் வேட்டைத் தொழில் அரசால் தடை செய்யப்பட்டுவிட்டது. ஒரு விலங்கானது வேட்டையாடப்பட்டால், அந்த விலங்கு அம்மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானது. வேட்டையாடியவர் மட்டும் அனுபவிப்பதில்லை. அது பழங்குடிமக்கள் கடைப்பிடித்து வரும் வாழ்க்கைமுறை. யாருக்கு வேட்டை கிடைத்தாலும் அங்கு வாழும் மக்கள் அனைவரும் பகுத்துண்ணும் பண்பினர். ஒருவர் பட்டினி கிடக்க, மற்றொருவர் வயிறு நிரப்பி மகிழும் சிறுமைக்குணம் பழங்குடியினரிடம் காணமுடியாது. இத்தகைய பண்பு மலையென இம்மக்களிடம் உயர்ந்து காணப்பட்டது.

வனத்தை ஒட்டி வாழும் பழங்குடியினர் அல்லாத சமூக மக்களின் தாக்கமாக இத்தகைய பண்பு இன்றளவும் நிலவி வருகிறது. வனத்தை ஒட்டி வாழும் பகுதியில் மானோ, பன்றியோ அல்லது மற்ற விலங்குகளோ வந்து, வேட்டை கிடைத்து விட்டால் வேட்டையாடியவரே எடுத்துக் கொள்ளும் பழக்கமில்லை.

வேட்டையாடியவருக்கு ஒரு பங்கோ அல்லது அதன் ஒரு உறுப்போ கூடுதலாகக் கொடுப்பர். மற்ற மாமிசத்தை எத்தனை குடும்பங்கள் உள்ளனவோ அவ்வளவு பேரும் பகிர்ந்து கொள்வர். மாமிசத்தை வெயிலில் உலர்த்தி உப்புக்கண்டம் (வத்தல்) போடும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இதனை,

“களம் வளர்ஈந்தின் காழ் கண்டன்ன சுவல் விளை நெல்லின் செவ்வமிழ்ச் சொன்றி ஞமலிதந்த மனவுச் சூல் உடும்பின் வரைகால் யாத்து வயின் தொறும் பெறுகுவீர்”¹¹ (பெரும்.130-133)

மேற்கண்ட பாடலில் களர்நிலத்தில் வளர்ந்த ஈந்தினது விதை போன்ற மேட்டு நிலத்தில் விளைந்த நெல்லினது சிவந்த அவிழாகிய சோற்றை, நாய் கடித்துக் கொண்டு வந்த அக்குணி போன்ற முட்டைகளையுடைய உடும்பினது பொரியலோடு மறைத்தனை, மனை தோறும் பெறுகுவீர் என்று எயினப் பெண்கள் தம் குடிசைக்கு வந்த விருந்தினராகிய பாணர் முதலியவர்களுக்கு உடும்பின் தசையைச் சமைத்து, விருப்புடன் வழங்கி உபசரித்த செய்தியைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுவைபடக் கூறுகின்றன.

தினைப் புலத்தில் திணைக் கதிர்கள் நன்கு விளைந்து முற்றிய காலங்களில் பன்றிகள் இரவுப் பொழுதில் வந்து அத்திணைக் கதிர்களை மேய்ந்து அழிக்கும். அதனைத் தடுப்பதற்காக வேட்டுவர் தினைப் புலங்களில் பன்றிகள் வரும் பாதையில் பெரிய கற்பொறிகளை அடுக்கி வைத்திருப்பார்கள். தினைப்புனத்தை மேய வரும் பன்றிகள் அக்கற்பொறிகளில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும். அப்போது தினைப்புனம் காத்திருந்த எயினர் விரைந்து வந்து அப்பன்றியைக் குத்திக் கொல்வர். இக்கற்பொறிகள் “அடார்” என்று வழங்கப்பட்டன என்பதை,

“விளை புனம் நிழத்தின், மேழல் அஞ்சி புழை தொறும் மாட்டிய இருங்கல் அடாஅர் அரும் பொறி உடைய ஆறே”¹² (மலை.193-195) இப்பாடலின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

இனக்குழுவும் வேட்டைத் தொழிலும்

இனக்குழு மக்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், தாங்கள் வாழும் இடத்தின் பரப்பை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளவும், பிற இனக்குழுவுடன் போர் மேற்கொண்டனர். உடல் வலிமை மற்றும் உள்ளம் வலிமை என எல்லா வகையிலும் சிறந்து விளங்குகின்றவர்களைக் குழுவின் தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

வேட்டையின் போது கூட வெற்றி பெறுவதையே விரும்பினர். நம்பிக்கை அடிப்படையிலான மந்திரச் சடங்குகளைச் செய்து போரினை மேற்கொண்ட ஆதிசூகர்கள் போரில் பெற்ற வெற்றியின் விளைவாக ஆடிப்பாடிகளிடமும் புரிந்தனர். பின்னர் கள்ளையும் அருந்தி மகிழ்ந்தனர். முரசரைந்து வெற்றியைக் கொண்டாடிய மன்னர்கள் போரில் பெற்ற பொருட்களைப் பாணர், கூத்தர், பொருநர், விறலியர் முதலிய இரவலர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்தனர். இது இனக்குழுச் சமூகத்தின் 'மறுபங்கீடு செய்தல்' என்னும் நிலையினை மிகவும் ஒத்துள்ளது.

இரவலர்களுக்குப் பரிசிலை அளித்ததோடு பகை மன்னர்களை வெற்றி கொண்டு சிறப்பினைக் கொண்டாடிய இனக்குழுத் தலைவர்களைப் போல வீரநிலைக்கால மன்னர்களும் வெற்றியைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர்.

“கூதிர் வேனில் என்று இரு பாசறைக் காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய மரபினும் ஏரோர் களவழி அன்றிக் களவழித் தேரோர் தோற்றிய வென்றியும் தேரோர் வென்ற கோமான் முன்தேர்க் குரவையும்”¹³
(தொல்.பொருள். புறத் - 1022)

எனும் பாடலானது இனக்குழுத் தலைவனின் வெற்றியைக் கொண்டாடும் விழாக்காலங்களாகத் தொல்காப்பியரின் இலக்கண விதியைக் கூறியுள்ளார்.

முடிவுரை

இனம் என்பது உடல் தோற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு பிரிப்பு முறையாகும். இனக்குழு என்பது ஒத்த தோற்றம் மட்டுமின்றி இனக்கலப்பின் மூலம் இணைந்தவர்களையும், பண்பாட்டோடு இணைந்தவர்களையும் கொண்ட அமைப்பாகும். நிலத்தின் அடிப்படையில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று நிலங்களின் அடிப்படையில் இனக்குழு மக்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இனக்குழுத் தலைவனின் வீரம், கொடை, பண்பு நலன்கள் ஆகியவற்றை அறிவதோடு, வேட்டையாடுதல் முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டு, வேட்டைச் சமூக அமைப்பில் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இனக்குழு மக்கள் தங்களுக்கென்று நிலப்பகுதி கொண்டு வாழ்க்கை முறை புதியதாக அமைத்துக் கொண்டனர். இனக்குழுச் சமூகத்தில் இனக்குழுவைக் காக்க இனக்குழுத் தலைவன் உருவாக்கப்பட்டான். இருந்தாலும் இனக்குழுத் தலைவனைவிட இனக்குழு அமைப்பிற்கே முதன்மை வழங்கப்பட்டதைக் காணும் போது இனக்குழுவின் அடையாளமும் ஆக்கமும் வெளிப்படுவதைக் கண்டறிய முடிகிறது.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. கோபாலகிருஷ்ணன். ம.சு, மானிடவியல், பக்.19
2. பக்தவத்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.91
3. பாக்கியராஜ்.இரா, பண்பாட்டு மானிடவியல் நோக்கில் வெறியாட்டுப்பாடல்கள், பக்.17
4. தட்சிணாமூர்த்தி, பதிற்றுப்பத்தில் சமூக வரலாற்றுச் செய்திகள், பக்.7
5. தர்மராஜன்.நா, (மொ.ஆ) எங்கெல்ஸ், குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப.9
6. தட்சிணாமூர்த்தி, பதிற்றுப்பத்தில் சமூக வரலாற்றுச் செய்திகள், பக்.9

7. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியம், பக்.313
8. பாலசுப்பிரமணியன். கு. வெ, நற்றிணை
(மூலமும் உரையும்) பக்.153
9. பாலசுப்பிரமணியன். கு.வெ, புறநானூறு
(மூலமும் உரையும்) பக்.691
10. பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ, புறநானூறு
(மூலமும் உரையும்) பக்.588-589
11. மோகன்.இரா, பத்துப்பாட்டு 1 (மூலமும்
உரையும்) பக்.209
12. நாகராசன்.வி, பத்துப்பாட்டு 2 (மூலமும்
உரையும்) பக்.371

தமிழ்ச் சங்கம்

கல்லும் மண்ணும் காடும் மலையும்
தோன்றா காலத்தே ஊற்றெடுத்தோடிய தமிழ் நதியை
ஏற்றிப் போற்றி ஏற்றமுறச் செய்திட
முதல் இடை கடை என
முச்சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்திட்ட மதுரை மாநகர்..

பச்சிளங் குழந்தையின் பால் மணமாய்
அறிஞர் நாவெங்கும் அள்ளிச் சுரந்தது அழகு தமிழ்...
பாராண்ட காய்சின வழி தொட்டு முடத்திருமாறன் வரை
பொன்முடி பொற்கிழி அள்ளி இறைத்திட
அகத்தியர் அறிவுடை கவி பெருமக்கள் யாத்தனர்
பரிபாடல் வெண்டாரி குறுந்தொகை நற்றிணை முதலாய்
கதை நூறு காவியம் ஆயிரமாயிரம்...

காலம் கரைய கடல் கோள் சுனாமி சூறாவளியென
வறுமைப் புயலும் வாட்டி வதைத்திட
காட்டர்ந்தே காணாதோடிய
கன்னித் தமிழை தேடியாய்ந்தே துயர் மேவிட
தமிழ்ச் சங்கம் விதைத்தான் மதுரைப் பாவலன்
பாண்டித்துரைத் தேவர் செந்தமிழ் கலாவிநோதர்...

கால நீட்சியில் குன்றிய தமிழ் காத்திட
தனித்து நின்றும் காப்போம் தமிழ் என
துணிந்து நின்றே தூய தமிழ் வளர்த்திடும்
மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் வாழ்க...

- ஜெஸீமா ஹமீட், இலங்கை

ஆற்றுப்படை நூல்களில் யாழ்

முனைவர் த. தட்சணாமூர்த்தி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை(சுயநிதி) மன்னர் திருமலை நாயக்கர் கல்லூரி, மதுரை.

மனிதன் என்ற ஓர் இனம் உருவாவதற்கு முன்னரே இசை தோன்றி இருக்கவேண்டும் என்பது இசை ஆய்வாளர்களின் கருத்தாய் உள்ளது. இதனையே “வண்டு, பறவை, விலங்குகளிடமுள்ள இசையை பிறகு மனிதன் அறிந்து கொண்டான். எனவே மானிடன் மண்உலகில் தோன்றுவதற்கு முன்பே வண்டு, பறவை, விலங்குகளிடம் பண் தோன்றி இருந்தது” என ஆய்வாளர் நா. மம்மது குறிப்பிடுகிறார். உலகின் மூத்த மொழிகளில் ஒன்றான தமிழ் மொழி இயல், இசை, நாடகம் என மூவகைப் பாகுபாடுகளை உடையதாய் இன்றும் மிளிக்கிறது. இசை என்பது ஓசையின் தன்மை, அவ்வோசை எழுப்பப்படும் பொருள், அதன் வடிவம், சூழல் என பல்வேறு தன்மைகளைக் கொண்டு கேட்பவர்களுக்கு ஒருவிதமான மனத் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தவல்லது. அவை தோற்கருவி, நரம்புக்கருவி, காற்றுக் கருவி போன்ற வடிவங்களில் பயன்பாட்டில் இருந்துவருகிறது. தமிழ் மொழியின் பழங்கால இலக்கியங்கள், இசைக் கருவிகள் பற்றிய நுண்ணிய செய்திகளை குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றுள் ஆற்றுப்படையில் இடம்பெறும் யாழ்அமைப்பு, யாழிசையின் சிறப்பு, உவமை பற்றி எடுத்துரைக்கும் விதத்தில் இக்கட்டுரை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பத்துப்பாட்டு

சங்க இலக்கியம் பாட்டும் தொகையுமாக தொகுக்கப்பட்டது. இவ்விரண்டிலும் இசை பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. ‘பாட்டு’ என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது பத்துப்பாட்டாகும். சங்ககாலக் கலைஞர்கள் பாணர், பாடினி, கூத்தர், விறலியர், பொருநர் என்று இலக்கியங்களில் சுட்டப்படுகின்றனர். பாணர்களில் யாழ்ப்பாணர், இசைப் பாணர், மண்டைப்பாணர் என்ற பாகுபாடு உண்டு.

அவர்களுள் யாழ்ப்பாணர்களில் அவர்கள் வைத்திருக்கும் யாழின் அமைப்பு கொண்டு சிறுபாணர்/ பெரும்பாணர் என அழைக்கும் வழக்கம் பழங்காலத்தில் இருந்தது. இக்கலைஞர்கள் மன்னர் மற்றும் வள்ளல்களை ‘பழுமரம் தேடும் பறவை போல’ நாடிச் சென்று தங்களின் வாழ்க்கையை வறுமை இன்றி அமைத்துக் கொண்டனர். அவ்வகையில் பாணர்கள் வைத்திருந்த யாழ் பற்றி ஆற்றுப்படை வெளிப்படுத்தும் கருத்துகளைக் காணலாம்.

யாழ் செய்த முறை

குமிழ் மரத்தின் உள்துளை உள்ள தண்டில் “மரல்” எனப்படும் கள்ளியின் நாரை, நரம்பாகக் கொண்டு அன்றைய யாழினைச் செய்துள்ளனர். இச்செய்தியை (பெ.பாண் 181-82) யாழ்க்குரிய தெய்வம் இரண்டு (பொருநர் - 20), (பெ.பாண் - 463) இடங்களில் ஆற்றுப்படைகளில் சுட்டப்படுகிறது. அத்தெய்வம் யாதென்று அறிய முடியவில்லை.

யாழின் அமைப்பு

யாழ் நான்குவகை உடையது. அவை பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ். இவைபோல இன்னும் பலவும் வருவன உள என்று சிலப்பதிகார அரங்கேற்றுக்காதை கூறுகிறது. இவ்யாழ் நரம்புகளின் எண்ணிக்கை கொண்டு பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அவை முறையே 21, 19, 14, 7 ஆகும். யாழ் இசைக்கருவிகளுள் முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதுவதற்கான காரணம், வெவ்வேறு பொருள்களைக் கொண்டு இசை ஓசைக் கேற்றவாறு வடிவமைக்கப்பட்ட மனிதனின் நுண்ணிய அறிவுக்கூறே.

தொல்காப்பியர் பறை மற்றும் யாழைக் குறிப்பிடுகிறார். வரலாற்று ஆவணங்களான சிற்பம், ஓவியம் மற்றும் அக்காலக் கருவிகளுள் சில காலங்களுக்குப் பின் இயல்பாயும் காலங்களின் பேரழிவுகளாலும் மறைந்தன. அவற்றின் உருவம் மற்றும் அவற்றின் முழுமையான தன்மையையும் இன்று முழுவதுமாய் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் நீண்டகாலப் பயன்பாட்டில் இருந்து தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட, சங்ககாலப் பாடல்கள் மூலம் யாழின் வடிவத்தினையும், அதன் சிறப்பையும் கொண்டு இன்று நம்மால் அக்கருவியினை வடிவமைத்துக் கொள்ள முடியும்.

பொருநராற்றுப்படை (4-22) யாழின்

வடிவத்தைப் பற்றித் தெளிவாக விளக்குகிறது. மானின் கால் குளம்பு போன்று இரண்டு புறம் தாழ்வாகவும், நடுவில் உயர்ந்த பத்தளிணையும் கொண்டது. விளக்குச் சுடரின் நிறத்தில் நன்கு படர்ந்து போர்க்கப்பட்டதுமாகிய தோலினை உடையது. சிவந்தநிறமுடைய இளமகளின் இளஞ்சூலமைந்த வயிற்றின் நடுவே மெலிதாக ஒழுங்குபட்டுள்ள மயிரினது தோற்றம் போல், இரண்டு தலைப்பையும் இணைத்துத் தைத்த மரத்தை மூடுதற்கமைந்த உறையினையும் கொண்டது. நண்டின் கண்ணை ஒத்த பத்தரினையும், அதனை இணைத்தற்குத் திறந்த துளை மறைய முடுக்கின ஆணிகளையும் கொண்டது. எட்டாம் நாள் தோன்றும் திங்களின் வடிவை ஒத்துத் தோன்றுகின்ற வாயினை ஒத்தது. பாம்பு தலை எடுத்தாற் போன்ற கரிய தண்டினை உடையது. கரிய நிறமுடைய மகளின் முன்கையின் கண் அணியப்பட்ட வளையலை ஒத்து நன்கு இருக்கிய பிணிப்பினையுடைய வார்க்கட்டினை உடையது. குத்திய தினையரிசியை ஒத்த குற்றமற்ற நரம்பினையுடைய இசையின்பம் முற்றிய நரம்பினது விரித்துக்கட்டப்பட்ட தொடர்ச்சியினையும் உடைய யாழி (பாலை யாழ்) வடிவம் உவமை படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சிறுபாணாற்றுப்படை (221-28) யாழின்

அமைப்பினை விளக்குகிறது. பசுமையான கண்களை உடைய குரங்கு, பாம்பின் தலையைப் பிடித்தபோது அந்தப் பாம்பு குரங்கின் கையினை

இறுக்கவும், நெகிழவும் விடுவதுபோல, அழகு பொருந்திய யாழின் தண்டில் தேவைப்படும் பொழுது நெகிழ்வுபடுத்தவும், இறுக்கமாக்கிக் கொள்வதற்கான வார்க்கட்டிணையும் கொண்டது. வயிரக்கற்களை வரிசையாக வைத்தது போன்று இரண்டு தலைப்புகளையும் ஒன்று சேர்த்து இறுக்கப்பட்ட அழகான ஆணிகளையும் உடையது. பொருத்தமாக அமைக்கப்பட்ட குடம் போன்ற பின்பகுதியினையும் உடையது. குமிழம் பழத்தின் நிறமாகச் சாயம் ஏற்றப்பட்டுக் கைத்தொழிலால் வேலைப்பாடு செய்யப்பட்ட போர்வையினையும் கொண்டது. தேன் துளிர்க்கும் இனிமையைத் தன்னிடம் கொண்டு அமிர்தம் தன்னிடம் துளிர்ப்பதுபோல் நல்ல இசைதரும் முறுக்கு இலாத நரம்பினால் நடப்பட்ட இசை தரும் யாழாக உள்ளதை காட்சிப்படுத்துகிறது.

பெரும்பாணாற்றுப்படை (4-16)யில் வரும்

யாழ் வருணனையாவது, பசுமையான இலைகளை உதிர்த்து நிற்கும், பருமனான அடிமரத்தில் உள்ள பாதிரியின் வண்டுகள் மொய்க்கும் பெரிய இதழ்களை உடைய மலரைக் கிழித்தால் தோன்றும் சிவந்த உள்ளிடம் போன்ற, நிறமுடைய தோலினை உடையது. பெரிய அடிமரத்தை உடைய பாக்கு மரத்தின் அழகிய பாலையில் தோன்றிய பசுமையான பூ விரியாமல் கருக்கொண்டு இருந்ததைப் போன்று, இரண்டு பகுதியும் சேர்ந்திருக்கின்ற செறிவான துளையினை உடையது. உருக்கிச் சேர்த்தது போன்று தோல்களில் வேறுபாடு தோன்றாமல் சேர்க்கப்பட்ட தோலினைக் கொண்டது. சுனையில் நீர்வற்றிப் போய் வறண்டு காணப்படுவது போன்ற வாயினை ஒத்தது. பிறைபோல தோன்றுகின்ற கவை அமைப்புடையது. நீண்ட மூங்கில் போன்ற திரட்சியான தோள்களை உடைய பெண்களின் முன்கையில் வரிசையாக அமைந்திருக்கும் வளையல்களைப் போல விளங்கும் வார்க்கட்டினைக் கொண்டது. நீல வயிரக்கல் வரிசையாகப் பதிக்கப்பட்டது போல் விளங்கும் தண்டினையும், பொன்னால் செய்யப்பட கம்பியினைப் போன்று சிறிதும் முறுக்கு இல்லாத யாழ் வடிவம் கூறப்பட்டுள்ளது.

மலைபடுகடாம் (21-37) ஒரு யாழின்

அமைப்பைக் கூறுகிறது. நெகிழ்விக்கவும்,

இறுக்கிக் கொள்ளவும் ஏற்றார் போல் இருக்கும் வளையல் போன்ற நெகிழ்வினை உடையது. ஒன்பது என்னும் எண்ணிக்கை உடைய வார்க்கட்டினையும், வெண்மை நிறமாய் சிறிய கடுகின் அளவுகூடச் சுருக்கம் இல்லாமல், நரம்பினை நன்றாக இழுத்துக்கட்டப்பட்டது. வரகுக் கதிரில் வரிசையாக இருக்கும் தானியங்களைப் போலத் துளைகள் உடையது. யாழின் ஒலி எழுப்புவதற்குக் காரணமான அகன்ற பகுதியில் பசைதடவி தோலினால் போர்த்தப்பட்டது. சிறு சிறு ஆணிகளைத் துளைகளில் வரிசையாக உடையது. யானைத் தந்தத்தால் செய்யப்பட்ட சிறிய கட்டையினைக் கொண்டு நரம்புகளைத் தாங்குகிற வகையில் பொருத்தப்பட்டது. புதிய பொன் நிறமான தோலினைப் போர்த்தியும், வண்டுகள் மொய்க்கும் மணம் வீசும் கூந்தல் உடைய பெண்ணின் வயிற்றில் தொடங்கி மார்பில் முடிகின்ற மயிர் வரிசைபோன்று யாழின் நடுவில் தோலை இழுத்துத் தையல் இட்டும், யாழிற்கு உள்ள அளவில் உயர்ந்து விளங்கும் வயிற்றுப் பகுதியுடன், அரத்தினால் அராவப்பட்டுக் கங்கனியின் நிறம் கொண்ட பெரிய ஓசையினை உடைய பேரியாழ் என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பெரும்பாலும் யாழ் பற்றிய செய்திகளில் யாழினை இடப்பக்கம் வைத்தே வாசித்துள்ளனர். இடப்பக்கம் வைத்து யாழை இயக்குதலே மரபாகும் என்பதனால் யாழ் இசைக்கும் கலைஞர்களைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது, யாழினை இடப்பக்கம் வைத்தே இசைத்தனர் என்று அனைத்துப் பதிவுகளும் கூறுகிறது.

இசையும் உளவியலும்

இசை உளவியலோடு தொடர்புடையது. இதனை “உடற் கூற்றியலின் அடிப்படையில் இசையை விளக்கவந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள், பாலியற் தொடர்புகளுக்கான ஒலிவடிவக் குறியீடுகளில் இருந்து இசை தோன்றியதென விளக்குவர். டார்வினுடைய இந்தக் கோட்பாட்டிலே மனித உழைப்பின் முனைப்புப் புலப்படுத்தவில்லை. உழைப்பின் உள்ளார்ந்த மலர்ச்சிக்கும் இசைக்குமிடையே நேரடியான தொடர்பு உண்டு என்பதும் புலப்படுத்தப்படவில்லை. ஆனாலும் இசையில் பாலியலை முதன்மைப்படுத்துதல், இந்தியாவின் கலைப் பாரம்பரியத்திலும் காணப்படுகிறது” என்று கலாநிதி சபா. ஜெயராசா குறிப்பிடுகிறார்.

தலைவன், தலைவி, பரத்தையரிடையே நிகழ்ந்த கூடலிலும், ஊடலிலும் இசை இன்றியமையாத இடம் பெற்றிருந்தது. அதனை மதுரைக் காஞ்சி,

“..... நாணுக் கெள
ஏழ்புணர் சிறப்பின் இன்றொடைச் சீரியாழ்
தாழ்பயற் கணைகுரல் கடுப்பப் பண்ணுப்பெயர்த்து
வீழ்துணைதழிஇ.....” (மா.க.558-61)

என்னும் பாடல் வரியின் மூலம் மாலை நேரத்தில் தங்கள் காதலரைக் கவர அழகாகத் தங்களை ஒப்பனை செய்து கொண்ட பெண்கள், மாலைக்காலம் நீங்கியதும் அவர்களைக் கண்டு நாணம் கொண்டு கூடிக்களிக்கும் இன்பத்தை வேண்டாதவர்களைப் போல, ஏழிசைகளையும் நன்கு உணர்ந்தவர்களாய் யாழை எடுத்து மீட்டிப்பாடினர். அவர்களுக்குள் இருந்த காம மயக்கத்தால் தன் நிலை இழந்து தங்கள் காதலரைக் கூடி இன்புற்ற பின்னும், நாணம் நீங்காதவர்களாய் இருந்தனர். இவ்வாறாக இசை என்பது காம எண்ணங்களை தோற்றுவிப்பதாகவும் உள்ளது.

முடிவுரை

இசை பழங்கால மக்களின் வாழ்வின் இன்றியமையாத ஒன்றாகவே இருந்தது. அதனை மையமிட்டே தொல்காப்பியர் ஐந்து வகையான நிலங்களின்கருப்பொருள்களில் இசையை யையும் வைத்துக் கூறியுள்ளார். அதில் யாழ் முக்கிய இடம் வகித்தது. அனைவரையும் கவர்ந்து இழுக்கும் விதமாக அதன் வண்ணமும் வடிவமும் இருந்தது. பாடல் புனையும் புலவர்களின் எண்ணத்தில் அக்கருவியும் அதனிலிருந்து பிறந்த இசையும் கவர்ந்து இழுத்ததன் பயனாகவே பழங்காலப் புலவர்கள் அதன் வடிவம் பற்றிய செய்தியினை இலக்கியத்தில் தெளிவாகப் படிப்பவரின் கண்முன் தெரிவது போல காட்சிப்படுத்தியுள்ளனர். மனிதனின் முயற்சியினால் பல்வேறு பொருள்கள் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட முதல் இசைக்கருவி யாழே. அவ்வகையில் அதன் இசைத் தன்மை மற்றும் பண் போன்றவைகளை அவ்வகையான கருவிகளைக் கொண்டு இசைத்து நம்முடைய பண்டையகால இசை முறையை மீட்டெடுப்பது நம்முடைய கடமையாகும்.

(((0)))

நான்மணிக்கடிகையில் இசை

முனைவர்.வா.வெ.கோவிந்தம்மாள்

இணைப் பேராசிரியர், சாரதா கங்காதரன் கல்லூரி, புதுச்சேரி.

சங்கம் மருவிய காலத்தில் தோன்றிய நீதி நூல்களில் இலக்கியச் சுவையும், கற்பனையும் குறைவாகத் தோன்றினும், அவை மக்கள் வாழ்வை வளப்படுத்தும் சீரிய தொண்டினைச் செய்கின்றன. இத்தகைய நீதி நூல்களில் ஒன்று நான்மணிக்கடிகை. நீதி இலக்கியங்கள் தமிழ்ச் சமுதாயத்தை நன்னெறிப்படுத்தி மகிழ்ச்சி சமுதாயமாக மாற்றும் நோக்கில் இயற்றப்பட்டன. அறத்தைக் காட்டி, மக்களை அறப்பாதை நோக்கி நடக்கக் கூறின. இத்தன்மை வாய்ந்த நீதி இலக்கியமான நான்மணிக்கடிகையில் பறை, யாழ், பண் இவை பற்றி கூறப்பட்டுள்ள கருத்துகளை ஆய்வதையே இக்கட்டுரை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

நான்மணிக்கடிகை

இந்நூல் நான்கு மணிகள் பதிக்கப் பெற்ற தோள்வளை போல் நான்கு நீதி மணிகளால் நிலைநாட்டப்பட்ட பாடல்களைக் கொண்ட நூல். 106 பாடல்களைக் கொண்டது. முதல் இரண்டு பாடல்கள் கடவுள் வாழ்த்து பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. நான்கு, நான்கு கருத்துகளைக் கொண்டு நூல் முழுவதும் பாடப்பட்டுள்ளது. வெண்பா என்னும் பாவகையால் ஆனது. இதன் ஆசிரியர் விளம்பிநாகனார். கி.பி.நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வீட்டுப் பேற்றினை அடைய ஒவ்வொருவரும் முயலவேண்டும் என்பது இந்நூலாசிரியரின் கருத்து.

இசையின் தோற்றம்

மொழி தோன்றுவதற்கு முன்பே இசை தோன்றியது. ஆயக்கலைகள் அறுபத்தி நான்கில் இசைக்கலை அனைத்துயிர்களையும் கட்டுப்படுத்தும் திறமையுடையது. தமிழர்கள் இசையை வாழ்வின் ஓர் அங்கமாகக் கொண்டவர்கள். முத்தமிழில், இசைத்தமிழை

நடுவில் வைத்து மகிழ்ந்தனர். இசையால் மலர்கள் மலர்ந்ததாகவும், யானைகள் மயங்கியதாகவும், பாலை நிலத்தில் கள்வர்கள் தம் தொழிலை மறந்ததாகவும், பேய்களும், நரிகளும் நடுங்கி ஓடியதாகவும், பல சுவையான செய்திகளைச் சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன. நாட்டுப்புறங்களில் தாலாட்டு முதல் ஒப்பாரி வரை வாழ்க்கை முழங்குவதும் இசை பங்குகொள்கிறது.

இசை – பொருள்

இசை என்னும் சொல் இசைப்பது, தன்வயப்படுத்துவது என்று பொருள்படும். 'சுதி, பண், பாட்டு, தாளம், பக்கயியம், பாடுவோர் உள்ளம், கேட்போர் உள்ளம் ஆகிய அனைத்தும் இசைந்தால்தான் அதற்கு இசையென்று பெயர், இல்லையென்றால் இறைச்சல்' என்பர். 'இசை இன்பக் கலைகளின் முடி' என காண்ட் என்னும் அறிஞர் கூறியுள்ளார். இசைக்குப் "புகழ்" என்ற பெயரும் உண்டு. 'ஈதல் இசைபட வாழ்தல்' என்ற தொடரால் இதனை அறியலாம்.

இசையின் ஆற்றல்

இசையின் தன்மை இன்புறுத்துவது மட்டுமல்லாமல் தன்னிலை இழக்கச் செய்து கல்லார், கற்றோர் என அனைவரையும் களிப்படையச் செய்வதுமாகும். இசை கல் மனதையும் கரையச் செய்து, இரக்க உணர்வையும், பக்தியுணர்வையும் பெருகச் செய்யும் தன்மையுடையது. களைப்பைப் போக்கிக் களிப்படையச் செய்து, பல்வேறு உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலுடையது என்பதைப் பல இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

நான்மணிக்கடிகையில் பறை

பறை ஒரு தமிழிசைக் கருவியாகும். தோலால் செய்யப்பட்ட மேளமாகும். 'பறை' என்ற சொல் பேச்சைக் குறிப்பதாகும். பேசு எனப் பொருள்படும் 'அறை' என்ற சொல்லினின்று 'பறை' தோன்றியது (நன்னூல்458). பேசுவதை இசைக்கவல்ல தாளக்கருவி 'பறை' எனப்பட்டது. பறை ஓர் இசைக்கருவி மட்டுமல்ல. தொல்குடித் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சொத்து. தோலிசைக் கருவிகளின் தாய். தமிழினத்தின் தொன்மையான அடையாளம். உழைக்கும் மக்களின் இசைக்களஞ்சியம். தமிழர் வாழ்வியலின் முகம் என பலவாறாக உவமிக்கப்படுகிறது. தற்போது நாட்டுப்புற இசையில் இந்தக் கருவி பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

“பறை நன்று பண்ணமையா யாழின்” (நான்மணி – 15)

என்ற அடியில் பண்ணிசை அமையாத யாழின் இசையைவிட, மரத்தால் செய்யப்பட்டு தோலால்; கட்டப்பட்ட பறை என்னும் பேரோசைக் கருவி நன்று என்பது கூறப்படும் கருத்து. இங்கு பறை என்பது ஒரு வகை இசைக்கருவியாக இருந்தாலும் யாழைவிட இனிமையானதாகக் கருதப்படவில்லை என்பதும், அதே நேரம் யாழின் இசை பாடலோடு இயைந்து இருக்கவேண்டும் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

“பறைபட வாழா அசுணமா.....” (நான்மணி – 4)

இப்பாடலில் அசுணமா என்கிற பறவை இனிமையான இசையைத்தான் கேட்கும். அப்போது அதன் மனம் உருகி, இளகி, நீராய் ஆகிவிடும். அப்போது பறை என்ற பேரோசைக் கருவியின் இசை காதில் விழுந்தவுடன் இறந்துவிடும் எனக் கூறப்படுகிறது.

நான்மணிக்கடிகையில் யாழ்

யாழ் என்பது பண்டைய இசைக்கருவிகளில் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். யாழ் என்பதற்கு நரம்புகளால் யாக்கப்பட்டது

அல்லது கட்டப்பட்டது என்பது பொருள். பொதுவாக இசையைத் தோற்றுவிக்கும் கருவிகளைத் தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி என்று வகைப்படுத்துவர். இவற்றில் நரம்புக்கருவியாகிய யாழே தமிழர் வாசித்த முதல் இசைக்கருவியாகும். யாழ் பாடிக்கொண்டே இசைக்கும் கருவியாக இருந்துள்ளது. தமிழர்கள் யாழிலிருந்து பிறக்கும் இசைக்கே முதன்மையளித்தனர்.

“..... பண் அதிர்ப்பின் பாடல் அதிர்ந்து விடும்” (நான்மணி – 21)

இப்பாடலில் யாழின் நரம்புக் கட்டுகள் அதிர்ந்துவிட்டால் அதில் பிறக்கும் பாட்டுகளும் அதிர்ந்துபோகும் என்று பொருள் கூறப்படுகிறது. யாழ் என்பது மென்மையாகக் கையாளப்படும் ஓர் இசைக்கருவி. அதை வன்மையாகக் கையாளும்போது கருவியும் பாழாகும், அதிலிருந்து பிறக்கும் இசையும் பாழாகும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து இசையும், பாடலும் ஒன்றையொன்று சார்ந்துள்ளன என்பது பெறப்படுகிறது.

“..... பண்ணிய யாழொக்கும் நட்டார் கழருஞ்சொல்” (நான்மணி – 101)

இப்பாடலடியில் கூறப்படும் கருத்து நட்புடையவர்கள் இடித்துரைக்கும் வன்சொல் நரம்புகளால் இசை கூட்டப்பட்ட யாழிசையைப் போன்ற இனிமையுடையதாகும் என்பதாகும். இங்கு நண்பர்கள் இடித்துரைப்பது வன்சொல்லாக இருந்தாலும், வாழ்விற்கு நலம் தந்து யாழின் இனிமையான இசையைப் போன்று இன்பத்தை அளிக்கவல்லது என உவமை கூறப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

“பறை நன்று பண்ணமையா யாழின்” (நான்மணி – 15)

என்ற அடியில் பண்ணிசை அமையாத யாழின் இசையைவிட, மரத்தால் செய்யப்பட்டு தோலால்;

கட்டப்பட்ட பறை என்னும் பேரோசைக் கருவி நன்று என்பது கூறப்படும் கருத்து. இங்கு பறை என்பது ஒரு வகை இசைக்கருவியாக இருந்தாலும் யாழைவிட இனிமையானதாகக் கருதப்படவில்லை என்பதும், அதே நேரம் யாழின் இசை பாடலோடு இயைந்து இருக்கவேண்டும் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

நான்மணிக்கடிகையில் பண்

இசை எழுத்து போன்றது. பண் சொல் போன்றது. பண் என்பது இசையின் அடிப்படை வடிவங்களில் ஒன்று. இசையொலிகளை வகைப்படுத்தி அவ்வொலிகளால் பல்வேறு இசைப்போக்குகளுடன் உள்ளத்தில் ஓர் உணர்வு ஓங்க அமைக்கப்படுவது பண் என்பர். 2500 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக பண் இசை தமிழகத்தில் இருந்து வந்துள்ளது. தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் முத்தமிழ் என்பதில் உள்ள இசைத்தமிழ்தான் பண்ணிசை. சங்க இலக்கியங்களில் பண்களைப் பற்றி பல குறிப்புகள் உள்ளன. இக்குறிப்புகள் அக்காலத்தில் இருந்த இசையின் நுட்பம், வளர்ச்சி பற்றி தெளிவாகக் கூறுகின்றன.

“பறை நன்று பண்ணமையா யாழின்” (நான்மணி - 15)

என்ற அடியில் பண்ணிசை அமையாத யாழின் இசையைவிட, மரத்தால் செய்யப்பட்டு தோலால் கட்டப்பட்ட பறை என்னும் பேரோசைக் கருவி நன்று என்பது கூறப்படும் கருத்து. இங்கு பறை என்பது ஒரு வகை இசைக்கருவியாக இருந்தாலும் யாழைவிட இனிமையானதாகக் கருதப்படவில்லை என்பதும், அதே நேரம் யாழின் இசை பாடலோடு இயைந்து இருக்கவேண்டும் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

“..... பண் அதிர்ப்பின் பாடல் அதிர்ந்து விடும்” (நான்மணி - 21)

இப்பாடலில் யாழின் நரம்புக் கட்டுகள் அதிர்ந்துவிட்டால், அதில் பிறக்கும் பாட்டுகளும் அதிர்ந்துபோகும் என்று பொருள் கூறப்படுகிறது.

யாழ் என்பது மென்மையாகக் கையாளப்படும் ஓர் இசைக்கருவி அதை வன்மையாகக் கையாளும்போது கருவியும் பாழாகும், அதிலிருந்து பிறக்கும் இசையும் பாழாகும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து இசையும், பாடலும் ஒன்றையொன்று சார்ந்துள்ளன என்பது பெறப்படுகிறது.

“..... பண் இனிது பாடல் உணர்வார் அகத்து.” (நான்மணி - 39)

இவ்வடிகள் இசையோடு இணைந்த பாடலை உணர்வொன்றி கேட்கும்போது இனிமையாக இருக்கும் எனக் கூறுகின்றன. அதாவது இசையோடு இணைந்து பாடலையும், அதன் பொருளையும் அகத்தில் உணர வல்லவர்களுக்கு இசையும், பாடலும் கேட்கும்போது இனிமையாக இருக்கும் என்பதை அறிய முடிகிறது.

“பாடல் சாம் பண்ணறியா தார்முன்னர்” (நான்மணி - 47)

இப்பாடலடியின் மூலம் பண்ணிசை அறியாதவர்களிடம் அறிய இசை பொருத்தங்களுடன் பாடும் பாடல்கள் பயனற்றவை. இசையை அறியாதவர்முன் எத்தகைய அரிதான பாடலைப் பாடினாலும் அதனால் பயனொன்றுமில்லை என்பது பெறப்படுகிறது.

“..... பாட்டுள்ளும் பாடெய்தும் பாட லுள்” (நான்மணி - 65)

இவ்வடிகள் பாட்டுகள் உள்ளேயும் சிறந்த பாட்டுகள் இருக்கின்றன எனக் கூறுகின்றன. இசைக்குள்ளே சிறந்த இசை இருப்பது போல, உலகில் பல பாடல்கள் இருந்தாலும் பெருமையுள்ள, சிறப்புமிக்க பாடல்களும் உள்ளன என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

நான்மணிக்கடிகையில் பண் என்பது, இசையைக் குறிக்கும் சொல்லாக

பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 15, 21, 39, 47, 101 ஆகிய ஐந்து பாடல்களில் பண் எனவும், 65 ஆம் பாடலில் பாட்டு எனவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

முடிவாக

சங்க கால அகத்திணையில் கூறப்படும் பதினான்கு வகை கருப்பொருள்களுள் பறை, யாழ், பண் போன்றவை சங்கம் மருவிய கால நீதி இலக்கியங்களில் பாடுபொருளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. பறை, யாழ், பண் இவற்றின் தாக்கம் சங்ககாலம் தொடங்கி, நீதி இலக்கியங்களிலும் தொடர்ந்துள்ளன. இசை பறவைகளையும் வயப்படுத்தியுள்ளது. நான்மணிக்கடிகை இசைக்கருவிகளைச் சான்றுகாட்டி மக்களை நன்னெறிப் படுத்தியுள்ளது. இசை ஓரறிவு உயிர்கள் முதல் ஆற்றிவு உயிர்கள் வரை அனைத்துயிர்களையும் ஆட்டி வைக்கும் ஆற்றலுடையது என்பது உணர்த்தப்படுகிறது.

துணை நூல்கள்

1. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை.
2. செம்மொழித் தமிழின் 16 செல்வங்கள், முத்தமிழ் காவலர் கி.ஆ.பெ.
3. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பாக்கிய மேரி, நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
4. தொல்காப்பியம், தமிழண்ணல், 2005, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

((((((((((0))))))))))

தமிழ்ச்சங்கம்

தமிழ் வாழ்கவெனச் சொன்னால் தமிழ் வாழுமா? தமிழ்ச் சங்கம் முயலாமல் தழைத் தோங்குமா..? இமைவாசல் திறந்தால் தான் 'வெளிச்சம்' உண்டு! இருட்டோடு கைகோர்த்தால் என்ன உண்டு? தமிழுக்கு எதிர்ப்புகள் பலவே உண்டு? தடையுடைத்துப் போட்டால் தான் வாழ்க்கையுண்டு! சுமையல்ல தமிழ் சுகமே என்று முன்னோர் சுகமாகச் சொன்னதெல்லாம் பொய்யா? சொல்வீர்!

ஆட்சியிலே ஆலயத்தில் தமிழைச் சேர்ப்போம்! சின்னஅரும்புகளின் வாயெல்லாம் தமிழ் சொல்லக்கேட்போம்! காட்சிக்குரிய மொழியாய் தமிழ் ஆகிடாமல் காலமெல்லாம் புன்னகைக்க திட்டம் செய்வோம்! மாட்சிமிகு தமிழ்ச் சங்கம் செய்ய வேண்டும்! மறவாமல் நாளும் கைகோர்க்க வேண்டும்! மீட்சி பெற வழியுண்டா? யோசிப்போமே! - தமிழ்மீள்வது தான் எப்போது? பேசலாமே! கடைகளிலே வாங்குகிற தேங்காய் கூட - கோவில் கருவறைக்குள் போகிறதே;

தமிழுக்கேனோ இடர்வந்து தழுகிறது , எண்ணிப்பார்க்க - நாம் எல்லோரும் சேர்ந்தே தான் முயலவேண்டும்! தடையுடைப்போம், தமிழுக்கு வழியமைப்போம்! தாய்ப்பாலில் கலப்பு உண்டா..? முடிவெடுப்போம்! எடை கொள்ளா மாணிக்கத் தமிழின் மேன்மை எல்லோரும் அறிய வைப்போம், வெற்றி காண்போம்!

- கவிஞர் இதயத்துல்லா

நற்றிணையில் வரலாற்றுச் செய்திகள்

சு.ரமேஷ்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், அரசினர் கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி) கும்பகோணம்.

முன்னுரை

சங்க காலத்தில் இறைவனுக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்து போற்றப்பட்டவர்கள் அரசர்கள். நிலையான புகழைப் பெற்றவனாக மன்னன் விளங்கினான். அரசில் உயர்ந்த நிலையை எட்டியவனை வேந்தன் என்றும், குறுநில மன்னர்கள்மீது ஆதிக்கம் உடையவனை கொற்றவன் என்றும் அழைத்தனர்.

சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் மட்டுமே வேந்தர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். வேந்தர்களின் பாதுகாப்பில் ஆட்சியை நடத்துபவர்களை குறுநில மன்னர்கள் என்றும் அழைத்தனர். சங்க காலத்தில் இவர்களின் ஆதிக்கம் அதிகமாகவே இருந்ததாக நம் இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

கடையேழு வள்ளல்கள், குறுநில மன்னர்கள் மற்றும் சேர, சோழ வேந்தர்களின் குடிப்பெருமை, ஆட்சித்திறன், கொடை, புலமை போன்ற பல்வேறு வகையான சிறப்புக்களை வரலாற்றுச் செய்திகளாக நற்றிணை மூலம் புலவர்கள் சமூகத்துக்கு தந்துள்ளனர். அவற்றினைப் பற்றிய செய்திகளைக் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பழையன் என்னும் படைத்தலைவனின் பெருமை

பழையன் என்பவன் சோழர்களுக்குப் படைத்தலைவனாக விளங்கிய குறுநில மன்னன். வீரம் படைத்தவன். சோழ மன்னர்கள் கொங்கரை அடக்குவதற்காக 'போ ஓர்' என்ற ஊரின் தலைவனான இந்த பழையனிடம் வேற்படையை பெற்று வைத்திருந்தனர் என்பதன் மூலம் பழையனின் வீர வரலாறு நமக்கு தெரியவருகிறது. இதனை,

“கொற்றச் சோழர் கொங்குர்ப் பணீ இயர்,
வெண் கோட்டு யானைப் போஓர் கிழவோன்
பழையன் வேல் வாய்த்தன்ன” - (நற்10:6-8)

“மாரி அம்பின் மழைத்தோல் பழையன்,
காவிரி வைப்பிற் போஓர்” (அகம்186:15-16)

என்பதன் மூலமும் பழையனின் வரலாற்றினை அறிய முடிகிறது.

அழிசி என்ற குறுநில மன்னன்

மழை போன்ற வள்ளல் தன்மையும், கள்ளுணவையும் தேமல் படர்ந்த வேற்படையையும் உடைய சேந்தன் தந்தையாகிய அழிசி தேன்மணம் கமழும் பூ விரிந்த மாலையையுடைய அழகிய தேரினை உடையவன். அவ்வழிசியின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட நெல் வயல்களில் நெற்கதிர்களுக்கிடையே வண்டுகள் மொய்க்க, மலரும் நெய்தல் பூக்களுடையது. தேன் வடியும் வயல் சூழ்ந்த 'ஆர்க்காடு' என்னும் ஊரில் உள்ள கழனி பகைவரால் அணுகுவது அரியது. என்பதன் மூலம் அழிசியின் பெருமையும் நாட்டு வளமும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“ஆர் அரண் கடந்த மாரி வண் மகிழ்த்
திதலை எஃகின் சேந்தன் தந்தை
தேம் கமழ விரி தார் இயல் தேர் அழிசி,
வண்டு மூசு நெய்தல் நெல்லிடை மலரும்
அரியல்; அம் கழனி ஆர்க்காடு அன்ன”
(நற்:190-2-6)

என்னும் பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

வல்வில்ஓரி காட்டின் கொடைத்தன்மை

வல்வில் ஓரியின் காடுகளில் 'குமிழ்மரம்' என்ற மரம் காணப்படும். அந்த மரத்தில் இருந்து வளைந்த மூக்கையுடைய முற்றிய கனிகள் கீழே உதிர்ந்து, அங்கு துள்ளிக் குதித்து விளையாடுகின்ற, அழகிய இளம் மான்களுக்கு வெறுப்பில்லாத உணவாக விளங்கும் கொடைத்தன்மை உடையது என்று பரணர் கூறுவதன் மூலம் வல்வில் ஓரியின் காடுகளும், அவனைப் போல கொடைத்தன்மையோடு விளங்கிற்று என்ற நிலை நமக்கு தெரிய வருகிறது.

**“அத்தக் குமிழின் கொடு மூக்கு விளை கனி
எறி மட மாற்கு வல்சி ஆகும்
வல் வில் ஓரிகானம் நாறி” (நற் 6:7-10)**
என்னும் பாடலின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

உறையூரை ஆண்ட தித்தன் பெருமைகள்

உறையூரை ஆட்சி செய்த வீரை வேண்மான் வெளியன் எனப்பெயர் கொண்ட தித்தன் என்றவனின் முரசும், வெள்ளிய சங்குகளும், ஓசையிட்டு மாலைப்பொழுதை விளக்குகளுடன் சென்று எதிர் கொள்ளும் என்பதை,

**“வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தன்முரசு முதல்
கொளீஇய மாலை விளக்கின்வெண் கோடு
இயம்ப, நுண் பனி அரும்ப” (நற் 58:5-7)**

என்ற நற்றிணை பாடலால் அறிய முடிகிறது. மேலும் “மாவண் தித்தன் வெண்ணெல் வேலி உறந்தையன்ன” (புறம் 352.9-10) என்றும், ‘பெறலரும் தித்தன் செல்லா நல்லிசை உறந்தை’ (புறம்.395.18-19) என்றும் புறநானூறு கூறுவதால் இவன் உறையூரை ஆண்ட சோழ மன்னன் என்பது பெறப்படும். மேலும் இவன் பெயர் ‘வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தன்’ என்று விளக்கமுற

அறியப்பெறுதல்
இப்பாடலில்தான்.

நற்றிணையின்

சேரன் கணைக்கால் இரும்பொறை மூவன் என்பவனை போரில் வென்றான். மூவனின் வலிமையான பற்களை பிடுங்கி வந்து, தன் வாயிற் கதவில் வைத்து இழைத்தான். அப்படிப்பட்ட வாயிலையும், கடற்கரைச் சோலையையும் உடைய தொண்டி நகரின் தலைவனும், வெல்லும் வேற்படையை உடையவனும், பகைவரால் வெல்ல முடியாத சேனையையும் உடையவன். கணைக்கால் இரும்பொறை அவனுடைய பாசறையில் ஒற்றை தந்தம் உடைய யானை ஒன்று மதம் கொண்டு வீரர்களை துயிலவிடாது அங்கும் இங்கும் அலைந்தது. அதனால் வீரர்கள் துயிலாது நெஞ்சு நடுங்கித் துடித்தனர். பின்பு மதம் அடக்கி யானையால் துன்பம் இல்லாது வீரர்கள் யாவரும் அலை ஓய்ந்த கடல் போல கண் உறங்கினர் என்ற வரலாற்றுச் செய்தியை பொய்கையார் கீழ் வரும் பாடல் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்.

**“தெறல் அருந் தானைப் பொறையன், பாசறை
நெஞ்சம் நடுக்குறாஉம் துஞ்சா மறவர்
திரை தபு கடலின் இனிது கண் படுப்ப,
கடாஅம் கழீஇய கதன் அடங்கு யானைத்”
(நற் 18:5-8)**

கிள்ளி வளவனின் அம்பர் நகரப் பெருமை

போரிலே கொல்லப்பட்டு வீழும் பிணங்களின்மீது பருந்து விழுமாறு, பகைவரின் தேர்ப்படையோடு போர் செய்பவனும், பலவாகிய சருச்சரை அமைந்த பெரிய துதிக்கைகளை உடையதாக, ஏந்திய தந்தங்களை கொண்ட யானைகளை உடையவன் கிள்ளி வளவன்.

அவனுடைய ‘அம்பர்’ நகரம் புதியதாய்; அலங்கரிக்கப்பட்ட உயர்ந்த கொடிகளுடன் விளங்கும். அந்நகரைச் சூழ்ந்த அரசலாற்று தெளிந்த கருமணல் போன்றது தலைவியின்

கூந்தல், என்பதன் மூலம் கிள்ளி வளவனின் அம்பர் நகரப் பெருமையை நாம் காணலாம். இதனை,

“அருஞ் சூரம் எளியமன், நினக்கே; பருந்து பட பாண்டிலொடு பொருத பல் பிணர்த் தடக் கை ஏந்து கோட்டு யானை இசை வெங் கிள்ளி வம்பு அணி உயர் கொடி அம்பர் சூழ்ந்த அரிசில் அம் தண் அறல் அன்ன, இவள் விரி ஒலி கூந்தல் விட்டு அமைகலனே”
(நற் 141:7-12)

என்ற நற்றிணை பாடல் மூலம் சல்லியங்குமரனார் விளக்கியுள்ளார். மேலும் அம்பர் நகரச் சிறப்பினை, அம்பர் சோணாட்டுர் “காவிரி அணையும் தாழ்நீர்ப் படப்பை நெல்வினை கழனி அம்பர்” என (புற 385:8-9) குறிப்பிடுகின்றது.

ஆஅய் அண்டிரனின் பெரும் மகிழ்ச்சி

கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவனான ஆஅய் அண்டிரனின் நெய்தல் நிலத்து புன்னை மரத்தில், வெண்மை நிறமுடைய நாரைகள் தங்கிற்று. அந்நாரைகள் எழுப்பிய ஒலியானது பெரும் மகிழ்ச்சியோடு தன் அவையில் பரிசினைப் பெற்ற இரவலரின் அழகிய தேரினது ஒலிபோல கேட்கும் என்பதனை,

“விருந்தின் வெண் குருகு ஆர்ப்பின், வண் மகிழ் நாளவைப் பாரிசில் பெற்ற பண் அமை நெடுந் தேர்ப் பாணியின், ஒலிக்கும்”
(நற் 167:2-4)

என்ற பாடலின் மூலமாக ஆஅய் அண்டிரனின் பெரும் மகிழ்ச்சியானது இரவலர்களுக்கு ஈவதே என்பதை உணர்த்துகிறது.

மிஞிலி என்ற குறுநில மன்னனின் ஊர்ப்பெருமைகள்

சிறந்த வீரர்களின் தலைவனான மிஞிலி மன்னன் ‘காக்கும் பாரம்’; என்ற ஊரினைப் போல அழகுடையவனவாகவும், ஆத்திமாலையை உடையவனாகவும் சிற்றூர் பலவற்றை ஆளுதற்குரிய சிறுகோல் உடையவனவாகவும் விளங்குவான். அவனுடைய ஆரேறு என்னும் ஊரினைப் போலவும், மழை போன்ற கொடை உடைய ஓரி மலையின் இருக்கும் மயிலின் தோகை போலவும் விளங்கினான் என்பதை,

“பூந் தோள் யாப்பின் மிஞிலி, காக்கும் பாரத்து அன்ன - ஆர மார்பின் சிறு கோற் சென்னி ஆரேற்றன்ன- மாரி வண் மகிழ் ஓரி கொல்லிக் கலி மயில் கலாவத்து அன்ன இவள் ஒலி மென் கூந்தல் நம் வயினானே”.
(நற் 265:4-9)

என்று கூறுவதன் மூலம் பரணர் மிஞிலியின் ஊர்ப்பெருமையை இப்பாடலின் மூலம் விளக்குகிறார். மேலும் இவர்களின் சிறப்பினை,

“ஒன்னார் ஓம்பரண் கடந்த வீங்கு பெரும் தானை அடுப்போர் மிஞிலி” (அகம் 181:4.5)

“செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில் ஓரி”
(அகம் 209-11)

என்பதன் மூலமாகவும் மிஞிலியின் பெருமைகள் நமக்கு தெரிய வருகிறது.

கிள்ளி வளவனின் கோவில் வெண்ணி

வானை மீன்கள் வாள் போல பிறழ அவற்றை உண்ணாது அப்பொய்கையிலேயே நீர் நாய் தங்கித் துயில் கொள்ளும். கொடையில் சிறந்த கிள்ளிவளனின் கோயில் வெண்ணியைச் சூழ்ந்த வயல்களில் வெண்மையான ஆம்பல் விளங்கும் என்று தன் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட கோயில் வெண்ணியின் வளமையை புகழ்வதை,

“வானை வாளின் பிறழ, நாளும் பொய்கை நீர்நாய் வைகுதுயில் ஏற்கும் கை வண் கிள்ளி வெண்ணி சூழ்ந்த

**வயல் வெள் ஆம்பல் உருவ நெறித் தழை
ஐது அகல் அல்குல் அணி பெறத் தைஇ”
(நற் 390:1-5)**

என்ற வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

நீர் நாயானது வாளை மீன்களை கொள்ளுதலை இயல்பாகக் கொண்டது என்பதை “பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறு நீர்நாய் வாளை நாளிரை பெறுஉம் ஊர்” என்பதிலிருந்து (ஐங்-63:1-2) தெரிந்து கொள்வதோடு மட்டுமல்லாது கிள்ளிவளவனுடைய கோயில் வெண்ணியில் அவற்றை கொல்லாது நின்றதையும் நற்றிணையில் மேற்கண்ட பாடல் மூலம் ஓவையயார் குறிப்பிடுகிறார்.

முடிவுரை

நற்றிணையில் வேந்தர்கள், குறுநில மன்னர்கள் என ஏராளமானோர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். அதியமான் அஞ்சி, காரி, அழிசி, குட்டுவன், ஆய் அண்டிரன், சேந்தன், உதியன், நன்னன், ஓரி, தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் போன்றோர்களும் மற்றும் ஏராளமான அரசர்கள், அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளையும் நற்றிணையின் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்கிறோம். சங்க காலத்தில் வேந்தர்களை அடுத்து குறுநில மன்னர்கள் சிறப்புற்று விளங்கினர் என்பதும் நற்றிணையின் மூலம் காணக்கிடைக்கின்றது.

குறுநில மன்னர்கள் வேந்தர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டும், அரசியலில் பங்கேற்றும், போர்க்காலங்களில் வேந்தர்களுக்கு படைத்தலைவனாகவும் விளங்கினர். இரவலர்களுக்கு உணவு, ஊர், அணிகலன்கள், குதிரைகள், யானைகள், மலைகள் இன்னும் பலவற்றையும் ஈந்து பெரும் வள்ளல்களாக வாழ்ந்தனர். குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சியிலும், மக்கள் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர். நற்றிணையில் காணப்படுகின்ற புலவர்களின் கற்பனைத்திறன் செழுமை உடையதாக விளங்குகிறது.

சிறந்த கலை ரசனை உடையவர்களாகவும் விளங்கினர். அரசர்கள் தங்கள் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பகுதிகளை வளமையாக வைத்தும், மக்களைக் காத்தும் வந்துள்ளனர். மேலும் தன்னுடைய நகரினையும், துறைமுகங்களையும் சிறப்பாக வைத்து பாதுகாத்து இருப்பதும் தெரியவருகிறது. இவ்வாறாக நற்றிணை பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகளான மன்னர்களின் குடிப்பிறப்பு, ஆட்சிமுறை, ஆட்சிச் சிறப்பு, வள்ளல் தன்மை, நகரின் சிறப்பு என்று பல செய்திகள் பரவிக் கிடப்பதை நாம் அறிய முடிகின்றது.

பார்வை நூல்கள்

1. நற்றிணை மூலமும் உரையும் - உரையாசிரியர் முனைவர் கு.வே.பாலசுப்ரமணியன்
2. நற்றிணை மூலமும் விளக்கவுரையும் - உரையாசிரியர் ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை

(((((((((((((((((((((((((((((((((((())))))))))))))))))))))))))

தனிமையில் ஒரு தேடல்

இலங்காதிலகம், டென்மார்க்

(பனிப்பகை-சூரியன். வனிகை-தோப்பு, பூந்தோட்டம்.
முனிவு - முயற்சி. அனிதம்-அளவற்றது. நுனித்து- கூர்ந்து)

தனிமை உணர்வு தவிர்க்க முடியாததே
இனிமை ஆக்குதலும் இலகு அற்றதே
தனிமையின் மிகப் பெரும் தேடலே
இனிமை உணர்பதிவுகளின் கவிதை ஆடலே.

பனிக்கட்டித் தனிமையின் பனிப்பகை, முயற்சியே.
வனிகையாக்கும் தனிமை வறட்சியை, ஆக்கவினையே.
முனிவாய் ஓவியம் முனைந்து தீட்டுதல்
அனிதமான ஊக்கம் ஆவலாய் வினையூக்கும்.

வாசிக்கும் இன்பம், கணினியில் தேடல்
நேசிக்கும் தமிழோடு உறவு கூடலால்
பூசிக்கும் நிலை பூரண இன்பம்.
யாசிக்கத் தேவையற்ற யாககுண்டம், தனிமையழிக்கும்.

தனிமையும் ஒரு வகையில் இனிமையே
இனிய இசைகேட்டு, இலக்குடை உலாவோடு
பனிக்குளிர் நீராடி பரவசமாய் அடக்குமுறையின்றி
நுனித்துப் பார் நிழலும் தனிமையே

நட்சத்திரக் கூட்டமிருந்தும் நிலவு தனிமையே
அட்சய பாத்திரமாம் ஆதவனும் தனிமையே
இட்டமுடை தேடலில் இசைவான ஆக்கத்தால்
சுட்டுவிடு தனிமையை சுகமாக ஆனந்தி.

(((0)))

உ. வே. சா. எனும் தமிழ்த்தாத்தா
கவிஞர் சு. கோபலகிருஷ்ணன்

உத்தமதான புரத்தில் இருந்து
உத்தமதாம் உவேச பிறந்தார்;
சத்திய வீரதம் போலிருந்து
தமிழ்நூல்கள் தேடித் தேடி,
சீவக சிந்தாமணி மணிமேகலை,
சிலப்பதிகாரம், மதுரைக்காஞ்சி,
புறநானூறு முல்லைப்பாட்டு
பட்டினப்பாலை பத்துப்பாட்டு
குறுந்தொகை பெருங்கதை
தமிழ்விடுதாது மான்விடுதாது
அழகர் கிள்ளை விடுதாது
புகையிலை விடுதாது எனும் நூல்களும்,
மதுரை சொக்கர் மும்மணிக்கோவை
யழனி இரட்டை மணிமாலை

நெடுநல் வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு,
நல்லூர்க் கோவை, பரிபாடல் எனத்
தொண்ணூறுக்கும் மேற்பட்ட சுவடிகளைத்
தொண்டுள்ளமுடன் தேடித் தந்து
புதுப்பிக்கவும் செய்த புண்ணியவான்;
பூந்தமிழுக்கு அணிசெய்த பொற்கொல்லன்;
கண்ணிறைந்த தமிழ்த் தாத்தா போல
காசினியில் யாரும் கண்டதுண்டா?

((((((O))))))

எழுக எத்தமிழ்க் குடியே!
என்னருந் தமிழுக்கு யானென்
எதுசெய்ய என்றே எழுக!

காலம் தோறும் ஓயாது
தொண்டு செய்திடும் உளத்தால்
தமிழுக்குப் பணிசெய்ய வருக!

எப்பணிக்கும் உயர்பணி யாம்எம்
தாய்த்தமிழ் மொழிக்கு உழைப்பது
யாம்பெற்ற பெறும்பே றென்று!

எவர்பேசும் மொழிக்கும் உன்னருந்
தாய்த்தமிழ் ஒருபோதும் தாழ்வில்லை
உயர்தனிச் செம்மொழி போற்று!

பழமை விலங்கிட்ட மரபினை
பிழையென எண்ணி உணர்ந்து
புறந்தள்ளி உயர்வை நோக்கு!

உயர்வான எண்ணம் கொண்ட
குறள்நெறி நின்று அறமே
சிறந்ததென நெஞ்சில் போற்று!

ஒப்புயர் வானசெம் மொழிதனக்கு
நற்பணி யாற்றிட இன்றே
ஒன்றி இணைந்து வருக!

((((((O))))))

ராணி பாட்டி

செல்வராணி ராஜலிங்கம், ராணி பவனம்

சுண்டுக்குளி வீதி, அரியாலை, யாழ்ப்பாணம்.

அரியாலை(Ariyalai) யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து A9 கண்டி வீதியில் ஏறத்தாழ 4 திழீ தூரத்திலுள்ள இடமாகும். இப்பகுதியில் முன்னொருகாலத்தில் மரஅரிவு ஆலைகள் பல காணப்பட்டதினாலேயே இப்பகுதி அரியாலை என்று அழைக்கப்பட்டது. இப்பகுதியில் கல்வி மற்றும் சமூக வளர்ச்சிகளில் மிகவும் முன்னேறியுள்ளது. யாழ்ப்பாணக் குடாக்கடலை நோக்கித் தவழ்ந்து செல்லும் கடலேரியும் அமைந்திருக்கும். தென் திசையில் பாண்டியன் தாழ்வு - கொழும்புத்துறையைச் சென்றடையும் வீதியும், மேற்கே கச்சேரி - நல்லூர் வீதியும், வடக்கே செம்மணி - வீதியையும் எல்லைகளாகக் கொண்டு அழகு மிளிர்க் காட்சி தரும் கிராமம் ஒன்றினைக் காணலாம்.

அந்தக் கிராமத்தில் பிரபலமான வேளாளர் குடியைச் சேர்ந்த செல்வராணி பாட்டிக்கு வயது தொண்ணூற்று ஒன்பது என்று சொன்னால் ஒருவரும் நம்பப் போவதில்லை. இன்னும் அவளுக்கு ஒரு பல்லும் விழவில்லை. அவள் பல் தேய்க்க பாவிப்பது வெப்பம் தடி அல்லது ஆலம் விழுது. அவள் இருந்த பூர்வீக வீட்டில் இருந்து இருநூறு யார் தூரத்தில் கடலேரிக் கரைக்கு அருகே ஒரு பெரிய ஆலமரம். அம் மரத்துக்கு குறைந்தது நூறுவயதுக்கு மேல் இருக்கும். ராணி பாட்டி அந்த தள்ளாத வயதில் அவ்வளவு தூரம் நடந்து சென்று ஆலமரத்தில் உள்ள விழுதை பிடுங்கி பல் தேய்த்து, குளத்தில் குளித்து வருவது அவள் செய்யும் செயல்களில் ஒன்று. ராணி நீச்சல் தெரிந்தவள். அவள் வாழும் மூன்று அறைகள் உள்ள வீடு அவளின் தந்தை சங்கரலிங்கம் அவளுக்கு கொடுத்த சீதனமானவீடு. செல்வராணியின் புருஷன் ராஜலிங்கம் தெனியாயாவில் உள்ள ஒருதேயிலை தோட்டத்தில் சகல வசதிகளோடு பெரியதுரையாக வேலை செய்தார். அமைதியானவர் மற்றும் கால் பந்தாட்ட வீரர்கூட. அவர் படித்தது பிரபலமான

சுண்டுக்குளியில் உள்ள பரியோவான் கல்லூரியில்...

செல்வராணி சுண்டுக்குளி மகளிர் கல்லூரியில் படித்து, பத்தாம் வகுப்பு பரீட்சையில் தமிழ், ஆங்கிலம், வரலாறு, ஆங்கில இலக்கியம் ஆகிய பாடங்களில் ஏ(A)க்கள் பெற்று, மேலும் படிப்பைத் தொடரது பதினாறு வயதான போதே தூரத்து உறவினரான ராஜலிங்கத்தை திருமணம் செய்தவர். சாதிப் பிரச்சனை அவர்களின் திருமணத்தில் இருக்கவில்லை, காரணம் ராஜலிங்கம் சங்கரலிங்கத்துக்கு தூரத்துச் சொந்தம்.

திருமணமாகி பதினைந்து வருடங்களுக்குள் அவள் மூன்று மகன்களையும் இரு மகள்களையும் ராஜாவுக்கு பெற்றுக் கொடுத்தாள். அவர்களை வளர்த்து படிப்பித்து நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்து கொடுத்த பெருமை செல்வராணிக்கு சேரும். படிக்கும் போதே தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் எழுதுவதில் ஆர்வம் காட்டினாள்.

அரியாலை கிராமத்தில் பல பெண்களுக்குப்பிள்ளைப் பேறு பார்த்த மருத்துவிச்சி ராணி பாட்டியை தெரியாதவர் அவ்வூரில் இல்லை. ராணி கைராசிக்காரி அவள் கை பட பிள்ளை பிறந்தால் ஒரு பிரச்சனையும் தாயுக்கு இருக்காது. அதோடு போரினால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு உளவளத் துணையும்(Counselling) செய்தாள். போர் காரணமாக கனடாவுக்கு புலம் பெயர்ந்தும் அவளின் சேவை தொடர்ந்தது.

தன்ஊரில் ஒரு காலத்தில் செய்த சேவைக்கு அவள் பணம் வாங்கியதில்லை. அப்படி இருந்தும் பிரசவம் பார்த்த குடும்பம் அவளின் மருத்துவிச்சி கூலியையும் ஒரு

சேலையும் கொடுக்கத் தவறுவதில்லை. அவள் நச்சுக் கொடி அறுத்த குழந்தையின் காது குத்து விழாவுக்கு அவளை அழைக்கவும் தவறமாட்டார்கள்.

செல்வராணி கால் சுளுக்கு பார்ப்பதிலும் கெட்டிக்காரி. அவள் காலால் பிறந்ததால் அவள் சுளுக்கு பார்த்தால் மூன்று நாட்களில் சுளுக்கு போய் விடும் என்பது ஊர் மக்கள் நம்பிக்கை.

தெய்வ நம்பிக்கையும் ஆவி நம்பிக்கையும் வேரூன்றியுள்ள நாட்டுப்புறச் சமூகத்தில் நம்பிக்கை மந்திர மருத்துவமும் தொடர்ந்து இருந்து வருகின்றன. அதனால் சில சமயம், ராணி பாட்டி பார்வையும் பார்த்து மந்திரித்து தலையில் திருநீறு போட்டால் தேகத்தில் இருக்கும் நோய் ஓடி ஒளிந்து விடும். அவளுக்குள் எதோ ஒரு சக்தி இருக்கிறது என்பது ஊர் பேச்சு.

இரு காதுகளிலும் பிரகாசமாக மின்னும் பெரிய தோடுகள். மூக்கில் ஒரு மூக்குத்தி. சுருக்கு விழாத தோல். முகத்தில் ஒரு புன்சிரிப்பு. இது தான் செல்வராணி பாட்டியின் தோற்றம்.

ராணி பாட்டியின் பேரன் ரமணன் ஒரு டாக்டர். மரபணு பொறியியல் துறையில் மரபணுவால் தோன்றும் நீரிழிவு, நீரக வியாதி, புற்று நோய், இருதய நோய் போன்றவற்றின் அடிப்படை காரணத்தைக் காண சில வைத்தியர்களோடு ஆராய்ச்சி செய்து வந்தான். தன் பாட்டியும் அவளின் மூதாதையரான கொப்பாட்டன், பாட்டன், தந்தை, நீண்ட ஆயுளைக் கொண்டவர்களும், வியாதிகள் இல்லாது வாழ்ந்தவர்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஒரு நாள் தன்பாட்டியோடு அவன் உரையாடும் போது, “பாட்டி உங்கள் மூதாதையர் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து மரணித்தவர்கள். அவர்கள் இந்துக்களான படியால் அரியாலையில் உள்ள செம்மணிச் சுடலையில் தகனம் செய்ததாக பாட்டி சொல்லி அறிந்தேன். அது உண்மையா?” “உண்மைதான் ரமணாதன் படித்த கல்லூரியில் படித்த 19 வயது கிருஷ்ணாந்தி என்ற மாணவியை 1996 இல் கூட்டாக இராணுவத்தினர் கற்பழித்து அந்த செம்மணி சுடலையில் அவளையும்.

அவளின் தாய், தம்பி, இன்னுமொரு உறவினரையும் கொலைகாரர்கள் புதைத்த சம்பவம் எனக்கு இன்றும் என் நினைவில் இருக்கிறது. அந்த மாணவியின் தாயை எனக்குத் தெரியும். கற்பழித்து கொலை செய்த ஆறு பேருக்கு 1998 யில் மூன்று நீதிபதிகள் மரணதண்டனை விதித்தார்கள் 19 வருடங்களுக்கு மேலாகியும் அவர்கள் இன்னும் உயிரோடு ஜெயிலில் இருக்கிறார்கள், காரணம் அவர்கள் இராணுவத்தினர் என்பதால்.

“இது தான் தர்மம் இல்லாத சுய நலம் கலந்த அரசியல். அது சரி பாட்டி இந்த வயதிலும் பாடி. நீங்கள் மக்களுக்கு சேவைகள் செய்து வருகிறீர்கள். உங்கள் மரணத்துக்கு பின் தொடர்ந்து மக்களின் நீண்ட வாழ்வுக்கு சேவை செய்யலாம் அல்லவா”?

“நீர் சொல்வது எனக்கு புரியவில்லை ராசா, சொஞ்சம் விளங்கத் தான் சொல்லுமேன்” ராணி பாட்டி பேரனுக்கு சொன்னாள்.

“பாட்டி உங்கள் மூதாதையர் உங்களைப் போல் நீண்ட ஆயுள் உள்ளவர்களாக வாழ்ந்தார்கள். இது என் கருத்துப்படி நீண்ட வியாதி இல்லாத வாழ்வு மரபணுவோடு தொடர்புள்ளது. இது பற்றிய ஆராய்ச்சியில் மூன்று வைத்தியர்கள் சேர்ந்து ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். உங்கள் மரணத்தின் பின் உங்கள் உடலை மரபணு பொறியியல் மருத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு பயன்படுத்த தானம் செய்வதைப் பற்றி நீங்கள் ஏன் இன்னும் சிந்திக்கவில்லை”?

“நல்ல விஷயம் ஒன்றை பற்றி நீ சொல்லியிருக்கிறாய் ரமணா. என் உடல் எரிந்து ஒருவருக்கும் பிரயோசனம் இல்லது சாம்பலாக முன் மருத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு பயன்படுத்தி வருங்காலத்தில் மானிடர்களுக்கு நீண்ட ஆயுளை கொடுக்க உதவட்டும். இதை பற்றி நான் விரைவில் முடிவெடுக்கிறேன்” என்றாள் டாக்டர் ரமணனின் ராணி பாட்டி.

ஏப்ரல் மாதத்தில் அவளின் நூற்றாண்டு நிறைவு விழா கொண்டாட 5 பிள்ளைகள், 10

பேரப்பிள்ளைகள், 4 பூட்டப் பிள்ளைகள். 2 கொப்பாட்டப் பிள்ளைகள், இனத்தவர்கள், ஊர் சனங்கள் ஆக மொத்தம் 51 பேர் கொண்டாட ஆயித்தங்கள் செய்தார்கள். அவள் பிறந்தது முதலாம் உலக யுத்தம் முடிவுபெற்ற 1918 ஆம் ஆண்டு. ராணி பாட்டி, ஊரில் பல பெண்களுக்கு மருத்துவிச்சி வேலை செய்து குழந்தையின் தொப்புள் கொடி அறுத்த பலர் இப்போ வைத்தியர்கள், பொறியிலாளர்கள், அரசியல்வாதிகள், அரசாங்க அதிகாரிகள். ஆசிரியர்கள் வணிகர்களாக இருக்கிறார்கள். பிரசவம் பார்த்து ஆண் பெண் குழந்தைகளை தாயின் வயற்றில் இருந்து சிசேரியன் ஒப்பேசன் இல்லாமல் உலகுக்கு கொண்டு வந்தவள் ராணி பாட்டி.

அன்று 2018 ஏப்ரல் 14 ஆம் தேதி நூறாவது பிறந்த தின விழா கொண்டாட்டம். அவள் பிறந்தது தமிழ் புத்தாண்டு தினத்தில், அவள் வீட்டில் ஒரே கூட்டம். கணவனை மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பே அவள் இழந்தும், அவள் விதவை கோலத்தில் சமூகத்தில் தோன்ற அவள் விரும்பவில்லை. முற்போக்கு கொள்கைகள் உள்ளவள். வெள்ளை சேலை அணியவில்லை. நெற்றியில் உள்ள குங்குமத்தை நீக்கவில்லை. பார்த்தவர்கள் அவளை விதவை என்று சொல்ல மாட்டார்கள்.

அன்று ஜூலை மாதம் “வழமை போல் புனர் வாழ்வு” என்ற தலைப்பில் சிறு கதை ஒன்றை எழுதி வைத்து விட்டு, இரவு தூங்கப் போனவள், காலையில் கண் விளிக்கவில்லை. நித்திரையில் அவள் விரும்பியது போல் அவளின் உயிர் பிரிந்தது. ராணி பாட்டியின் கட்டிலுக்கு அருகில் உள்ள மேசையில் ஒரு கடித உறை இருந்தது. அதை மூத்த மகன் எடுத்து பிரித்தபோது அதற்குள் ஒரு கடிதம் இருந்தது. அக்கடிதம் ராணி பாட்டி தன் முத்து முத்தான எழுத்தில் எழுதிய ஒரு பக்கக் கடிதம். மகன் அதை எல்லோருக்கு அதை வாசித்துக் காட்டினான்.

கடிதம் நானாகவே தீர்மானத்தின் பின் எழுதிய கடிதம். நான் என் மரணத்தின் பின் என்

உடலை மரபணு பொறியியல் மருத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு பயன்படுத்த தானம் செய்து விட்டேன். இதற்கான சட்ட ஒழுங்குகளை ஏற்கனவே என் பேரன் டாக்டர் ரமணன் செய்து விட்டான். நான் தேவையான பத்திரங்களில் கையெழுத்து வைத்து விட்டேன். டாக்டர் ரமணனும் அவனின் மனைவியும் அதற்கு சாட்சிகளாக கையெழுத்து ஏற்கனவே போட்டு விட்டார்கள். என் கணவர் இருந்திருந்தால் அவரும் சாட்சியாக கையெழுத்து போட்டிருப்பார். அவர் மரணிக்க முன் அவரோடு பேசி அவரின் சம்மதத்தையும் பெற்று விட்டேன்.

இனி நீங்கள் என் மரண வீட்டுக்கு ஆடம்பரமாகவில்லை. உயர்ந்த சந்தனப் பெட்டி எடுத்து, அதில் என் உடலை மலர் வளையங்கள் ஓடு பார்வைக்கு வைத்து, வீண் செலவு செய்யவேண்டாம். அந்தப் பணத்தை நான் உளவளத்துணை செய்த போரினால் பாதிக்கப் பட்ட பெண்கள் வாழும் நிலயத்துக்கு கொடுங்கள். வேண்டும் மென்றால் உங்கள் விருப்பப்படி எனக்கு நினைவாஞ்சலி வைப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை.

((((((((((((((O))))))))))))))

நான் சொன்னா மட்டும் கேட்பாங்களா!

நாகை ஆசைத்தம்பி
கோவை

தாத்தா,,, தாத்தா,,, என கத்தியப்படி வந்தான் சிவகுரு, அவரோட பேரந்தான் அவன் ஐந்து வயசுதான் ஆகுது என்னடா என்பதுப்போல அன்னாந்து பார்த்தார்.

"என்னான்னு கேளு தாத்தா"

"சரி என்ன சொல்லு"

"நான் அம்மாவெல்லாம் அந்த தெருவுக்கு வீடு பாக்க போனமில்ல அங்கப்போயி அம்மாவும் அப்பாவும் கிச்சன் இருக்கா,,, ஹால் இருக்கா,,, பாத் ரூம் வசதியா இருக்கான்னு ஓடியோடி பாக்குறாங்க...

"சரிடா அவங்களுக்கு அதெல்லாம் வசதியா இருந்தாதானே நல்லது நான் கிராமத்திலையே இருந்தவன் ஏதோ ஓன் பாட்டி போய் சேர்ந்துட்டான்னு நான் இந்த நகரத்தில் வந்து நரகத்தில் கிடக்கேன் அவங்க சின்னச்சிறுசுங்க வசதியாதானே பாப்பாங்க,,,"

"தாத்தா கொலவிழும் நான் அத சொல்ல அவங்களுக்கெல்லாம் வசதி பாக்குறாங்களே நான் சின்ன பையன்தானே நான் வீட்டுக்குள்ளவே முடங்கி கிடக்கமுடியுமா? வாசலில் வினையாட இடமிருக்கா பக்கத்தில் ஸ்கூல் இருக்கா? இதெல்லாம் பாக்க வேண்டாமா,,, அம்மாக்கிட்ட சொன்னா நீ சின்னபையன் சொல்றத கேளுடான்னு சொல்றாங்க நீங்களாவது சொல்லுங்க. வீடு ஸ்கூலுன்னே இருக்க முடியுமா? அந்த வீடு குருவிக் கூடுமாதரி இருக்கு அத சொன்னா அதான் நல்லதான் சொல்றாங்க,,, தாத்தா,,, தாத்தா ப்ளிஸ் நீங்க சொல்லுங்க"

தெரியாதுன்னு சொன்னாங்க,,, என்னை உங்களுக்கு வயசாயிட்டு ஒன்னும் புரியாது இன்னும் பழைய பஞ்சாங்கத்த பொரட்டாதீங்கன்னு சொல்லுவாங்க எதுக்குப்பா நமக்கு வம்பு ஏதோ குடுக்குறத குடிச்சிட்டு போற வழிய பாத்துக்கிட்டு நான் கெடக்கேன் அது ஒனக்கு பொறுக்கலயா,,, போடா போயி வீட்டுப்பாடம் படி,,,"

"என்ன தாத்தா இப்படி சொல்றீங்க, வரவர நான் சொல்றத அம்மாவும் அப்பாவும் காதுல வாங்குறதே இல்ல தெரியுமா,,,?"

"அடாப்போடா நான் சொல்றத மட்டும் காதுல வாங்குறாங்களா,,"

"என்ன தாத்தா நீங்க இப்படி சொல்றீங்க நீங்களாவது பேசி புரிய வப்பீங்கன்னு சொன்னா நீங்க நழுவுறீங்களே போ தாத்தா, நான் உங்கக்கூட பேசமாட்டேன்"

"சரி போடா நீ மட்டும்தான் அப்பப்போ பேசவே நீயும் பேசமாட்டியா! இனிமேல் நான் மெளனவிரதம்தான்,,,"

"சாரி தாத்தா நான் பேசவேன் சும்மா சொன்னேன் யாருமே என்னை கண்டுக்குறது இல்ல அதனால்தான் சொன்னேன் தாத்தா"

"என்னை மட்டும் கண்டுக்குறாங்களா என்ன,,,!"

இப்படி சொல்லிட்டு ஏனோ தெரியல தாத்தா குனிந்தப்படி உட்கார்ந்திருந்தார் அவர் காலடியில் சொட்டுச்சொட்டாக கண்ணீர்த்துளிகள் விழுந்தப்படி,,,.

(((((0))))))

உலகத் தமிழ்ச் சங்க நிகழ்ச்சிகள்

‘திருக்குறள் அறிவியல் நிறுவனம் (ITS) முனைவர் த.தங்கமணி’ என்ற பெயரில் ஓமன் வாழ் தமிழர் முனைவர் த.தங்கமணி அவர்களால் உலகத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அறக்கட்டளை நிறுவப்பட்டுள்ளது

சங்க வாழ்த்து

பொன்னும் துகிரும் முத்தும் மணியும்
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபாடச் சேய வாயினும் தொடைபுணர்ந்து
அருவிலை நன்கலம் அமைக்கும் காலை
ஒருவழித் தோன்றியாங்கு உலகுவாழ் தமிழர்
தண்ணிய உறவால் தலைத்தனர்
உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் உண்மை யானே?

- உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை